

انجيلِ عيسیٰ مسیح دَ مُطابقِ

متی

پيشگفتار

زندگی نامه عيسیٰ مسیح که دَ وسيله متی نوشته شده قد
زندگی نامه های که دَ وسيله مرقس و لوقا نوشته شده تقريباً
همنظر آسته، چون مطلب های که دَ امزی سه زندگی نامه
نوشته شده تا حد کلو قد يگديگه خو ميخانه، ليکن زندگی
نامه عيسیٰ مسیح که نوشته يوحنا آسته، موضوع های
مختلف دره و کلوتر دَ باره مُحبتِ خدا و الوهيتِ عيسیٰ مسیح
بيان مونه.

زندگی نامه عيسیٰ مسیح که دَ وسيله متی نوشته شده ای
حقيقت ره ثابت مونه که عيسای ناصری «مسیح وعده شده
آسته»، يعنی امو پادشاهِ انتخاب شده و نجات دهنده که دَ
کتابِ مُقدّسِ يهوديا دَ باره آمدون شی پيشگویی شده؛ و ام

ای که خوشخبری آمدون امزی پادشاهِ اِنْتِخابِ شُدِه فقط بَلَدِه قومِ یهودِ نییه، بَلْکِه بَلَدِه تمامِ قومِ های دُنیا.

متیٰ قَدْ دِقَّتِ خَاصِ نَوِشْتِه خُو رِه دَ بَارِه تَوَلَّدِ عِیْسَى مَسِیْحِ شُرُوعِ مُونِه و دَ بَارِه غُسْلِ تَعْمِیدِ و آَزْمَیْشِ های شِی اِدَامِه مِیْدِیِه. بَعْدِ اَزُو دَ بَارِه مَوْعِظَه ها و تَعْلِیْمِ ها و مَعْجِزَه های شِی کِه دَ مَنطِقَه های جَلِیلِیِه اِنجَامِ دَدِه تَوْرِه مَوْگِیِه و دَ بَارِه سَفَرِ مَسِیْحِ اَز جَلِیلِیِه دَ اَوْرُشَلِیْمِ مَعْلُومَاتِ دَدِه وَاقِعه هَفْتِه آخِرِ مَسِیْحِ و دَ صَلِیْبِ مِیخکُوبِ شُدون شِی رِه بَطُورِ وَاضِحِ بَیَانِ مُونِه.

ای زِندَگِیِ نَامِه عِیْسَى مَسِیْحِ رِه مَعْلَمِ و تَفْسِیْرِ کُنْدِه شَرِیْعَتِ خُدا و نِجَاتِ دِهْنِدِه عَالَمِ و آدَمِ مَعْرِفِیِ مُونِه. متیٰ دَ اَمزِیِ زِندَگِیِ نَامِه کَلوَتَرِ اَز عِبَارَتِ های کِه دَ مِیْنِکَلِ یَهُودِیَا رَوَاجِ بُوْدِ اِسْتِفاَدِه مُونِه، مَثَلًا دَ جَایِ «پادشاهی خُدا» عِبَارَتِ «پادشاهی آسَمو» رِه اِسْتِفاَدِه مُونِه، چُون یَهُودِیَا دَ مُطَابِقِ حُکْمِ سَوْمِ تَوْرَاتِ کَلو کوشِشِ مُونِه کِه کَلِمِه «خُدا» رِه سُبُکِ و یَا دَ مَقْصِدِ باطِلِ دَ زِیونِ خُو نِیْرِه و دَ جَایِ شِی کَلِمِه «آسَمو» رِه اِسْتِفاَدِه کِنِه. اَمزِیِ مَو مِیْدَنِیِ کِه مُخاطَبِیْنِ اَزِیِ زِندَگِیِ نَامِه کَلوَتَرِ مَرْدَمِ یَهُودِ اَسْتِه.

فهرستِ عنوان ها

- پُشتِ نامه عیسیٰ مسیح (فصل ۱ آیه ۱)
- تَوَلَّدِ عیسیٰ مسیح (۱۸:۱)
- سِتاره-سِناسا عیسیٰ ره مُوپاله (۱:۲)
- دُوتا کدو دَ مِصر (۱۳:۲)
- پس اَمَدو دَ وطن (۱۹:۲)
- یحیای تعمیدِ دِهنده (۱:۳)
- غُسَلِ تعمیدِ عیسیٰ از دِستِ یحییٰ (۱۳:۳)
- آزمایشِ عیسیٰ دَ بیابو (۱:۴)
- شُرُوعِ کارِ عیسیٰ دَ جلیلیه (۱۲:۴)
- چار ماهی گیر یارِ عیسیٰ مُوشه (۱۸:۴)
- تعلیم و خِدمت های عیسیٰ (۲۳:۴)
- موعِظَه سرِ کوه (۱:۵)
- دَ باره نُور و نَمَک (۱۳:۵)
- دَ باره پُوره کدونِ شریعت (۱۷:۵)
- دَ باره قتل (۲۱:۵)
- دَ باره زنا (۲۷:۵)
- دَ باره طلاق (۳۱:۵)
- دَ باره قَسَم (۳۱:۵)
- دَ باره اِنْتِقام (۳۸:۵)

دَ بَارِه دُوسْت دَشْتُونِ دُشْمَنَا (۴۳:۵)

دَ بَارِه خَيْرَات (۱:۶)

دَ بَارِه دُعا کدو (۵:۶)

دَ بَارِه روزه گِرِفْتُو (۱۶:۶)

دَ بَارِه مال-و-دَوْلَت (۱۹:۶)

غَم-و-غُصَّه نَخُورِيد (۲۵:۶)

قِضاوَت دَ بَارِه دِيگَرُو (۱:۷)

طَلَب کُنِيد، بِيالِيد و تَخ تَخ کُنِيد (۷:۷)

دَ بَارِه رَاهِ آسْمُو (۱۳:۷)

دِرختِ مِيوَه (۱۵:۷)

مَثَلِ دُو خانَه (۲۴:۷)

جور شُدونِ يگِ آدَمِ کُولِي (۱:۸)

ايمانِ قَوْمَنَدانِ رُومِي (۵:۸)

عيسِي! ناجورا ره شفا مِيدِيه (۱۴:۸)

قِيَمَتِ پَيْرُوي کدو از عيسِي! مَسِيح (۱۸:۸)

عيسِي! طوفان ره آرام مُونَه (۲۳:۸)

شفاي دُو آدَمِ جِنْدِي (۲۸:۸)

جور شُدونِ يگِ آدَمِ شَل (۱:۹)

مَتِي! مالِيه گِيرِ يارِ عيسِي! موشه (۹:۹)

دَ بَارِه روزه (۱۴:۹)

- شفا دَدُونِ خاتُونِ ناجور و زنده کدونِ دُختر (۱۸:۹)
- جور شُدونِ دُو کور (۲۷:۹)
- دُعا بلده حاصلات (۳۵:۹)
- رَبی کدونِ دوازده رسول (۱:۱۰)
- سوالِ یحییٰ از عیسیٰ (۱:۱۱)
- وای دَ حالِ شارای که تویه نَمونه (۲۰:۱۱)
- آسودگی از زیرِ بار و زحمت‌کشی (۲۵:۱۱)
- سوال دَ باره روزِ آرام (۱:۱۲)
- خِدمت‌گارِ اِنْتخابِ شُدِه خُدا (۱۵:۱۲)
- عیسیٰ و بَعلزُبُول یعنی رَئیسِ جِنیات (۲۲:۱۲)
- عالمایِ یهُود و فریسیا مُعجزه طلب مونه (۳۸:۱۲)
- آبه و برارونِ عیسیٰ (۴۶:۱۲)
- مَثَلِ چار رقم زمی (۱:۱۳)
- مَثَلِ عَلفِ بیکاره (۲۴:۱۳)
- مَثَلِ تُخَمِ شَرشَم (۳۱:۱۳)
- تشریحِ مَثَلِ عَلفِ های بیکاره (۳۶:۱۳)
- مَثَلِ گنجِ تاشه شُدِه (۴۴:۱۳)
- مَثَلِ جالِ های ماهی‌گیری (۴۷:۱۳)
- مردُمِ ناصِرِه عیسیٰ ره رَدِ مُوکنه (۵۳:۱۳)
- مرگِ یحیایِ تَعمیدِ دِهِنده (۱:۱۴)

- عیسیٰ پنځ هزار نفر ره نان میدیه (۱۳:۱۴)
- د باره پاکی و ناپاکی (۱:۱۵)
- عیسیٰ چار هزار نفر ره نان میدیه (۲۹:۱۵)
- طلبِ مُعجزه (۱:۱۶)
- خمیرمایه فریسیا و صدوقیا (۵:۱۶)
- اقرار کدون پترس د باره مسیح (۱۳:۱۶)
- عیسیٰ د باره مرگ خو پیشگویی مونه (۲۱:۱۶)
- تبدیلی شکلِ عیسیٰ (۱:۱۷)
- شفا ددون باچه مرگی (۱۴:۱۷)
- مالیه بلده خانه خدا (۲۴:۱۷)
- کی د مینکل مردم بزرگ آسته (۱:۱۸)
- مثلِ گوسپون گم شده (۱۰:۱۸)
- براری که د ضدِ ازشمو گناه موکنه (۱۵:۱۸)
- مثلِ غلامی که نموبخشه (۲۱:۱۸)
- د باره طلاق (۱:۱۹)
- جوان دولتمند (۱۶:۱۹)
- مثلِ کارگرای باغ انگور (۱:۲۰)
- سومنه پیشگویی عیسیٰ د باره مرگ شی (۱۷:۲۰)
- تقاضای یگ آبه (۲۰:۲۰)
- شفای دو آدم کور (۲۹:۲۰)

داخلِ شُدونِ پیروزمندانِه عیسیٰ دَ اورشَلیم (۱:۲۱)

عیسیٰ دَ خانِه خُدا (۱۲:۲۱)

عیسیٰ دِرختِ انجیرِ ره لعنتِ مُوکنه (۱۸:۲۱)

سوالِ دَ بارِه اِختیارِ عیسیٰ (۲۳:۲۱)

مَثَلِ دُو باچه (۲۸:۲۱)

مَثَلِ باغوانِ هایِ ظالمِ (۳۳:۲۱)

مَثَلِ توی (۱:۲۲)

سوالِ دَ بارِه مالیاتِ (۱۵:۲۲)

بَحْثِ دَ بارِه قیامتِ (۲۳:۲۲)

بُزرگترینِ حُکمِ خُدا (۳۴:۲۲)

مسیحِ کیِ آسته (۴۱:۲۲)

بَرَمَلّا کدونِ کارایِ غَلَطِ فریسیا و عالِمایِ دینِ (۱:۲۳)

خَرابیِ خانِه خُدا و بلاهایِ آخِرِ زَمانِ (۱:۲۴)

اِنتِظارِ بلدهِ پسِ اَمَدونِ مسیحِ (۳۶:۲۴)

مَثَلِ دهِ دُخترِ جوانِ (۱:۲۵)

مَثَلِ سهِ غُلامِ (۱۴:۲۵)

روزِ قضاوتِ (۳۱:۲۵)

نَقْشِه قتلِ عیسیٰ (۱:۲۶)

مَسَحِ شُدونِ عیسیٰ دَ بَیتِ عنیا (۶:۲۶)

خیانتِ یهُودایِ اِسخریوطیِ (۱۴:۲۶)

آخري شام عيسىٰ قد ياراي شي (١٧:٢٦)
 پيشگويي د باره انكار پترس (٣١:٢٦)
 دعای عيسىٰ د باغ گتسيماني (٣٦:٢٦)
 گرفتار شدون عيسىٰ (٤٧:٢٦)
 محاکمه د حضور شوراى يهود (٥٧:٢٦)
 انكار پترس د باره عيسىٰ (٦٩:٢٦)
 محكوم شدون عيسىٰ د مرگ (١:٢٧)
 عيسىٰ د حضور پيلاټس (١١:٢٧)
 عسکرا قد عيسىٰ ريشخندی موکونه (٢٧:٢٧)
 عيسىٰ د صليب کشته موشه (٣٣:٢٧)
 مرگ عيسىٰ (٤٥:٢٧)
 دفن کدون عيسىٰ (٥٧:٢٧)
 پيره داري از قبر (٦٢:٢٧)
 دوباره زنده شدون عيسىٰ (١:٢٨)
 رشوت ددو د پيره دارا (١١:٢٨)
 وظيفه بزړگ (١٦:٢٨)
 پشت نامه عيسىٰ مسيح

پشت نامه عيسىٰ مسيح، اولاده داوود، اولاده ابراهيم:

٢ اِبْرَاهِيمَ آتِهٖ اِسْحَاقُ، اِسْحَاقُ آتِهٖ يَعْقُوبُ وَّ يَعْقُوبُ آتِهٖ يَهُودَا وَّ
بِرَارُونَ اَزْوَ بُوْد؛ ٣ يَهُودَا آتِهٖ فَارِصٌ وَّ زَارِحٌ اَزْ تَامَارِ شُد. فَارِصٌ
آتِهٖ حَصْرُونَ، حَصْرُونَ آتِهٖ اَرَامٌ، ٤ اَرَامٌ آتِهٖ عَمِينَادَابٌ، عَمِينَادَابٌ
آتِهٖ نَحْشُونَ، نَحْشُونَ آتِهٖ سَلْمُونَ، ٥ وَّ سَلْمُونَ آتِهٖ بوعَزَّ اَزْ
رَاْحَابِ شُد. بوعَزَّ آتِهٖ عوبيد اَزْ رُوتِ شُد. عوبيد آتِهٖ يَسَّى ٦ وَّ
يَسَّى آتِهٖ دَاوُدِ پادشاه بُوْد.

دَاوُدِ آتِهٖ سَلِيمَانَ اَزْ خَاتُونِ اُورِيَا شُد. ٧ سَلِيمَانَ آتِهٖ رِحْبَعَامُ،
رِحْبَعَامُ آتِهٖ اَبِيَا، اَبِيَا آتِهٖ اَسَا، ٨ اَسَا آتِهٖ يَهُوشَافَاطُ، يَهُوشَافَاطُ
آتِهٖ يُوْرَامُ، يُوْرَامُ آتِهٖ عُزْبِيَا، ٩ عُزْبِيَا آتِهٖ يُوْتَامُ، يُوْتَامُ آتِهٖ اَحَازُ،
اَحَازُ آتِهٖ حِزْقِيَا، ١٠ حِزْقِيَا آتِهٖ مَنَسَّى، مَنَسَّى آتِهٖ اَمُونَ وَّ اَمُونَ
آتِهٖ يُوْشِيَا بُوْد. ١١ يُوْشِيَا آتِهٖ يَكْنِيَا وَّ بِرَارُونَ اَزْوَ شُد دَ زَمَانِي كِه
يَهُودِيَا دَ بَابِلِ بُرْدِه شُد.

١٢ بعد اَزْ اَسِيْرِ شُدو دَ بَابِلِ: يَكْنِيَا آتِهٖ شِئْلَتِي ثِيْلِ وَّ شِئْلَتِي ثِيْلِ
آتِهٖ زِرُوْبَابِلِ ١٣ وَّ زِرُوْبَابِلِ آتِهٖ اَبِيَهُودِ وَّ اَبِيَهُودِ آتِهٖ اَيْلِيَاقِيْمِ وَّ
اَيْلِيَاقِيْمِ آتِهٖ عَازُوْرِ ١٤ وَّ عَازُوْرِ آتِهٖ صَادُوْقِ وَّ صَادُوْقِ آتِهٖ يَاكِيْمِ وَّ
يَاكِيْمِ آتِهٖ اَيْلِيَهُودِ ١٥ وَّ اَيْلِيَهُودِ آتِهٖ اِلْعَازَارِ وَّ اِلْعَازَارِ آتِهٖ مَتَانَ وَّ
مَتَانَ آتِهٖ يَعْقُوبِ ١٦ وَّ يَعْقُوبِ آتِهٖ يُوْسُفِ شُد وَّ يُوْسُفِ شُوِي
مَرِيْمَ بُوْد وَّ مَرِيْمَ عَيْسَى رِه كِه لَقَبِ شِي «مَسِيْح» بُوْد، دَ دُنْيَا

^{۱۷} پس تمام نسل ها از ابراهيم تا داوود چارده نسل و از داوود تا بُرده شُدون يهوديا دَ بابل چارده نسل و از بُرده شُدو دَ بابل تا مسيح چارده نسل آسته.

تَوَلِدِ عيسیٰ مسيح

^{۱۸} تَوَلِدِ عيسیٰ مسيح اينی رقم واقع شُد: وختیکه مريم آبه عيسیٰ خوسته يوسف بُود، پيش ازی که هر دوی شی یگجای شنه، او دَ وسيله روح القدس حامله شُد. ^{۱۹} خوسته شی يوسف، ازی که آدم دُرستکار بُود و نميخواست او ره رسوا کنه، قصد کد که او ره خپ-و-چپ ايله بدیه. ^{۲۰} وختیکه او هنوز دزی باره فکر مُوکد، ملایکه خداوند دَ عالمِ خاو دَزُو ظاهر شُدِه گُفت: ”آی يوسف اولاده داوود، از گِرفتون مريم بحيثِ خاتونِ خو ترس نَخور، چُون نِلغِه که دَ کوره شی دَ وجود آمده از روح القدس آسته. ^{۲۱} او یگ باچه دَ دُنیا میره و تُو نام شی ره عيسیٰ بیل، چُون او قومِ خو ره از گناه های شی نجات میدیه. “ ^{۲۲} پگ امزی چیزا واقع شُد تا توره که خداوند دَ وسيله پیغمبر گُفتد، پوره شنه:

۲۳” اینه، یگ دُخترِ خانه حامله مُوشه و یگ باچه دَ دُنیا

میره

و نام شی ره «عِمانوئیل» میله،

که معنای شی «خُدا قد از مو» آسته. ^{۲۴} وختیکه یوسُف از خاو بیدار شُد، اُو امو رقم کد که ملایکه خُداوند دَزو اَمر کدَد: اُو مریم ره بحیثِ خاتون خُو گِرِفت. ^{۲۵} مگم اُو قد شی یگجای نَشُد تا وختیکه مریم باچه خُو ره دَ دُنیا اُورد؛ و یوسُف نام ازو ره عیسی اِشت.

سِتاره-سِناسا عیسی ره مُوپاله

۲ بعد از تولدِ عیسی دَ بیت-لَحَمِ یهُودیه، دَ زمانِ هیرودیس پادشاه، چند سِتاره-سِناس از سرزمینای مشرقِ دَ شارِ اورشلیم آمد ^۲ و پُرسان کده گُفت: ”کُجا یه امو نوزیده شُد که پادشاه یهُودیا آسته؟ چُون مو سِتاره شی ره دَ سرزمینای مشرقِ دیدی و آمدے که اُو ره پُرسنتش کُنی.“ ^۳ وختیکه هیرودیس پادشاه ای توره ره شنید، اُو و پگِ مردُم اورشلیم قد ازو وِرخطا شُد ^۴ و اُو تمام پیشوایونِ عالی مقام و عالِمای دین ره از قوم

إِسْرَائِيلَ جَم كَد و از وَا پُرْسَان كَد كِه مَسِيح دَ كُجَا بَايِد تَوَلَّد
شُنِه. ^٥ اُونَا دَزُو كُفْت: ” دَ بَيْت-لَحْمِ يَهُودِيَه؛ چُون دَ وَسِيْلَه
پَيغمبر ايني رَقْم نُوشتِه شُدِه:

^٦ و تُو، اَي بَيْت-لَحْم، دَ سِرْزَمِيْنِ يَهُودِيَه

دَ مِينَكَلِ حُكْمَرَانَايِ يَهُودَا از هِيچ نِگَاه كَمْتَر نِيَسْتِي،

چِرَاكِه از تُو يِگ حُكْمَرَانِ ظَهْوَرِ مُونِه

كِه قَوْمِ مِه اِسْرَائِيلِ رِه رَهْبِرِي مُوَكْنِه. ”

^٧ اُوخْتِه هِيروُدِيَس، سِتَارِه-شِنَاسَا رِه تَاشَكِي كُوِي كَد و دَ بَارِه
وختِ ظَهْوَرِ سِتَارِه، از وَا تَحْقِيْقِ كَد. ^٨ بَعْدِ از وَا اُونَا رِه دَ بَيْت-
لَحْمِ رَيْبِي كَدِه كُفْت: ” بُوْرِيْدِ وَا اَمُو نِلْغِه رِه حُوبِ اَوَكَلِ كُنِيْدِ؛
عَيْتِيكِه اُو رِه پِيْدَا كَدِيْدِ دَزِ مِه خَبَرِ بَدِيْدِ تَا مَا اَمِ بِيِيْمِ وَا اُو رِه
پَرَسْتِشِ كُنْم. ” ^٩ بَعْدِ از شِنِيْدُوْنِ تَوْرِه پَادِشَاَه، سِتَارِه-شِنَاسَا دَ
رَاهِ حُو رَيْبِي شُدِ و سِتَارِه رِه كِه اُونَا دَ مَشْرِقِ هُوْشِ كُدُ پِيَشِ
پِيَشِ از وَا مَوْرَفْتِ تَا دَ بَلَه سِرِ اَمْرُو جَايِ رَسِيْدِه اِيَسْتِه شُدِ كِه
نِلْغِه دَ اُوْنَجِي بُوْدِ. ^{١٠} وختِيكِه اُونَا سِتَارِه رِه دِيْدِ، اُونَا قَدِ
خُوْشِي كَلُو خُوْشِ حَالِي كَد. ^{١١} اَمِي كِه اُونَا دَ دَاخِلِ خَاْنِه رَفْتِ و

نلغه ره قد آبه شی مریم دید، رُوی دَ خاک اُفتدِه اُمُو نلغه ره
پرستش کد و صندوقای خزانِه خو ره واز کده سوغات ها،
یعنی طِلا، کُنْدُر و مُر دَزُو تقدیم کد. ^{۱۲} و ازی که دَ خاو دَزوا
اخطار دده شد که دوباره پیش هیرودیس نروه، اونا از راه دیگه
پس سون وطن خو رفت.

دوتا کدو د مصر

^{۱۳} بعد از رفتون ستاره-شناسا، ملایکه خُداوند دَ خاو دَ یوسف
ظاهر شده گُفت: ”باله شو، نلغه و آبه شی ره گِرِفْتِه دَ مصر
دوتا کُو و دَ اُمونجی بَشی تا غَیْتیکه تُو ره خبر بَدَم، چراکه
هیرودیس دَ زودی نلغه ره موپاله تا او ره نابود کُنه.“
^{۱۴} اوخته یوسف باله شد و نلغه و آبه شی ره گِرِفْتِه دَ وخت
شاو سون مصر رَی شد ^{۱۵} و تا مرگِ هیرودیس دَ اُمونجی
مَند. دَ امزی رقم توره که خُداوند دَ وسیله پیغمبر گُفته بُود
پوره شد:

”باچه خو ره از مصر کوی کدم.“

^{۱۶} وختی هیرودیس دید که ستاره-شناسا او ره بازی دده، او

کلو قار شد و نفرا ره زبی کد و تمام بچکیچا ره دَ بیِت-لَحَم و
اَطراف شی که دُو ساله و کمتَر از دُو ساله بُود دَ قتل رَسند،
مُطابِق دَ زمانی که او از ستاره-شِناسا تحقیق کُدد. ^{۱۷} اوخته
توره های که دَ وسیله اِرمیا پیغمبر گفته شُد، پوره شد:

^{۱۸} ” یگ آواز دَ رامه شنیده شد،

آواز مَخته-و-چخرا و ماتم کته،

راحیل بلده بچکیچای خُو چخرا مونه و آرام نَموشه،

چراکه اونا دیگه وجود ندره. ”

پس اَمَدو دَ وطن

^{۱۹} پس از مرگ هیرودیس، ملایکه خداوند دَ مصر دَ خاو دَ
یوسف ظاهر شده ^{۲۰} گفت: ” باله شو، باچه و آبه شی ره گِرِفته

پس دَ سرزمین اِسرائیل بورُو، چُون کسای که قَصَدِ جانِ نِلغه

ره کُدد، مُرده. ” ^{۲۱} اوخته یوسف باله شده باچه و آبه شی ره

گِرِفْت و پس دَ سرزمین اِسرائیل رفت.

۲۲ مگم وختی شنید که آرخلوس دَ جای آتِه خو هیرودیس دَ
 بله یهودیه حکمرانی مونه، او از رفتو دَ اونجی ترس خورد و
 بعد ازو که دَ خاو دزو اخطار دده شد، او دَ منطقه جلیلیه رفت
 ۲۳ و دَ اونجی رسیده دَ یگ شار دَ نام ناصره جای-د-جای شد.
 دمزی رقم توره که دَ وسیله پیغمبرا گفته شدد "او ناصری
 گفته موشه،" پوره شد.

یحیای تعمید دهنده

۳ دَ امزو روزها یحیای تعمید دهنده دَ بیابون یهودیه ظاهر
 شد. او اعلان کده موگفت: "از گناه های خو توبه کنید،
 چراکه آمدون پادشاهی آسمو نزدیک شده." ۳ یحیی! امو کس
 آسته که اشعیای نبی دَ باره شی خبر دده موگیه:

"آواز کسی که دَ بیابو چیغ-و-فریاد مونه:

راه ره بلده خداوند آماده کنید

و راه روی شی ره راست-و-سیده کنید."

^۴ یحییٰ کالای ره که از پاشمِ اُشتر بُود مُپوشید و دَ گردِ کمر
خویگ کمر بندِ چرمی دَشت و خوراک شی مَلخ و عسلِ
صحرائی بُود. ^۵ مردُم از اورشَلیم و تمامِ یهُودیه و از پگِ
منطقه های گردو برِ دریای اُردن دَ پیشِ ازو میمد ^۶ و گناه های
خو ره اقرار کده از دِستِ ازو دَ دریای اُردن غُسلِ تعمید
میگرفت.

^۷ مگم وختی یحییٰ دید که غدر فریسیا و صدوقیا بلده غُسلِ
تعمید دَ پیشِ ازو مییه، دزوا گُفت: "او اولادای تیرمارا! کی
دز شمو اخطار دد که از غُصبی که آمدنی یه دوتا کنید؟ ^۸ پس
ثَمری بَدید که لایقِ توبه بَشه ^۹ و ای توره ره دَ فکرِ خو جای
نَدید که بَگید: 'ابراهیم بابَه کلون مویه،' چون ما دز شمو
مُوگم که خُدا میتنه امزی سنگا بلده ابراهیم اولاده پیدا کُنه.
^{۱۰} و آلی تیشه دَ ریشِه درختا ایشته شُده؛ پس هر درختِ که
ثَمرِ خُوب نَدیه، قطع شُده دَ آتِش پورته موشه.

^{۱۱} ما شمو ره بلده توبه شمو قد آو غُسلِ تعمید میدم، ولی
کسی که بعد از مه مییه از مه کده قُدرتمند آسته؛ ما حتی
لایقِ باله کدونِ چپلی های شی ره ام ندرم. او شمو ره قد روح
الْقُدس و آتِش غُسلِ تعمید میدیه. ^{۱۲} شاخی ازو دَ دِست شی

آسته و او خرمونجوى خورَه پاک کده گندم خورَه د دى خانه
خوره ذخيره موکنه، ولے کاه ره د آتس گل ناشدنى در ميديه.

غسلِ تعمیدِ عیسیٰ از دستِ یحییٰ

^{۱۳} د امزو زمان عیسیٰ از جلیلیه د دریای اُردن پیش یحییٰ آمد
تا از دستِ ازو غسلِ تعمیدِ بگیریه. ^{۱۴} مگم یحییٰ او ره منع
کده گُفت: "ما ضرورتِ درم که از دستِ ازتو غسلِ تعمید
بگیریم و تو پیشِ ازمه مییی که غسلِ تعمیدِ بگیری؟"

^{۱۵} عیسیٰ د جوابِ ازو گُفت: "آلی بیل که امی رقم شنه، چون
بلده ازمو مناسب آسته که د امزی رقم تمام عدالت ره پوره
کنی." اوخته یحییٰ راضی شد. ^{۱۶} وختیکه عیسیٰ غسلِ
تعمید گرفت، فوری از او بر شد؛ دمزو لحظه آسمو بلده شی
واز شد و او روحِ خدا ره دید که رقم کوتر آلی نازل شده د بله
شی مییه. ^{۱۷} د امزو غیت یگ آواز از آسمو آمده گُفت:
"اینمی باچه دوست-دشتنی مه یه که ما از شی خوش-و-
راضی آستم."

آزمایشِ عیسیٰ دَ بیابو

۴ اوخته عیسیٰ دَ وسیله روح اَلْقُدس دَ بیابو هِدایت شد تا اِبلیس اُو ره وَسوسه کنه. ^۲ اُو چل شاو-و-روز روزه گرفت و بعد ازو گُشنه شد. ^۳ اوخته وَسوسه گر دَ دیرِ ازو آمده گُفت: "اگه تُو باچه خُدا اَستی، دَ امزی سنگا بُگی که نان جور شنه." ^۴ عیسیٰ دَ جوابِ ازو گُفت: "دَ کلامِ خُدا نُوشته شده که،

انسان تنها دَ وسیله نان زنده نییه،

بلکه دَ وسیله هر توره که از دانِ خُدا بُر موشه."

۵ اوخته اِبلیس عیسیٰ ره دَ شارِ مُقَدَّس بُرد و دَ بلندی خانه خُدا ایستلجی کد ^۶ و دَزو گُفت: "اگه تُو باچه خُدا اَستی خود ره تا پورته کو، چُون نُوشته شده که،

اُو دَ باره ازتو دَ ملایکه های خُو حکم مونه

و اونا تُو ره دَ بله دِستای خُو میگیره،

نَشْنَه كِه پاي تُو دَ كُدَم سَنگ دَكِه كُنِه. ”

عيسی دَزُو كُفْت: ”بَسْم نُوِشْتِه شُدِه كِه،

’خُداوند، خُداي خُو ره آزمايش نَكُو!’ ”

بعد ازُو اِبليس اُو ره دَ بِلِه يِگ كَوِه عَدْرِ قَيْل بُرْدِه تَمَامِ
مَمَلَكْتاي دُنيا و شان-و-شَوكت شَي ره دَزُو نِشُو دَد ^۹ و دَزَشَي
كُفْت: ”اگِه رُوي دَ خَاك اُفْتَدِه مَرِه سَجْدِه كُنِي، پِگ امزيا ره
دَز تُو مِيْدَم. ” ^{۱۰} اوخته عيسی دَز شَي كُفْت: ”دُور شو، اَي
شَيْطُو! چُون نُوِشْتِه شُدِه:

’خُداوند، خُداي خُو ره سَجْدِه كُو

و تنها اُو ره عِبادت كُو. ”

” بعد ازُو اِبليس اُو ره ايله كد و ملايکه ها اَمْدِه اُو ره خِدْمَت
كد.

شُرُوعِ كَارِ عيسی دَ جَلِيلِيه

^{۱۲} وختی عیسیٰ شنید که یحییٰ دستگیر شده، او پس دَ جلیلیه رفت ^{۱۳} و ناصیره ره ایله کده دَ شارِ کفرناحوم جای-د-جای شد که دَ بَغلِ دریای جلیلیه، دَ منطقه های زبولون و نفتالی بود، ^{۱۴} تا چیزی که دَ وسیله اشعیای نبی گفته شد، پوره شه:

^{۱۵} ”سرزمینِ زبولون و سرزمینِ نفتالی

دَ راهِ دریا، دَ او طرفِ دریاچه اردن،

جلیلیه ملت های غیر یهود،

^{۱۶} قومی که دَ تربکی زندگی مکنه

نور بزرگ ره مینگره

و دَ بله کسای که دَ سرزمینِ مرگ و سایه شی زندگی

مونه،

یگ نور روشنی مونه.

^{۱۷} امزو زمان عیسیٰ دَ اعلانِ پیغام خو شروع کده گفت: ”توبه

کنید، چراکه آمدون پادشاهی آسمو نزدیک شده.

چار ماهی گیر یارِ عیسیٰ موشه

^{۱۸} وختی عیسیٰ د لب دربای جلیلیه قدم میزد، دُو برار یعنی شمعون مشهور د پترس و برار شی اندریاس ره دید که تور ماهی گیری ره د دریا میندزه، چُون اونا ماهی گیر بُود. ^{۱۹} او دزوا گُفت: ”از پُشتِ ازمه بیید تا شمو ره شکارچی مردُم جور کنم.“ ^{۲۰} اونا فوری تور های ماهی گیری خُو ره ایله کد و از پُشتِ ازو رَبی شد. ^{۲۱} عیسیٰ د حالیکه ازونجی مورفت، دُو برارِ دیگه یعنی یعقوب باچه زیدی و برار شی یوحنا ره دید که قد آته خُو زیدی د کِشتی ششته و تور های ماهی گیری خُو ره آماده مونه. اوخته او اونا ره کوی کد ^{۲۲} و اونا فوری کِشتی و آته خُو ره ایله کده از پُشتِ ازو رَبی شد.

تعلیم و خدمت های عیسیٰ

^{۲۳} عیسیٰ د سراسر جلیلیه میگذشت و د عبادت خانه های ازوا تعلیم میدد و خوشخبری پادشاهی خُدا ره اعلان مَوکد و هر رقم مَرَض و ناجوری مردُم ره شفا میدد.

^{۲۴} پس نامِ ازو د تمامِ سوریه مشهور شد و اونا تمامِ ناجورای

ره که دَ مَرَضِ هَايِ رَقْمِ رَقْمِ و دَرْدِهَا كِرِفْتَارِ بُوْد و اَمِ جِنْدِيَا و
مِرْگِي هَا و شَل هَا رِه دَ پِيشِ اَزُو مِيُوْرْد و اُو اُوْنَا رِه شِفَا
مِيَدَد. ^{۲۵} و جَمْعِيَتِ هَايِ كُتْه اَز جَلِيْلِيَه، دِيكَاپُولِيَس، اَوْرُشَلِيْم،
يَهُودِيَه و اَز اُو طَرَفِ دَرِيَايِ اُرْدُن اَز پُشْتِ اَزُو رِي شُد.

مَوْعِظَه سِرِ كَوْه

۵ وختی عیسیٰ جمعیتِ کتّه ره دید، اُو دَ بَلَه كَوْه رِفْت و
اَمِي كِه شِشْت، يَارَايِ شِي اَمِ دَ پِيشِ اَزُو اَمَد. ^۲ اوخته اُو دَان
خُو رِه وَاز كَد و اُوْنَا رِه تَعْلِيْمِ دَدَه كُفْت:

”^۳ نِيك دَ بَخْتِ كَسَايِ كِه دَ رُوحِ فِرُوتِنِ اَسْتَه،

چِرَاكِه پَادِشَاهِي اَسْمُو اَزُوَا يَه.

”^۴ نِيك دَ بَخْتِ كَسَايِ كِه مَاتَمِ مُونَه،

چِرَاكِه اُوْنَا تَسَلِي پِيْدَا مُوَكْنَه.

”^۵ نِيك دَ بَخْتِ كَسَايِ كِه حَلِيْم-و-شِكِسْتَه نَفْسِ اَسْتَه،

چراکه اونا وارثِ زمی مُوشه.

^۶ نیک د بختِ کسای که گُشنه و تُشنه عدالت آسته،

چراکه اونا سیر مُوشه.

^۷ نیک د بختِ کسای که رحم مُونه،

چراکه دزوا رحم مُوشه.

^۸ نیک د بختِ کسای که دل های ازوا پاک آسته،

چراکه اونا خدا ره مینگره.

^۹ نیک د بختِ کسای که صلح مُوکنه،

چراکه اونا بچکِیچای خدا گفته مُوشه.

^{۱۰} نیک د بختِ کسای که بخاطرِ عدالت آزار-و-آذیت

مُوشه،

چراکه پادشاهی آسمو ازوا آسته.

^{۱۱} نیک د بخت شمو وختیکه مردم شمو ره از خاطر ازمه
دو-و-دشنام میدیه و آزار-و-اذیت مونه و هر رقم توره بد ره د
ضد شمو بطور دروغ موگيه.

^{۱۲} خوشی کنيد و خوشحال بشيد، چون اجر شمو د عالم
باله غدر بزرگ آسته،

چراکه د امزی طریق اونا پیغمبرای ره که پیش از شمو
بود ام آزار-و-اذیت کد.

د باره نور و نمک

^{۱۳} شمو نمک دنیا آستید! لیکن اگه نمک مزه خو ره از دست
بديه، چطور میتنه که شوری شی پس بیه؟ او دیگه د هیچ
چیز کار نمییه بغیر که پورته شده زیر پای مردم پایمال شنه.

^{۱۴} شمو نور دنیا آستید. شاری که د سر یگ تپه آباد شده
بشه، او تاشه شده نمیتنه. ^{۱۵} هیچ کس چراغ ره روشو نمونه
که او ره د زیر یگ کاسه بیله، بلکه د بله چراغدان میله تا
روشنی شی بلده پگ کسای که د خانه آسته برسه. ^{۱۶} دمزی

رقم بیلید که نُورِ از شُمو ام دَ مردُمِ روشنیی بَدیه تا اونا کارای
نیک شُمو ره دیده آتِه شُمو ره که دَ آسمو آسته، ستایش کُنه.

دَ باره پوره کدونِ شریعت

^{۱۷} فکر نکیند که آمدیم تا تورات یا نوشته های پیغمبرا ره
باطل کنم. ما نمدیم که باطل کنم، بلکه آمدیم تا اونا ره پوره
کنم. ^{۱۸} ما حقیقت ره دز شُمو موگم: تا آسمو و زمی از بین
نرفته، ریزه ترین حرف یا نقطه تورات هرگز از بین نَموره تا ای
که پگ شی پوره شنه. ^{۱۹} پس هر کسی که یکی از ریزه ترین
امزی احکام ره میده کُنه و دَ مردُم ام تعلیم بَدیه که امو رقم
کُنه، او دَ پادشاهی آسمو کم ترین شخص حساب موشه.

^{۲۰} چون ما دز شُمو موگیم: تا عدالت شُمو از عدالتِ عالمای
دین و فریسیا کده کلو نشنه، شُمو هرگز دَ پادشاهی آسمو
داخل نموشید.

دَ باره قتل

^{۲۱} شُمو شنیدید که دَ مردُمای زمانِ قدیم گفته شُد، 'قتل

نکو! و هر کسی که قتل کُنه سزاوارِ قضاوت آسته. ^{۲۲} مگم
 ما دز شمو موگم، هر کس که بدون کدم دلیل د سر برار خو
 قار شنه، سزاوارِ قضاوت آسته و هر کس که د برار خو بگیه
 'او لوډه!' او سزاوارِ محاکمه د شورا آسته؛ و هر کس که
 بگیه 'او احمق!' او سزاوارِ آتش دوزخ آسته. ^{۲۳} پس وختیکه
 هدیه خو ره د قربانگاه موبری و د اونجی د یاد تو مییه که
 برار تو د ضد تو کدم شکایت دره، ^{۲۴} هدیه خو ره د امونجی د
 پیش قربانگاه ایله بدی و رفته اول قد برار خو آشتی کو و بعد
 ازو آمده هدیه خو ره تقدیم کو. ^{۲۵} د حالیکه قد مدعی خو
 سون محکمه موری، د راه قد ازو صلح کو؛ اگه نه، مدعی
 تو، تو ره د دست قاضی تسلیم مونه و قاضی تو ره د دست
 عسکر میدیه و تو د بندی خانه اندخته موشی. ^{۲۶} ما حقیقت ره
 دز تو موگم، تاکه آخرین پیسه ره ندی، ازونجی بر شده
 نمیتنی.

د باره زنا

^{۲۷} شمو شنیدید که گفته شده، 'زنا نکو.' ^{۲۸} لیکن ما دز شمو
 موگم، هر کس که سون یگ خاتو قد نگاه شهوت آمیز توخ
 کنه، او امو لحظه د دل خو قد ازو زنا کده. ^{۲۹} پس اگه چیم

راست تُو باعِثِ مُوشِه که تُو گُمراه شُنی، اُو ره بُر کده دُور پورته کُو؛ چُون بِلدِه تُو خُوبترِ آسته که یکی از اَعْضای جِسَم خُو ره از دِستِ بَدی تا ای که تمامِ جِسَمِ تُو دَ دوزخِ اَندخته شُنه. ^{۳۰} اگه دِستِ راستِ تُو باعِثِ مُوشِه که تُو گُمراه شُنی، اُو ره قَطع کده دُور پورته کُو؛ چُون بِلدِه تُو خُوبترِ آسته که یکی از اَعْضای جِسَمِ خُو ره از دِستِ بَدی تا ای که قَد تمامِ جِسَمِ خُو دَ دوزخِ بُفتی.

دَ باره طلاق

^{۳۱} امچنان گُفته شُدِه، 'هر کس که خاتُونِ خُو ره طلاقِ بَدیه، باید یگ طلاقِ نامه دَزُو بَدیه. ^{۳۲} مگم ما دَز شُمو مُوگم، هر کسی که خاتُونِ خُو ره بَغیر از عِلَّتِ زِنا طلاقِ بَدیه، باعِثِ مُوشِه که اُو زِناکاری کُنه و هر کس که قَد خاتُونِ طلاقِ شُدِه توی کُنه، زِنا مُونه.

دَ باره قَسَم

^{۳۳} بسمِ شُمو شَنِیدید که دَ مردُمایِ زمانِ قَدیم گُفته شُدُد، 'قَسَمِ دروغِ نَخور، بَلکِه قَسَمِ هایِ ره که دَ نامِ خُداوندِ خوردِ دَزُوا

وَفَا كُو. ^{۳۴} مگم ما دَز شُمو مُوگم، هرگز قَسَم نَخوَرِید، نَه دَ
 آسَمو چراکه تَخْتِ خُدا آسْتَه ^{۳۵} و نَه دَ زَمی، چراکه چَوکی تِی
 پَای شِی آسْتَه، و نَه دَ اوْرشَلِیم چراکه شَارِ امزُو پادشاهِ بزرگ
 آسْتَه، ^{۳۶} و نَه ام دَ سَر خُو قَسَم بُوخوَر، چراکه تُو حَتیٰ یِگ تارِ
 مَوی رَه سیاه یا سفید کده نَمِیتنی. ^{۳۷} بَلِکِه توره شُمو که
 «آرے» آسْتَه، «آرے» بَشَه و «نَه» شُمو «نَه»، چراکه کَلوَتَر
 ازی از شِیطو آسْتَه.

دَ بَارَه اِنْتِقام

^{۳۸} شُمو شَنِیدِید که گُفْتَه شُدَه، 'چِیم دَ عِوَضِ چِیم و دَندو دَ
 عِوَضِ دَندو. ^{۳۹} مگم ما دَز شُمو مُوگم، دَ بَرابَرِ شَخِصِ شَرِیر
 ایسْتَه نَشَنِید؛ بَلِکِه اگِه یِگو کس دَ کومِه رَاسْت تُو قَد چِپَات
 مِیزَنَه کومِه دِیگِه خُو رَه ام سُون اَزُو دَوْر بَدی. ^{۴۰} و اگِه یِگو
 کس بَخایه که تُو رَه دَ مَحکَمَه بُرَدَه پِیرون تُو رَه بَگیرَه، چِپَن
 خُو رَه ام دَزُو ایلَه بَدی. ^{۴۱} و اگِه یِگو کس تُو رَه مَجبُور مُونَه
 که یِگ کَجی رَاه بوری، دُو کَجی قَد شِی بُوَرُو. ^{۴۲} هر کس که
 از تُو یِگو چِیز طَلب مُونَه، دَزُو بَدی و کسِی که از تُو قَرَض
 طَلب مُونَه، رُوی خُو رَه اَزُو دَوْر نَدی.

د باري دوست دشتون دشمنان

^{۴۳} شمو شنيديد كه گفته شده، 'همسايه خو ره دوست دشته بش' و 'قد دشمنون خو دشمنی كو'. ^{۴۴} مگم ما دز شمو موگم، دشمنای خو ره دوست دشته بشيد و بلده كسای كه شمو ره آزار-و-اذیت مونه دعا كنيد ^{۴۵} تا شمو بچكيچای آته خو كه د عالم باله آسته شنيد، چراكه او آفتو خو ره د بله مردمای بد و خوب بلند مونه و بارش خو ره د بله نيكوكارا و بدكارا موبارنه. ^{۴۶} اگه شمو تنها كسای ره دوست دشته بشيد كه شمو ره دوست دره، شمو چی اجر دريد؟ آیا مالیه گيرا ام امی كار ره نموكنه؟ ^{۴۷} اگه تنها برارون خو ره سلام بديد، شمو از ديگرو كده چی زيادی دريد؟ آیا حتی مردمای غير يهود ام امی كار ره نمونه؟ ^{۴۸} پس شمو كامل بشيد، امو رقم كه آته آسمانی شمو كامل آسته.

د باري خيرات

^۶ احتياط كنيد كه نيكي خو ره د پيش روی مردم انجام نديد تا اونا شمو ره بنگره؛ اگه امی رقم كنيد، شمو د پيش

آته خُو که دَ آسمو آسته، کُدم آجری ندرید. ^۲ پس هر وختیکه
 خیرات میدی، پیش رُوی خُو سُرِنی زده اعلان نکو، رقمی که
 ریاکارا دَ عبادت خانه ها و سَرَک ها مونه تا مردُم اونا ره
 تعریف-و-توصیف کنه. ما حقیقت ره دز شمو موگم، اونا آجر
 خُو ره گِرِفته. ^۳ مگم تُو هر وختیکه خیرات میدی، از چیزی که
 دِستِ راست تُو مونه، نه ایل که دِستِ چپ تُو خبر شنه ^۴ تا
 خیرات تُو تاشه بُمَنه؛ و آته تُو که چیزای تاشه ره مینگره، آجر
 تُو ره میدیه.

دَ باره دُعا کدو

^۵ و هر وختیکه دُعا مونی، رقمِ ریاکارا نَبش، چُون اونا خوش
 دَره که دَ عبادت خانه ها و گوشه-و-کنارِ سَرَک ها ایسته شُدِه
 دُعا کنه تا مردُم اونا ره بِنگره. ما حقیقت ره دز شمو موگم،
 اونا آجر خُو ره گِرِفته. ^۶ ولے تُو، وختیکه دُعا مونی دَ داخلِ
 اُتاق خُو رفته درگه ره کیپ کو و دَ پیشِ آته که دیده نموشه
 دُعا کو. اوخته آته تُو که چیزای تاشه ره ام مینگره، آجر تُو ره
 میدیه.

^۷ و دَ غَیتِ دُعا کدو رقمِ مِلَّتِ های غیرِ یهود حرفای بے معنی!

ره یکسره گفته نروید، چون اونا فکر مونه که از یکسره گفتو
دُعای ازوا قبول موشه.^۸ پس رقم ازوا نبشید، چون آته شمو
میدنه که شمو د چیزخیل ضرورت درید، پیش ازی که از شی
درخواست کنید.

^۹ پس شمو اینی رقم دُعا کنید:

‘ای آته مو که د آسمو آستی،

نام تو مقدس باد؛

^{۱۰} پادشاهی تو بییه؛

اراده تو امو رقم که د آسمو اجرا موشه،

د زمی ام اجرا شنه؛

^{۱۱} نان روزانه مو ره امروز دز مو بدی؛

^{۱۲} قرض های مو ره ببخش،

امو رقم که مو ام قرضدارای خو ره موبخشی؛

^{۱۳} مو ره دَ آزمایش قرار نَدی، بلکه مو ره از شریر خلاصی
بَدی،

[چراکه پادشاهی، قُدرت و جلال تا اَبَدًا لَباد از تُو آسته،
آمین. ']

^{۱۴} چُون اگه شُمو خطاهای مردُم ره بُبَخشید، آتِه آسمانی شُمو
ام شُمو ره مُوبَخشه. ^{۱۵} لیکن اگه شُمو مردُم ره نَبَخشید، آتِه
آسمانی شُمو ام خطاهای شُمو ره نَمُوبَخشه.

دَ باره روزه گِرِفَتو

^{۱۶} وختیکه روزه میگیرید، رقمِ رباکارا تَرشروی نَبشید، چُون
اونا رنگ-و-رُوی خُو ره تغییر میدیه تا دَ مردُم نِشو بدیه که
روزه دَره. ما حقیقت ره دَز شُمو مُوگم، اونا اَجْر خُو ره گِرِفَتِه.
^{۱۷} مگم تُو وختیکه روزه میگیری، سر خُو ره چرب کُو و رُوی
خُو ره بَشوی ^{۱۸} تا دَ نظرِ مردُم روزه‌دار معلوم نَشنی، بلکه دَ
نظرِ آتِه خُو که دیده نَمُوشه روزه‌دار معلوم شنی؛ و آتِه تُو که
چیزای تاشه ره ام مینگره، اَجْر تُو ره میدیه.

دَ بَارِهَ مَالِ-و-دَوْلَت

^{۱۹} مَالِ-و-دَوْلَت دَ زَمِي بَلَدِه خُو جَم نَكْنِيد، دَ جايِي كِه كُوبِه و
زَنگِ اُو رِه اَز بِيِنِ مُوبَرِه و دُزَا دَرِ اَمَدِه دُزِي مُوَكْنِه؛ ^{۲۰} بَلَكِه
مَالِ-و-دَوْلَت دَ عَالَمِ بَالِه بَلَدِه خُو جَم كُنِيد، دَ جايِي كِه كُوبِه و
زَنگِ اُو رِه اَز بِيِنِ نَمُوبَرِه و دُزَا دَرِ نَمِيِيِه و دُزِي نَمُوكْنِه.
^{۲۱} چُونِ هَرِ جَايِ كِه مَالِ-و-دَوْلَت تُو اَسْتِه، دِلِ تُو اَمِ اَمُونَجِي
يِه.

^{۲۲} چِيمِ چِرَاغِ جَانِ اَسْتِه. پَسِ اَكِه چِيمِ تُو بِيِنَا بَشِه، تَمَامِ وُجُودِ
تُو رُوشُو اَسْتِه. ^{۲۳} لِيَكِنِ اَكِه چِيمِ تُو فَاسِدِ بَشِه، تَمَامِ وُجُودِ تُو
پُرِ اَز تَرِيكِي اَسْتِه. پَسِ اَكِه اَمُو رُوشَنِي كِه دَ وُجُودِ تُو اَسْتِه
تَرِيكِ بَشِه، چِي يَكِ تَرِيكِي بُزُرْگِ اَسْتِه!

^{۲۴} هِيچِ كَسِ نَمِيْتَنِه كِه دُو بَادَارِ رِه خِدْمَتِ كُنِه، چُونِ حَتْمَاً اَز
يَكِ شِي بَدِ مُوبَرِه و دِيكِه شِي رِه دُوسْتِ مِيدَنِه، و يَا دَ يَكِ
شِي وِفَادَارِ مُومَنِه و دِيكِه شِي رِه خَارِ-و-حَقِيرِ حِسَابِ مُونِه.
دَمَزِي رَقْمِ شُمُو نَمِيْتَنِيد كِه اَمِ بِنْدِه خُدا بَشِيدِ و اَمِ بِنْدِه مَالِ-و-
دَوْلَتِ.

غَم-و-غُصَّه نَخورِيد

^{۲۵} امزی خاطر دَز شُمو مُوگَم: دَ بارِه زِندگی خُو تَشویش نَكُنید

که چی بُخورید یا چی وُچی کُنید و نَه دَ بارِه جِسَم خُو که چی

بُپوشید. آیا زِندگی از خوراک و جِسَم از پوشاک کده مُهمتر

نِییه؟ ^{۲۶} مُرغکوی آسمو ره توخ کُنید: اونا نَه کِشت مُونه، نَه

دِرُو و نَه ام دَ دَی خانِه ها ذَخیره مُوکنه، ولے آتِه آسمانی شُمو

روزی ازوا ره میدیه. آیا اَرزِش از شُمو ازوا کده کَلوتر نِییه؟

^{۲۷} کُدَم از شُمو میتنید که قد غَم-و-غُصَّه خوردو یگ ساعت

عُمر خُو ره دِرَاز کُنید؟ ^{۲۸} و شُمو چرا بلده کالا غَم-و-غُصَّه

مُخورید؟ گُل های سوسن دَشت ره بِنگرید که چی رقم کُته

مُوشه؛ اونا نَه زَحمت میکشه و نَه میریشه. ^{۲۹} ولے ما دَز شُمو

مُوگیم که حتی سُلیمان ام قد تمام شان-و-شوکت خُو رقم یکی

امزوا کالا نِپوشید. ^{۳۰} پس اگه خُدا علف دَشت ره که امروز

آسته و صَباح دَ تَندُور اَندخته مُوشه ای رقم مُپوشنه، آیا شُمو

ره غَدَر کَلو خُوبتر نُمُپوشنه، ای کم ایمانا؟ ^{۳۱} پس غَم-و-غُصَّه

نَخورید که بُگید، 'چی بُخوری؟' یا 'چی وُچی کُنی؟' و یا

'چی بُپوشی؟' ^{۳۲} چُون مردُمای غَیر یهُود دَ طَلب پگ امزی

چیزا آسته، مگم آتِه آسمانی شُمو میدنه که شُمو دَ پگ امزی

چیزا ضرورت درید. ^{۳۳} بلکه اول د طلب پادشاهی خدا و

عدالت ازو بشید؛ اوخته تمام امزی چیزا ام دز شمو دده

موشه. ^{۳۴} پس غم-و-غصه صباح ره نخورید، چراکه صباح غم-

و-غصه خود خو ره دره؛ مشکلات امروز بلده امروز بس

آسته.

قضاوت د باره دیگر

۷ د باره دیگر قضاوت نکنید تا قضاوت نشنید. ^۲ چون

هر رقم که شمو د باره دیگر قضاوت کنید، امر رقم د باره

شمو قضاوت موشه؛ و قد هر منک که اندازه کنید، قد امر و

بلده شمو اندازه موشه. ^۳ چرا پر کاه ره د چیم برار خو

مینگری، و له از دستک چپوی که د چیم خود تو آسته

به خبری؟ ^۴ یا چطور میتنی که د برار خو بگی، 'مره بیل که

پر کاه ره از چیم تو بر کنم' د حالیکه د چیم خود تو دستک چپو

آسته؟ ^۵ او ریاکار، اول دستک چپو ره از چیم خود خو بر کو،

اوخته خوبتر مینگری و میتنی پر کاه ره از چیم برار خو بر

کنی.

٦ چیزای ره که مُقَدَّس آسته، دَ سَگا نَدِید و مُرواری های خُو ره
دَ پیشِ خُوک ها پورته نَکُنِید. نَشَنه که خُوک ها مُرواری ها ره
پایمال کُنه و سَگا دُور خورده شُمو ره پاره پاره کُنه.

طلب کُنِید، بُپالِید و تَخ تَخ کُنِید

٧ طلب کُنِید و دَز شُمو دده مُوشه؛ بُپالِید و شُمو پِیدا مُونِید؛
تَخ تَخ کُنِید و درگه بلده شُمو واز مُوشه؛^٨ چُون هر کسی که
طلب کُنه، دَ دِست میره و هر کسی که بُپاله، پِیدا مُونه و هر
کسی که تَخ تَخ کُنه، درگه بلده شی واز مُوشه.^٩ آیا دَ مینکل
شُمو اُطور کسی آسته که اگه باچه شی ازو نان طلب کُنه، او
دزشی سنگ بَدیه؟^{١٠} و یا اگه ماهی طلب کُنه، دَزو مار بَدیه؟
^{١١} پس اگه شُمو که آدمای شَرِیر آستید، مُوفامِید که چی رقم
تُحفه های خُوب دَ بچکِیچای خُو بَدِید، چِیقَس کَلوتر آتِه شُمو
که دَ آسمو آسته، چیزای خُوب ره بلده کسای مِیدیه که از شی
طلب مُونه.

١٢ پس هر چیزی که میخاهید مردُم دَز شُمو انجام بَدیه، شُمو ام
اُمو چیز ره بلده ازوا انجام بَدِید؛ چُون اینمی آسته خُلاصِه
تورات و نوشته های پیغمبرا.

دَ بَارِهَ رَاهِ آسْمُو

^{۱۳} از درگه تَنگِ دَاخِلِ شُنید؛ چُونِ درگه که کُته و راهی که پِراخِ آسته دَ نَابُودِیِ آخِرِ مَوْشِه و کسای که دَ زشی دَاخِلِ مَوْشِه کَلوِیَه. ^{۱۴} مگم درگه که تَنگ و راهی که مُشکِلِ آسته، اُو دَ زَندگیِ آخِرِ مَوْشِه و کسای که اُو ره پَیدا مونه کم آسته.

دِرختِ مِیوه

^{۱۵} از پِیغمبرایِ دروغیِ اِحْتِیاطِ کُنید، چِراکه دَ کالایِ گوسپو دَ پِیشِ شُمُو مِیوه، ولے دَ بَاطِنِ گُرگایِ دَرِنده آسته. ^{۱۶} اونا ره از مِیوه های ازوا مِیَنخَشید. آیا انگور از بُوته خار و انجیر از بُوته جارو چِنده مَوْشِه؟ نَه! ^{۱۷} دَ امزیِ رِقْم، هر دِرختِ خُوبِ مِیوه خُوبِ مِیدیه و هر دِرختِ بَدِ مِیوه شِی بَدِ آسته. ^{۱۸} دِرختِ خُوبِ نَمِیتنه مِیوه بَدِ بَدِیه و دِرختِ بَدِ ام نَمِیتنه که مِیوه خُوبِ بَدِیه. ^{۱۹} هر دِرختِ که مِیوه خُوبِ نَدیه، قَطعِ شُدِه دَ آتِشِ اَندختِه مَوْشِه. ^{۲۰} پَس دَ امزیِ طَرِیقه، شُمُو اونا ره از مِیوه های ازوا مِیَنخَشید.

^{۲۱} نَه هر کسی که مَرِه «یا مولا، یا مولا» بُوگیه دَ پادشاهی

آسمو داخل مُوشه، بَلَكِه تنها کسی که اِرَادِه آتِه مَرِه که دَ
 آسمو آسته، دَ جای بیرِه. ^{۲۲} دَ امزُو روز غَدَر کسا دَز مه
 مُوگیه، 'یا مولا، یا مولا، آیا مو دَ نامِ ازتُو نَبُوت نکدی و دَ
 نامِ ازتُو جِنیات ره بُر نکدی و دَ نامِ ازتُو مُعجزای کَلو
 نکدی؟' ^{۲۳} اوخته ما دَزوا واضح مُوگم که 'ما هرگز شُمورِه
 نَشِنخْتَم. از پیشِ مه دُور شُنید، او بدکارا!'

مَثَلِ دُو خانِه

^{۲۴} پس هر کسی که امی تورای مَرِه بِشَنوِه و دَزوا عمل کُنه،
 رقمِ آدمِ دانای آسته که خانِه خُو ره دَ بِلِه سنگ آباد کده.
^{۲۵} بارشِ بارید، سیلِ ها آمد و بادِ ها پُف کده امُو خانِه ره زَد،
 مگم اُو چپِه نَشُد، چراکه تادو شی دَ بِلِه سنگ ایشته شُد.
^{۲۶} ولے هر کسی که تورای مَرِه بِشَنوِه و دَزوا عمل نَکُنه، رقمِ
 آدمِ نادانی آسته که خانِه خُو ره دَ بِلِه ریگ آباد کده. ^{۲۷} بارشِ
 بارید، سیلِ ها آمد و بادِ ها پُف کده امُو خانِه ره زَد و اُو چپِه
 شُد و خرابی شی غَدَر کَلو بُوَد.

^{۲۸} وختیکه عیسیٰ امی تورای ره خلاص کد، مردُم از تعلیمِ شی
 خیر و مَنَد، ^{۲۹} چُون اُو رقمِ کسی که صاحبِ قُدرت-و-اِختیار

بَشَه دَزُوا تَعْلِيمِ دَد، نَه رَقْمِ عَالِمَايِ دِين.

جور شُدونِ یگِ آدَمِ کولی

۱ وختیکه عیسیٰ از کوه تا آمد، یگ جمعیت کُنه از پُشتِ
ازو ریبی شُد. ۲ دَ امزُو لحظه یگِ آدَمِ کولی گِرِفْتَه اَمَد و دَ پیشِ
ازو زانو زده گُفت: ”یا مولا، اگه تُو بِخاهی، میتنی مَره پاک
کنی.“ ۳ عیسیٰ دِست خُوره دِراز کد و دَ بِلَه شی ایشته
گُفت: ”ما میخایم، پاک شو.“ فوری مَرَضِ کولی ازو پاک
شُد. ۴ اوخته عیسیٰ دَزُو گُفت: ”هُوش کُو که دَ کس چیز
نَگی، بلکه رفته خود ره دَ پیشوا نِشو بدی و هدیه ره که
موسیٰ امر کده، تقدیم کُو تا بلده ازوا یگِ شاهیدی بَشَه.“

ایمانِ قومندانِ رومی

۵ وختی عیسیٰ دَ کَفَرناحوم داخل شُد، یگ قومندانِ رومی پیشِ
شی اَمَد و عُدْر-و-زاری کده دَزُو گُفت: ۶ ”یا مولا، خِدمتگار
مه شَل شُدِه دَ خانه اُفتده و غَدْر دَ رَنج-و-عذاب آسته.“
۷ عیسیٰ دَزُو گُفت: ”ما آمده او ره شفا میدیم.“ ۸ مگم

قومندان دَ جواب شی گُفت: ”یا مولا، ما لایق ازی ره ندرم که دَ زیر چتِ خانه مه بییی؛ بلکه فقط حکم کو و خدمتگار مه شفا پیدا مونه.^۹ چون خود مه آدم زیر امر استم و عسکرا زیر امر از مه استه؛ وختی دَ یگ شی موگم، ’بورو!‘ او موره و دَ دیگه شی موگم ’بیه!‘ او مییه و دَ غلام خو موگم ’اینی کار ره بکو!‘ او موکنه.“^{۱۰} وختیکه عیسی ای تورا ره شنید، تعجب کد و دَ جمعیتی که از پشت شی میمد گُفت: ”ما حقیقت ره دَ ز شمو موگم، دَ مینکل مردم اسرائیل امی رقم ایمان پیدا نکدیم.^{۱۱} ما دَ ز شمو موگم که غدر کسا از شرق و غرب مییه و قد ابراهیم و اسحاق و یعقوب دَ پادشاهی آسمو دَ یگ دسترخو میشینه،^{۱۲} مگم بچکیچای امزی پادشاهی دَ تریکی برو پورته موشه، دَ جایی که چخرا و دندوخیی استه.“^{۱۳} اوخته عیسی دَ قومندان رومی گُفت: ”بورو، دَ مطابق ایمان تو دَ ز تو دده شنه.“ و دَ امزو لحظه خدمتگار ازو شفا پیدا کد.

عیسی ناجورا ره شفا میدیه

وختی عیسی دَ خانه پترس رفت، دید که خسر مادر شی تو کده و دَ جاگه خاو استه.^{۱۵} عیسی دست خو ره دَ بله دست

ازو ایشت و تو او ره ایله کد و او باله شُده دَ خدمتِ ازوا
مَشغُول شُد.

^{۱۶} وختیکه شام شُد، غَدَر جِنْدی ها ره دَ پیشِ عیسیٰ اُورد و او
قد گُفتونِ یگ کَلِمه اَرواحِ ناپاک ره بُر کد و تمامِ ناجورا ره
شفا دَد. ^{۱۷} دَ امزی رقمِ چیزی که دَ وَسِیلَه اشعیایِ نَبی گُفته
شُد پوره شُد:

”او رَنج های مو ره گِرِفَت

و ناجوری های مو ره دُور کد.“

قِیمَتِ پِیروی کدو از عیسیٰ مَسِیح

^{۱۸} وختیکه عیسیٰ جَمعیَتِ کُنه ره دَ گِرَد خُو دید، اَمر کد که دَ
اُو لبِ دریا تیر شُنه. ^{۱۹} دَمَزو غَیتِ یگ عالمِ دینِ پیشِ اَمده
گُفت: ”ای اُستاد، هر جای که بوری ما از پُشتِ تُو مییم.“
^{۲۰} و لَسِ عیسیٰ دَزو گُفت: ”روباه ها غارِ دَره و مُرغکوی آسمو
وور، مگم «باچه اِنسان» جای سر ایشتو ام نَدره.“ ^{۲۱} یگ
دیگه از جَمِ یارای شی دَزو گُفت: ”یا مَولا، بیل که اوّل رفته

آته خُو ره دَفن كنم. ”^{۲۲} ليكن عيسي دَزو كُفت: ” از پُشتِ
ازمه بيه و بيل كه مُرده ها، مُرده هاي خُو ره دَفن كنه. ”

عيسي طوفان ره آرام مونه

^{۲۳} بعد ازو عيسي دَ كِشتي سوار شُد و ياراي شي از پُشتِ ازو
رفت. ^{۲۴} بے بلغه يگ طوفانِ شَدِيد دَ دريا پيدا شُد، دَ اندازه كه
جلبه هاي دريا كِشتي ره مُپوشند. مگم عيسي خاو بُوَد.
^{۲۵} اوخته، يارا رفته عيسي ره بيدار كد و كُفت: ” يا مولا، مو
ره نجات بدي! مو نابود موشي! ”^{۲۶} عيسي دَزوا كُفت: ” آي
كم ايمانان، چرا ايقس ترس خورديد؟ ” اوخته او باله شُد و دَ بِلَه
باد و دريا هَيبَت كد و آرامشِ كامل برقرار شُد. ^{۲۷} و اونا حيرت
كده قد يگديگه خُو كُفت: ” اي چي رقم آدم آسته كه حتى باد
و دريا از ايد شي موشه! ”

شفای دُو آدمِ جندی

^{۲۸} وختيکه عيسي دَ او طرفِ دريا دَ سرزمينِ جَدَريا رسيد، دُو
آدمِ جندی از قدِ قبرا بُر شُدِه قد ازو رُو دَ رُو شُد. اونا
اوقس خطرناك بُوَد كه هيچ كس نَميتنست ازو راه تير شُنه.

^{۲۹} اوخته امو جنديا چيغ زده گُفت: ”تُو دز مو چي غَرَض دَرِي،
 آي باچه خُدا؟ آيا تُو دَ اينجی اَمَدے که پيش از وخت مو ره
 عذاب کُني؟“ ^{۳۰} کم وری دُورتر ازوا يگ گله کُنه خُوک
 ميچرِيد. ^{۳۱} اوخته جنيات دَ پيش عيسی عذر-و-زاري کده
 گُفت: ”اگه مو ره بُر مونی، مو ره دَ داخلِ گله خُوک ربي
 کُو.“ ^{۳۲} عيسی دزوا گُفت: ”بورِيد!“ اوخته اونا بُر شُده دَ
 پوستِ خُوک ها داخلِ شُد و فوراً تمامِ گله از دامنه تپه دَ مَنه
 دريا هُجُوم بُرد و دَ مَنه آو غرق شُده مُرد. ^{۳۳} چوپونوی خُوک
 ها دوتا کده دَ شار رفت و تمامِ امزُو واقعه و قِصّه جنديا ره
 بلده مُردُم نقل کد. ^{۳۴} اوخته تمامِ مُردُم شار بُرو اَمَد تا عيسی
 ره بنگره. و غيتيکه او ره دِيد، دزُو عذر کد که از منطقه ازوا
 بوره.

جور شُدونِ يگِ آدمِ شَل

۹ پس عيسی دَ کِشتی سوار شُد و از دريا تير شُده دَ شارِ
 خود خُو اَمَد. ^۲ دَ امزُو غيت چند نفر يگِ آدمِ فَلج ره که دَ بله
 يگ جاگه خاو بُود، دَ پيش ازُو اُورد. وختيکه عيسی ايمان
 ازوا ره دِيد، دَ آدمِ شَل گُفت: ”باچه مه، خاطرِ جمِ بَش،

گناهای تو بخشیده شد.

^۳ اوخته بعضی از عالمای دین قد خود خو گفت: "ای آدم کفرگویی مونه." ^۴ "و عیسی فکر های ازوا ره فامیده گفت: "چرا ای فکر های فاسد ره د دل خو جای میدید؟ ^۵ کدم شی آسو آسته: آیا گفتون ازی که، 'گناه های تو بخشیده شد، ' یا گفتون ازی که 'باله شو و راه بورو؟' ^۶ مگم تا بدنید که «باچه انسان» د روی زمی قدرت-و-اختیار بخشیدون گناه ها ره دره، بنگرید که چیز کار موئم." پس د امزو آدم فلج گفت: "باله شو و جاگه خو ره گرفته خانه خو بورو!" ^۷ و امو آدم باله شده خانه خو رفت. ^۸ وختی امو جمعیت مردم ای واقعه ره هوش کد، اونا غدر پیم کد و خدای ره که بلده انسان امی رقم اختیار-و-قدرت ره دده بود، شکر-و-سپاس گفت.

متی مالیه گیر یار عیسی موشه

^۹ وختیکه عیسی از اونجی پیش رفت، او یگ آدم د نام متی ره دید که د جای مالیه-گرفتو ششتد. عیسی دزو گفت: "از پشت ازمه بیه." متی باله شده از پشت ازو ری شد.

^{۱۰} دَ حَالِيكِه عيسی دَ خانِه متی سرِ دِستَرخو شِشتُد، تِعدادِ
كَلونِ مالِيه_گِيرا و گُناهِكارا اَمَد و قد عيسی و يارای شِی
شِشت. ^{۱۱} وختِيكِه فَرِيسِيا اِی كار رِه دِید اونا دَ يارای شِی
گُفت: ”چرا اُستاد شُمو قد مالِيه_گِيرا نان مُوخوره؟“

^{۱۲} عيسی توره ازوا رِه شَنِيدِه گُفت: ”كسای كه جور اُسته، دَ
طِيبِ ضُرُورَتِ نَدَرِه، بَلِكِه كسای كه ناجور اُسته دَ طِيبِ
ضُرُورَتِ دَرِه. ^{۱۳} بورِید و معنی ازی توره رِه پِی بُرِید: ’ما
رَحمت ميخايِم، نَه قُرْبانِي، ’چون ما نَمَدِیم كه مَرْدُمای عَادِلِ
رِه دَعَوَتِ كُنْم، بَلِكِه اَمَدِیم كه گُناهِكارا رِه دَعَوَتِ كُنْم.“

دَ بارِه روزه

^{۱۴} بعد ازو يارای يحيی دَ پِيشِ ازو اَمَدِه گُفت: ”چرا مو و
فَرِيسِيا عَدَر روزه ميگيري، ولے يارای ازتو روزه نَمِيگيره؟“
^{۱۵} عيسی دَزوا گُفت: ”آيا مِهْمونای توی خانِه تا وختِيكِه داماد
قد ازوا اُسته، مِيتنِه ماتم كُنِه؟ ولے روزای مِيه كه داماد ازوا
گَرِفته مُوشِه؛ اوخته اونا روزه ميگيره. ^{۱۶} هِيچ كس يگِ تُوڅِه
رختِ نَو رِه دَ كالای كُهْنِه پِينه نَمُوكُنِه، چراكه امو پِينه از كالا
كَنده مُوشِه و پارگی از بَد بَدْتَر مُوشِه. ^{۱۷} و نَه ام شرابِ تازه

ره دَ مَشک های کهنه شیو مونه؛ اگه بُکنه، مَشک ها تر قیده
شراب لَوو موشه و مَشک ها ضایع موشه؛ بلکه شراب تازه
ره دَ مَشک های نو شیو مونه تا هر دوی شی نگاه شنه.

شفا دَدونِ خاتونِ ناجور و زنده کدونِ دختر

^{۱۸} دَ حالیکه عیسی امی تورا ره دزوا موگفت، بے بلغه یکی از
رهبرای عبادت خانه آمده دَ پیش ازو زانو زد و گفت: ”دختر
مه امی آلی مُرد؛ لیکن بیه و دست خور ره دَ بله ازو بیل و او
زنده موشه.“ ^{۱۹} و عیسی باله شده قد یارای خو از پُشت ازو
ربی شد.

^{۲۰} دَ امزو وخت یگ خاتو که مُدتِ دوازده سال خونریزی دشت،
از پُشتِ عیسی آمد و دَ دامونِ چپن شی دست زد، ^{۲۱} چون او
قد خود خو گفتند: ”اگه بتنم تنها دَ چپن شی دست بزئم، جور
موشم.“ ^{۲۲} عیسی دور خورده طرفِ ازو توخ کد و گفت:
”دختر مه، خاطرجم بش، چراکه ایمان تو، توره شفا دد!“ و
او خاتو دَ امزو لحظه شفا پیدا کد.

^{۲۳} وختی عیسی دَ خانه رهبرِ عبادت خانه رسید و نوحه‌خانا و

مردمی ره که چخرا-و-مخته مُوکد دید، ^{۲۴} اُو دزوا گُفت: ”بُر شُنید، چُون دُختر نَمُرده، بَلکه خاو رفته.“ مگم اونا سر ازو خنده کد. ^{۲۵} وختیکه مردُم ره ازونجی بُر کد، عیسیٰ داخل رفت و از دستِ دُختر گِرفت و اُو باله شُد. ^{۲۶} خبر امزی واقعه دَ سراسر امزو منطقه تیت شُد.

جور شُدونِ دُو کور

^{۲۷} دَ حالیکه عیسیٰ امزو منطقه مورفت، دُو آدمِ کور از پُشتِ ازو آمد و چیغ زده گُفت: ”آی باچه داوود، دَ بله ازمو رحم کُو!“

^{۲۸} وختیکه عیسیٰ دَ خانه داخل شُد، امو دُو آدمِ کور دَ پیشِ ازو آمد. عیسیٰ دزوا گُفت: ”آیا شُمو ایمان دَرید که ما امی کار ره کده میتنم؟“ اونا گُفت: ”آره، مولا.“ ^{۲۹} اوخته اُو دست خُو ره دَ بله چیمای ازوا ایشْت و گُفت: ”مُطابقِ ایمان شُمو بلده شُمو انجام دده شنه.“ ^{۳۰} و چیمای ازوا واز شُد.

عیسیٰ تاکید کده دزوا امر کد: ”هُوش کُنید که دزی باره هیچ کس چیزی نفامه.“ ^{۳۱} مگم اونا بُرو رفت و خبر دَ باره عیسیٰ ره دَ سراسر امزو منطقه تیت کد.

^{۳۲} دَ حَالِيكِه اُونَا بُرُو مَورِفَت، مَرْدُم يِگ آدَم جِنْدِي رِه كِه كُنْگِه
بُود، دَ پِيشِ عِيسِي اُورِد. ^{۳۳} وختِي عِيسِي جِن رِه اَزو بُرُ كَد،
اُمُو آدَم كُنْگِه دَ توره كُفْتو شُد و مَرْدُم حَيرو مَنده كُفْت: ”اُمِي
رَقم يِگ چيزِ هِر كِز دَ اِسْرَائِيل دِيده نَشْدِه. “ ^{۳۴} مِگَم فَرِيسِيَا
كُفْت: ”اُو دَ وَسِيْلَه سَرْدِسْتِه جِنِيَات، جِنِيَات رِه بُرُ مُونِه.“

دُعا بَلْدِه حَاصِلَات

^{۳۵} عِيسِي دَ تَمَامِ شَارَا و آغِيْلَا مِيگِشْت و دَ عِبَادَتِ خَانِه هَاي
ازوا تَعْلِيم مِيْدَد و خُوشخَبْرِي رِه دَ بَارِه پَادِشَاهِي اَسْمُو اِعْلَان
مُوكَد و هِر مَرَض و هِر نَاجُورِي رِه شِفَا مِيْدَد.

^{۳۶} وختِيكِه اُو جَمْعِيَّتِ مَرْدُم رِه دِيْد، دِل شِي دَ حَالِ ازوا سُوخْت
چِرَاكِه اُونَا رَقْمِ گُوسِپِنْدُوي بِي چُوپُو سَرگَرْدُو و دَرْمَنده بُود.
^{۳۷} اوخْتِه دَ يَارَايِ خُو كُفْت: ”حَاصِلِ كَلُو اَسْتِه، لِيكِن كَارگَر
كَم. “ ^{۳۸} اَمزِي خَاطِرِ از صَاحِبِ حَاصِلِ خَاهِشِ كُنِيْد كِه كَارگَرَا رِه
بَلْدِه جَم كَدُونِ حَاصِلِ خُو رِي كُنِه.“

رَبی کدونِ دوازده رسُول

۱۰ عیسیٰ دوازده یار خُو ره کوی کد و دزوا اختیار-و-
قُدرت دَد تا ارواحِ ناپاک ره بُر کُنه و هر مَرَض و هر ناجوری
ره شفا بدیه.

۲ نام های دوازده رسُول اینیا آسته: اوّل شِمعون مشهُور دَ
پِتْرُس و برار شی اندریاس، یعقوب باچه زیدی و برار شی
یوحنّا، ۳ فیلیپس و برتولما، توما و متّای مالیه گیر، یعقوب
باچه حلفی و تَدّی، ۴ شِمعون غَیرتی و یهودای اسخربوطی که
یهودای اسخربوطی عیسیٰ ره دَ گیر دَد.

۵ امی دوازده ره عیسیٰ ربی کد و دزیا نصیحت کده گفت: ”دَ
سرزمینای غیر یهود نرَوید و دَ هیچ کدَم از شارای سامریا
داخل نشنید، ۶ بلکه دَ پیشِ گوسپندوی گم شُدِه قومِ اسرائیل
بورید. ۷ و دَ حالیکه مورید، اعلان کده بُگید که، پادشاهی
آسمو نزدیک شُدِه. ۸ ناجورا ره شفا بدید، مُرده ها ره زنده
کنید، کولی گرفته ها ره پاک کنید و جنیات ره بُر کنید. مُفت
پیدا کدید، مُفت بدید. ۹ هیچ طِلا یا نقره یا سِکه مِسی دَ
کمر بندای خُو قد خُو نبرید، ۱۰ و نه ام خلطه بلده راه یا دُو کالا

یا کوشره یا تیاق، چراکه کارگر حقدارِ خوراک-و-پوشاک خُو
 آسته. ^{۱۱} د هر شار و آغیل که داخل موشید، یگو آدم ره سُرَاغ
 کنید که لایق شُمو ره دشته بشه، و د امونجی بُمنید تا
 وختیکه امزو جای بُر نشدید. ^{۱۲} وختیکه د خانه داخل موشید،
 سلام بُگید. ^{۱۳} اگه امو خانه لایق شُمو ره دشت، بیلید که
 سلام شُمو د سر ازوا قرار بگیریه و اگه لایق شُمو ره ندشت،
 سلام شُمو پس د خودون شُمو مییه. ^{۱۴} و اگه کس قد شُمو
 خوش آمد نکد و یا د تورای شُمو گوش ندد، د وخت بُر شدو
 امزو خانه یا شار خاک پایای خُو ره تُک بزید. ^{۱۵} ما حقیقت
 ره دز شُمو موگم، د روز قضاوت بلده سرزمین سدوم و عموره
 مجازات سُبکتر موشه نسبت د امزو شار.

^{۱۶} ”اینه، ما شُمو ره رقم گوسپندو د مینکل گرگا ربی مونم.
 پس رقم مارها هوشیار و رقم کوترا بے آزار بشید.“

^{۱۷} ”و از مردم احتیاط کنید، چراکه اونا شُمو ره د محکمه ها
 تسلیم مونه و د عبادت خانه های خُو قد قمچی میزنه ^{۱۸} و
 شُمو بخاطر ازمه د پیش والی ها و پادشایو کش موشید تا
 بلده ازوا و مردمای غیر یهود شاهی بدید. ^{۱۹} مگم وختیکه
 شُمو ره تسلیم مونه، غصه نکنید که چی رقم توره بُگید و یا

چی بُگید؛ چُون دَ امزُو غَیت دَز شُمُو کُفته مُوشه که چی بُگید،^{۲۰} چراکه توره گوی شُمُو نِستید، بلکه روح آتِه آسمانی شُمُو آسته که از طَریقِ از شُمُو توره مُوگه.

”^{۲۱} برار، برار ره و آتِه، باچه ره دَ مرگ تسلیم مُونه؛ و بچکِیچا دَ رُوی آتِه و آبه خُو میخیزه و اونا ره دَ کُشتو میدیه.^{۲۲} از خاطرِ نامِ ازمه، تمامِ مرُدُم از شُمُو بدِ مُوبره، مگم هر کسی که تا آخرِ صَبر-و-خَوصِله کُنه، نجات پیدا مُونه.“

”^{۲۳} وختیکه شُمُو ره دَ یگ شار آزار-و-اَدَیت مُونه، دَ شارِ دیگه دُوتا کُنید. ما حقیقت ره دَز شُمُو مُوگم، پیش از اَمَدون «باچه انسان» شُمُو نَمِیتنید دَ تمامِ شارای اسرائیل بورید.“

”^{۲۴} شاگرد از اُستاد خُو کده باله تر نییه و نه ام غلام از بادار خُو کده باله تر آسته.^{۲۵} بلده شاگرد امیقَس بس آسته که رقمِ اُستاد خُو شُنه و غلامِ رقمِ بادار خُو. اگه اونا کُته خانه ره «بَعَلزَبُول» گُفت، پس چیقَس کَلوترِ عِیالِ خانِه ازو ره بدِ مُوگیه.“

”^{۲۶} پس ترس نَخورید ازوا، چُون هیچ چیزی نیسته که پوشیده

بشه و برملا نشنه و هيچ چيزی نبيه که تاشه بشه و معلومدار

نشنه. ^{۲۷} چيزی ره که د تریکی دز شمو موگم، د روشنی

بگید و چيزی که د گوش شمو گفته شد، از بله بام ها اعلان

کنید. ^{۲۸} و از کسای که جسم ره موکشه، ولے روح ره کشته

نمیتنه، ترس نخورید، بلکه امزو ترس بخورید که میتنه ام

روح و ام جسم ره د دوزخ نابود کنه. ^{۲۹} آیا دو مرغک د یگ

پیسسه سودا نموشه؟ باوجود ازی، یکی ازوا ام بدون خاست-و-

اراده آته آسمانی شمو د زمی نموفته. ^{۳۰} و حتی تمام موی

های سر شمو پگ شی د پیش ازو حساب شده. ^{۳۱} پس ترس

نخورید، چون ارزش از شمو باله تر از هزاران مرغک آسته.

^{۳۲} ”پس هر کسی که مره د پیش مردم اقرار کنه، ما ام او ره د

حضور آته خو که د عالم باله آسته، اقرار مونم. ^{۳۳} لیکن هر

کسی که مره د پیش مردم انکار کنه، ما ام او ره د حضور آته

خو که د آسمو آسته، انکار مونم.“

^{۳۴} ”گمان نکنید که ما آمدیم تا صلح-و-آشتی ره د زمی بیرم.

ما نمَدیم که صلح-و-آشتی ره بیرم، بلکه آمدیم تا شمشیر ره

بیرم. ^{۳۵} چون ما آمدیم تا باچه ره د خلاف آته شی، دختر ره د

خلاف آبه شی، بیری ره د خلاف خسر مادر شی قرار بدیم ^{۳۶} و

دُشْمونِ یِگِ شَخْصِ، عِیَالِ خَانِهِ خُودِ شِی مُوشِه. ”

”^{۳۷} هر کسی که آته یا آبه خُو ره از مه کده کلوتر دوست دشته

بشه، لایقِ ازمه ره ندره و هر کسی که دُختر یا باچه خُو ره

ازمه کده کلوتر دوست دشته بشه، ام لایقِ ازمه ره ندره. ”^{۳۸} و

هر کسی که صلیبِ خُو ره باله نکنه و از پُشتِ مه نییه، لایقِ

ازمه ره ندره. ”^{۳۹} هر کسی که دَ طلبِ جانِ خُو بشه او ره از

دِستِ میدیه و هر کسی که جانِ خُو ره بخاطرِ ازمه از دِستِ

بدیه، او ره دَ دِستِ میره. ”

”^{۴۰} هر کسی که شُمو ره قَبُولِ کُنه، مَرِه قَبُولِ کده و هر کسی

که مَرِه قَبُولِ کُنه، اُمُو ره قَبُولِ کده که مَرِه رِبی کده. ”^{۴۱} هر

کسی که یِگِ پیغمبر ره دَ عِنوانِ پیغمبرِ قَبُولِ کُنه، اَجْرِ یِگِ

پیغمبر ره دَ دِستِ میره و هر کسی که یِگِ آدمِ عَادِلِ ره دَ

عِنوانِ یِگِ آدمِ عَادِلِ قَبُولِ کُنه، اَجْرِ یِگِ آدمِ عَادِلِ ره دَ دِستِ

میره. ”^{۴۲} هر کسی که حتی یِگِ پیلِه آوِ یَخِ دَ یِکی امزی آدمای

ریزه دَ عِنوانِ یارِ ازمه بدیه که وُچی کُنه، ما حَقِیقتِ ره دَز

شُمو مُوگَم که او بے اَجْرِ نَمُومَنه. ”

سوالِ یحییٰ از عیسیٰ

۱ ۱ وختیکه عیسیٰ از هدایت ددو د دوازده یار خو خلاص شد، او از اونجی ربی شد تا د شارای ازوا تعلیم بدیه و موعظه کنه.

۲ وختی یحییٰ د بندی خانه د باره کارای مسیح شنید، او دو نفر از پیروای خو ره ربی کد^۳ تا ازو پُرسان کنه، "آیا تو امو کس آستی که آمدنی یه، یا مو چیم د راه کدم کس دیگه بشی؟" عیسیٰ د جواب ازوا گُفت: "بورید، چیزای ره که میشنوید و مینگرید د یحییٰ خبر بدید؛ دزو بگید که^۵ کورا پینا موشه، لنگا راه موره و کولی گرفته ها پاک موشه، کرها شنوا موشه، مرده ها دوباره زنده موشه و د غربیا خوشخبری دده موشه. نیک د بخت کسی که از مه دلخور نشنه."

۷ وختیکه پیروای یحییٰ مورفت، عیسیٰ قد جمعیت مردم د باره یحییٰ د گپ زدو شد و گُفت: "بلده توخ کدون چیزخیل د بیابو رفتید؟ بلده توخ کدون یگ نی که از باد میلرزه؟^۸ خی بلده توخ کدون چیزخیل رفتید؟ بلده دیدون آدمی که کالای ابریشمی د جان شی آسته؟ اونه، کسای که کالای ابریشمی

مُپوشه جای شی دَ قصر های پادشایو آسته. ^۹ پس بلده دیدون
چیزخیل بُرو رفتید؟ بلده دیدون یگ پیغمبر؟ آرے، ما دز شمو
مُوگم که یحییٰ از پیغمبر کده بزرگتر آسته. ^{۱۰} یحییٰ امو کسی
آسته که دَ باره شی نوشته شده:

‘اینه، ما رسول خُو ره پیشلون تُو ریی مُونم

تا راه تُو ره پیش رُوی تُو آماده کنه.’

‘^{۱۱} ما حقیقت ره دز شمو مُوگم: دَ مینکل کسای که از خاتونو
زیده شده، هیچ کس از یحییای تعمیر دهنده کده بزرگتر نَمده؛
ولے ریزهترین شخص دَ پادشاهی آسمو ازو کده بزرگتر آسته.

^{۱۲} از زمان یحییای تعمیر دهنده تا آلی ره پادشاهی آسمو از

جبر-و-سیتَم رنج برده و مردمای زورآور کوشش مونه که دَ زور

دزو دسترسی پیدا کنه. ^{۱۳} چون تمام انبیا و تورات تا ظهور

یحییٰ پیشگویی کده ^{۱۴} و اگه شمو میخاید قبول کنید، یحییٰ

امو ایلاس آسته که آمدنی بود. ^{۱۵} هر کسی که گوش شنوا دره

گوش بگیره.

^{۱۶} ای نسل ره قد چیزخیل برابر کنم؟ امیا رقم بچکیچای آسته

که د بازار ها ششته و یگدیگه خوره کوی کده ^{۱۷} موگیه:

'بلده شمو سرنی زدی، شمو بازی نکدید'

و نوحه خاندی، شمو ماتم نکدید.'

^{۱۸} چون یحییٰ که آمده، او نه موخوره و نه وچی مونه، اونا موگیه که 'او جن دره.' ^{۱۹} «باچه انسان» که آمده، ام موخوره و ام وچی مونه؛ مردم موگیه: 'اونه، او آدم پرخور و شرابی و رفیق مالیه گیرا و گناهکارا آسته!' و له حکمت د وسیله اعمال خو حق ثابت موشه.

وای د حال شارای که توبه نمونه

^{۲۰} اوخته عیسیٰ شروع د ملامت کدون شارای کد که کلونی معجزای شی د امزو شارا ظاهر شدد، چراکه اونا توبه نکدد. ^{۲۱} او گفت: "وای د حال تو، ای خورزین! و وای د حال تو، ای بیت صیدا! چون معجزای که د منه از شمو ظاهر شد، اگه د صور و صیدون ظاهر موشد، اونا غدر وخت پیش پلاس مپوشید و د خگشتر ششته توبه موکد. ^{۲۲} مگم ما دز شمو

مُوگم، دَ رُوژِ قِضاوَتِ بِلدِه صُور و صَيِدونِ مَجازاتِ سُبُکترِ
 مُوشه نِسبَتِ دَز شُمو. ^{۲۳} و تُو، اَيِ کَفرناحُوم، اَيَا تا اَسْمو سر
 تُو بِلندِ مُوشه؟ نَه، تُو دَ قارِ عاَلَمِ مُرده ها سرنگونِ مُوشی،
 چُونِ مُعجَزایِ کِه دَ مَنه از تُو ظاهِرِ شُد، اگِه دَ سَدومِ ظاهِرِ
 مُوشُد، اَمُو شارِ تا اِمروزِ باقیِ مُومَند. ^{۲۴} مَگم ما دَز تُو مُوگم،
 دَ رُوژِ قِضاوَتِ بِلدِه سرزمینِ سَدومِ مَجازاتِ سُبُکترِ مُوشه
 نِسبَتِ دَز تُو.

اَسودَگی از زِبِرِ بارِ و زَحمتِ کِشی

^{۲۵} دَ امزُو غَیتِ عیسیٰ دُعا کده گُفت: ”اَيِ آتِه، صاِحِبِ اَسْمو
 و زمی، از تُو شُکرگُزاریِ مُونم کِه اَيِ چِيزا ره از اَدمایِ دانا و
 هُوشیارِ تاشه کدِه و بِلدِه بچکِیچایِ ریزه بَرَملا کدِه.
^{۲۶} اَرِه، اَيِ آتِه، چُونِ خاست-و-اِرادِه از تُو امی بُوَد.

^{۲۷} آتِه مه تمامِ چِيزا ره دَز مه تَسْلیمِ کده؛ هِیچِ کسِ باچه ره
 نَمینَخشه بَعِیرِ از آتِه و امی رَقمِ آتِه ره ام هِیچِ کسِ نَمینَخشه
 بَعِیرِ از باچه و کسایِ کِه باچه بِخایه دَزوا بَرَملا کُنِه. ^{۲۸} اَيِ
 تمامِ کسایِ کِه دَ زَحمتِ و زِبِرِ بارِ گِرنگِ اَسْتید، پِیشِ از مه
 بَیید و ما دَز شُمو اَرامِشِ مِیدم. ^{۲۹} یوُغِ از مه ره دَ گردونِ خُو

بیلید و از مه تعلیم بگیرید، چراکه ما حلیم و نرمدل آستم و
شمو د جان های خو آرامش پیدا مونیید،^{۳۰} چراکه بردون یوغ
ازمه آسو و بار ازمه سُبک آسته.

سوال د باره روز آرام

۱۲

د امزو زمان عیسی د روز آرام از منه کشت های

گندم تیر موشد و یارای شی ازی که گشنه بود، شروع د کندو

و خوردون خوشه های گندم کد. ^۲ مگم وختیکه فریسیا ای کار

ره هوش کد، اونا دزو گفت: ”اونه، یارای تو کاری ره انجام

میدیه که د روز آرام روا نیسته.“ ^۳ عیسی دزوا گفت: ”آیا

شمو نَخانیدید که داوود چیز کار کد وختیکه خود شی و رفیقای

شی گشنه بود؟“ ^۴ او د خانه خدا داخل شده نان تقدیم شده ره

خورد که خوردون شی بلده ازو و رفیقای شی روا نبود، بلکه

تنها بلده پیشوایو روا بود. ^۵ یا د تورات نَخانیدید که د روز آرام

پیشوایو د خانه خدا حرمت روز آرام ره نگاه نموکنه، و له باز

ام به گناه آسته؟ ^۶ مگم ما دز شمو موگم، یگو کس بزُرگتر از

خانه خدا د اینجی آسته. ^۷ اگه معنای امزی توره ره پی

مُوریدید: ’ما رحمت میخایم، نه قربانی، شمو نفرای بیگناه

ره محکوم نَمُوکدِيد، ^۸ چُون «باچه انسان» صاحبِ روزِ آرام آسته.

^۹ عیسیٰ ازونجی رفت و دَ عِبَادتِ خانِه ازوا داخل شُدِه ^{۱۰} یگ آدم ره دِید که یگ دِست شی خُشک شُدُد. و اونا از عیسیٰ پُرسان کده گُفت: “آیا شفا دَدو دَ روزِ آرام رَوا آسته یا نه؟” اونا ای ره گُفت تا اُو ره ملامت کُنه. ^{۱۱} عیسیٰ دَزوا گُفت: “اگه کُدم از شُمو یگ گوسپو دَشته بَشید و اُو دَ روزِ آرام دَ یگ چُقُوری بُفته، آیا اُو ره گِرِفته ازونجی بُر نَمُوکدِيد؟” ^{۱۲} پس انسان از گوسپو کده چِقَس با رَزِشتر آسته؛ اُو باید کومک شُنه. امزی خاطر انجام دَدونِ کارای نیک دَ روزِ آرام رَوا آسته. ^{۱۳} “اوخته دَ امزو آدم گُفت: “دِست خُو ره دِراز کُو.” اُو دِراز کد و دِست شی رقمِ دِستِ دِیگه شی وَری جور شُد. ^{۱۴} مگم فَرِیسیا بُرو رفت و دَ ضِدِ ازو نَقشه کشید که چی رقم اُو ره نابود کُنه.

خِدمتگارِ اِنْتِخابِ شُدِه خُدا

^{۱۵} وختی عیسیٰ امزی نَقشه خبر شُد، اُو ازونجی رفت. مگم یگ جمعیتِ کُنه از پُشتِ ازو رِی شُد و اُو پگِ ازوا ره شفا

دَد ۱۶ و دَزُوا اَمْر كَد كِه اُو رِه بَرَمَلَا نَكُنِه ۱۷ تا چيزی كِه دَ وِسِيْلِه اشعياى نَبى كُفْتِه شُدُد، پُورِه شُنِه:

۱۸ ”اينمى خِدْمَتگار مه اَسْتِه كِه اُو رِه اِنْتِخَاب كَدِيم

و دوست دَشْتَنِى مه كِه جان مه از شى خوش-و-راضى

اَسْتِه.

ما رُوح خُو رِه دَ بِلِه اَزُو قَرَار مِيْدِيْم

و اُو عَدَالْت رِه دَ مِلَّتْ هَاى غَيْرِ يَهُود اِعْلَان مُوَكُنِه.

۱۹ اُو جَنجَال نَمُونِه و نَه ام شَر-و-شور مُوَكُنِه،

و نَه ام اَوَازِ اَزُو رِه كَس دَ كُوچِه هَا مِيَشْنَوِه.

۲۰ اُو نَى جَغْزى شُدِه رِه مِيْدِه نَمُونِه

و نَه ام پَلْتِه نِيْمِ سُوخْتِه رِه كُلُّ مُوَكُنِه

تا وختِيكِه عَدَالْت رِه دَ پِيروزي بَرَسَنِه.

۲۱ و د نام ازو ملّت های غیر یهود امیدوار آسته.

عیسیٰ و بعلزبول یعنی رئیس جنیات

۲۲ اوخته اونا یگ آدم جندی ره د پیش ازو آورد که کور و

گنگه بود و عیسیٰ او ره شفا دد، بطوری که امو گنگه تنست

توره بگیه و بنگره. ۲۳ و تمام مردم حیرو منده گفت: "آیا امی

آدم باچه داوود نییه؟" ۲۴ مگم وختیکه فریسیا ای توره ره

شنید، اونا گفت: "ای نفر جنیات ره بر کده نمیتنه اگه د

کومک بعلزبول سردسته جنیات نبشه." ۲۵ عیسیٰ فکرای ازوا

ره پی برد و دزوا گفت: "هر مملکت که د ضد خود خو تقسیم

تقسیم شنه، بیرو موشه و هر شار یا خانه که د ضد خود خو

تقسیم تقسیم شنه، استوار نمونه." ۲۶ اگه شیطو، شیطو ره بر

کنه، او د ضد خود خو تقسیم تقسیم شده؛ پس پادشاهی شی

چطور برقرار مونه؟ ۲۷ و اگه ما د وسیله بعلزبول جنیات ره

بر مونم، پیروای ازشمو د وسیله چیزخیل اونا ره بر مونه؟

امزی خاطر، اونا د بله شمو قضاوت موکنه. ۲۸ لیکن اگه ما د

وسيله روح خدا جنیات ره بر مونم، بدید که پادشاهی خدا د

بین شمو آمده. ۲۹ یا چطور یگ نفر میتنه که د خانه یگ آدم

زورثو داخل شنه و مال های شی ره غارت کنه، بدون ازی که

اول امو آدم زور تو ره بسته كنه؟ ولے بعد ازو ميتنه خانه شی
ره غارت كنه. ^{۳۰} هر کسی که قد ازمه نییه، دَ ضد مه آسته و
هر کسی که قد ازمه جم نمو كنه، او تیت پَرَک مونه.

^{۳۱} امزی خاطر دَز شمو موگم، انسان هر رقم گناه و کفرگویی
که كنه، ميتنه بخشیده شنه، مگم کفرگویی دَ ضد روح القدس
بخشیده نموشه. ^{۳۲} و هر کسی که دَ ضد «باچه انسان» توره
بُگيه، بخشیده موشه، مگم کسی که دَ ضد روح القدس توره
بُگيه، او بخشیده نموشه، نه دَ ای دنیا و نه دَ دنیای که
آمدنی یه.

^{۳۳} اگه درخت ره خوب کاله کنيد، او میوه خوب میدیه و اگه
درخت ره خراب کاله کنيد، او میوه خراب میدیه، چون درخت
از میوه خو شینخته موشه. ^{۳۴} ای اولادای تیرمار، چطور میتنيد
چیزای خوب بُگيد، دَ حالیکه شریر استيد؟ چون دانِ انسان از
چیزی که دَ دلِ انسان پریمو آسته، توره موگيه. ^{۳۵} آدم خوب از
خزانه خوبِ دلِ خو چیزای خوب بُر مونه و آدم شریر از خزانه
بدِ خو چیزای بد بُر مونه. ^{۳۶} مگم ما دَز شمو موگم که مردم
بلده هر توره پوچ-و-ناسنجیده که موگيه، دَ روز قضاوت باید
حساب بدیه؛ ^{۳۷} چون از خاطرِ تورای خو عادلِ حساب موشی و

از خاطرِ تورای خُو محکوم موشی.

عالمای یهود و فریسیا مُعجزه طلب مونه

^{۳۸} اوخته یگ تعداد از عالمای دین و فریسیا دَزُو گُفت: ”ای

اُستاد، مو میخاهی که از تُو یگ مُعجزه بِنگری.“ ^{۳۹} او دَ

جوابِ ازوا گُفت: ”نسلِ شَریر و زِناکار مُعجزه طلب مونه!

مگم هیچ مُعجزه دَزوا نِشو دَده نَموشه بَغیر از مُعجزه یونس

پِیغمبر. ^{۴۰} چُون اَمُو رِقم که یونس سِه شاو و سِه روز دَ کوره

ماهی مَند، «باچه اِنسان» ام سِه شاو و سِه روز دَ کوره زمی

مُومنه. ^{۴۱} دَ روزِ قضاوتِ مرُدَم نینوا قد امزی نسل ایسته

مُوشه و ای نسل ره محکوم مونه، چراکه مرُدَم او زمان بخاطرِ

موعِظَه یونس توبه کد. و آلی یگو کس بزرگتر از یونس دَ

اینجی آسته. ^{۴۲} مَلِکِه جنُوب دَ روزِ قضاوتِ قد امزی نسل باله

مُوشه و امیا ره محکوم مونه، چُون او از دُورترین منطقه دُنیا

اَمد تا حکمتِ سُلیمان ره گوش بگیری، و آلی یگو کس بزرگتر

از سُلیمان دَ اینجی آسته.

^{۴۳} وختیکه روحِ ناپاک از یگ آدم بُر مُوشه بلده آرام گرفتو دَ

جای های خُشک مورِه، مگم پیدا نَمیتنه. ^{۴۴} اوخته او مُوگیه،

پس دَ خانِه خُو مورْم، امزُو جای که آمدْم. ' وختیکه پس

مییه، او امُو خانه ره خالی، جارُو شُده و مُنظَم مینگره.

^{۴۵} اوخته او رفته هفت روحِ دیگه ره قد خُو میره که بدتر از

خود شی یه و اونا دَ اونجی داخل شُده جای-د-جای موشه؛ و

آخِرکار حالتِ امزُو نفر بدتر از اوّل شی موشه. عینِ چیز قد

امزی نسلِ شریب ام موشه. ”

آبه و برارونِ عیسیٰ

^{۴۶} دَ حالیکه عیسیٰ هنوز قد امزُو جمعیتِ توره موگفت، آبه

شی و برارون شی دَ بُرو ایسته بُود و میخواست که قد شی توره

بُگیه. ^{۴۷} یگ نفر آمده دزشی گُفت: ”اونه، آبه تُو و برارون تُو

دَ بُرو ایسته یه و میخایه که قد تُو توره بُگیه. ” ^{۴۸} مگم کسی

که امی ره گُفتد عیسیٰ دَ جواب شی گُفت: ”آبه مه کی آسته

و برارون مه کی یه؟ ” ^{۴۹} و دِست خُو ره سُون یارای خُو دِراز

کده گُفت: ”اینیا آبه مه و برارون مه آسته. ” ^{۵۰} چُون هر کسی

که خاست-و-اراده آته مَره که دَ آسمو آسته دَ جای بیره، اونمو

برار و خوار و آبه مه آسته. ”

۱۳

د امزو روز عیسیٰ از خانه بُرو رفت و د لب دریا

ششت. ^۲ جمعیت کته د دور ازو جم شد، د اندازه که او د یگ کشتی سوار شده ششت و پگ مردم د لب دریا ایسته شد.

^۳ اوخته عیسیٰ چیزای کلو ره د مثل دزوا بیان کده گُفت: ”

یگ روز یگ دیغو بلده تُخم زدو بُرو رفت. ^۴ د حالیکه تُخم ره پاش میدد، یگ مقدار شی د راه اُفتد و مُرغکو آمده اونا ره

خورد. ^۵ یگ مقدار دیگه شی د زمین سنگلاخ اُفتد، د جایی

که خاک کلو ندشت؛ اونا د زودی سوز کد، چراکه خاک غوج

نُبود. ^۶ مگم وختیکه اُفتو بُر شد اونا سوخت و ازی که ریشه

ندشت خُشک شد. ^۷ یگ مقدار شی د مینکل خارا اُفتد و خارا

کته شده اونا ره قپه کد. ^۸ مگم یگ مقدار دیگه شی د زمین

خوب اُفتد و ثمر دد؛ یگون شی صد برابر، یگون شی شصت

برابر و یگون شی سی برابر. ^۹ هر کسی که گوش شنوا دره

گوش بگیریه.”

^{۱۰} اوخته یارای شی د پیش ازو آمده ازو پُرسان کد: ”چرا قد

ازوا د مثل توره مَوگی؟“ ^{۱۱} او د جواب ازوا گُفت: ”پی

بُردونِ رازهای پادشاهی آسمو بلده شُمو بخشیده شده، مگم

دزوا بخشیده نشده، ^{۱۲} چون کسی که دره، دزُو کلوتر دده

مُوشه تا پریمو دشته بشه، مگم کسی که ندره، حتی امو

چیزی ره که دره ام از شی گرفته مُوشه. ^{۱۳} امزی خاطر قد ازوا

د مثل توره مُوگیم، چراکه اونا توخ مُونه، ولے نمینگره و

گوش میگیره ولے نمیشنوه و پی نمُوره. ^{۱۴} د باره ازوا

پیشگوی اشعیا نبی پوره مُوشه که مُوگیه:

'شُمو شنیده مورید، مگم هرگز پی نمُوفتید،

دوامدار توخ مُونید، ولے هرگز نمینگرید،

^{۱۵} چون دل امزی قوم سخت شده

و گوشای شی گرنگ شده

و چیمای خوره پوٹ گرفته؛

نشنه که قد چیمای خو بنگره

و قد گوشای خو بشنوه

و پس تاو بُخوره و ما اونا ره شفا بدیم.”

۱۶” مگم نیک د بخت چیمای شمو که مینگره و گوشای شمو که میشنوه. ۱۷ ما حقیقت ره دز شمو موگم، غدر پیغمبرا و آدمای عادل آرزو دشت که چیزی ره که شمو مینگرید، بنگره، ولے ندید و چیزی ره که شمو میشنوید، بشنوه، مگم نشنید.”

۱۸” پس معنای مثل دیغو ره بشنوید: ۱۹ وختیکه یگو کس کلام پادشاهی آسمو ره میشنوه و او ره نموفامه، شربیر مییه و چیزی ره که د دل ازو کشت شده، دزی مونه. ای تخمی آسته که د راه کشت شد. ۲۰ تخمی که د زمین سنگلاخ کشت شد، کسی آسته که کلام ره میشنوه و فوری او ره د خوشی قبول مونه. ۲۱ ولے ازی که از خود ریشه ندره، فقط بلده یگ مدت کوتاه دوام مونه و غیبتیکه مشکلات و آزار-و-اذیت بخاطر کلام پیش مییه، دستی از راه بر موشه. ۲۲ تخمی که د بین خارا افتد، کسی آسته که کلام ره میشنوه، لیکن تشویش دنیا و عشق مال-و-دولت کلام ره قپه مونه و او بے ثمر مومنه.

۲۳ مگم تُخمی که دَ زمینِ خُوب اُفتد کسی آسته که کلام ره
میشنوه و او ره موفامه و پُرثمر شده یگون شی صد، یگون
شی شصت و یگون شی سی برابر ثمر میدیه.

مَثَلِ عَلْفِ بیکاره

۲۴ عیسیٰ یگ مَثَلِ دیگه ره اُورده دَزوا کُفت: ”پادشاهی آسمو
رقم کسی آسته که دَ زمینِ خُو تُخمِ خُوب پاش دَد؛ ۲۵ مگم
وختیکه مردُم دَ خاو بُود، دُشمو اَمده دَ منِه کِشتِ گندُم تُخمِ
عَلْفِ بیکاره ره پاش دَد و رفت. ۲۶ و غَیتیکه گندُم سوز کده
خوشه کد، عَلْفِ بیکاره ام بُر شد. ۲۷ اوخته غلامای صَاحِبِ
زمی دَ پیش شی اَمَد و کُفت: ’صَاحِبِ، آیا تُو تُخمِ خُوب دَ
زمینِ خُو پاش نَدده بُودی؟ پس ای علف های بیکاره از کجا
شده؟’ ۲۸ او دَ جوابِ ازوا کُفت: ’ای کارِ دُشمو آسته. ’غلاما
دَزو کُفت: ’آیا میخاهی که مو بوری و اونا ره جَم کُنی؟
۲۹ لیکن او کُفت: ’نه، نَشنه که دَ وختِ پُوجی کدوِنِ علف
های بیکاره گندُم ره ام قد ازوا از ریشه بکَیید. ۳۰ بیلید که تا
وختِ دِرو هر دُوی شی یگجای رُشد کُنه، بسه دَ وختِ دِرو، ما
دَ دِروگرا مَوگم که اوّل علف های بیکاره ره جم کده قوده کُنه
تا سوختنده شُنه و بعد ازو گندُم ره جم کده دَ دِی خانِه مه

مَثَلِ تُّخْمِ شَرَشَمِ

^{۳۱} عیسیٰ یگِ مَثَلِ دِیگِه اُورده دَزوا کُفت: ”پادشاهی آسمو

رَقْمِ تُّخْمِ شَرَشَمِ آسته که یگِ آدمِ گِرِفته دَ زمینِ خُو کِشت کد.

^{۳۲} اگرچه از تمامِ تُّخْمِ ها کده ریزه تر آسته، ولے غِیْتیکه رُشد

مُونه از تمامِ بُوْته ها-و-سوزی جات کده کْته تر مُوشه و رَقْمِ یگِ

دِرخت جور مُوشه، دَ اندازه که مُرغکوی هوا مییه و دَ شاخچه

های شی وور جور مُونه.

^{۳۳} عیسیٰ یگِ مَثَلِ دِیگِه اُورده دَزوا کُفت: ”پادشاهی آسمو

رَقْمِ خَمیرمایه آسته که یگِ خاتو اُو ره گِرِفت و قد سِه کاسه

آرد گُت کد تا تمامِ خَمیر رسید. ” ^{۳۴} عیسیٰ تمامِ ازی چیزا ره

دَ مَثَلِ دَ امزُو جمعیت کُفت و بَدونِ مَثَلِ هیچ چیز دَزوا نَکُفت

^{۳۵} تا چیزی که دَ وسیله پیغمبر کُفته شُدُد، پوره شُنه:

”ما دانِ خُو ره بلده مَثَلِ کُفتو واز مُونم،

”ما چیزای ره مُوگم که از شروع دُنیا پوشیده منده.

تشریحِ مَثَلِ عَلفِ های بیکاره

^{۳۶} بعد ازو عیسیٰ جمعیتِ ره رُخصتِ کد و دَ داخِلِ خانه رفت
و یارای شی دَ پیشِ ازو آمده گُفت: ”مَثَلِ عَلفِ های بیکاره
زمی ره دَز مو تشریحِ کُو.“ ^{۳۷} ”اُو دَ جوابِ ازوا گُفت: ”کسی
که تُخَمِ خُوبِ ره کِشتِ مُونه، «باچه انسان» آسته. ^{۳۸} و زمی،
امی دُنیا آسته و تُخَمِ خُوبِ بچکِیچای پادشاهی آسمو؛ عَلفِ
های بیکاره اولادای امزو شَریرِ آسته؛ ^{۳۹} و دُشمونی که اونا ره
کِشتِ کد، اِلیسِ آسته. و فصلِ دِرُو آخِرِ زمانِ آسته و دِرُوگرا
ملایکه هایه. ^{۴۰} پسِ امُو رَقَمِ که عَلفِ های بیکاره جَمِ مُوشه
و دَ آتِشِ دَرِ دَدِه مُوشه، دَ آخِرِ زمانِ امِ امُو رَقَمِ مُوشه.
^{۴۱} «باچه انسان» ملایکه های خُو ره رِبی مُونه و اونا پِگِ
گُمراه کُننده ها و تمامِ بدکارا ره از پادشاهی شی جَمِ مُوکنه
و دَ کوره آتِشِ پورته مُونه، دَ جایِ که چخرا و دندو خِیی ^{۴۲}
آسته. ^{۴۳} اوخته آدمایِ عادِلِ دَ پادشاهی آتِه آسمانی خُو رَقَمِ
آفتو روشنی میدیه. هر کسی که گوشِ شِنوا دَرِه، گوشِ
بِگیره.

مَثَلِ گنجِ تاشه شُده

^{۴۴} پادشاهی آسمو رقمِ گنجی تاشه شُده دَ یِگ زمی آسته که یِگ آدم اُو ره پیدا کده بسم تاشه مُونه؛ اوخته از خوشی ازو رفته هرچیزی که دَره سَودا مُونه و اَمده اُمو زمی ره میخَره.

^{۴۵} بسم، پادشاهی آسمو رقمِ تُجاری آسته که دَ طلبِ مُرواری های نُوربند آسته؛ ^{۴۶} و غَیتیکه یِگ مُرواری قِیمتَبای ره پیدا کد، اُو رفته تمامِ مال-و-مُلک خُو ره سَودا کد و اُمو مُرواری ره خَرید.

مَثَلِ جالِ هایِ ماهی_گیری

^{۴۷} امچنان پادشاهی آسمو رقمِ یِگ جالِ ماهی_گیری آسته که دَ دریا اَندخته شُد و ماهیای رقمِ رقمِ دَ مَنه شی جم شُد.

^{۴۸} وختیکه جالِ پُر شُد، اونا اُو ره دَ لب-دریا کشید و بعد ازو ششسته ماهیای خُوب ره دَ سَبدها جم کد، ولے ماهیای بد ره دُور پورته کد. ^{۴۹} دَ آخِرِ زمانِ امی رقمِ مُوشه: ملایکه ها مییه و بدکارا ره از مردُمایِ عادِل جدا مُونه ^{۵۰} و اونا ره دَ کوره آتِش پورته مُونه، دَ جایی که چخرا و دَندو-خیی آسته.

٥١ آیا تمام امزی تورا ره پی بُرِید؟ ” اونا دَ جواب شی گُفت:
” ارے ” ٥٢ عیسیٰ دَزوا گُفت: ” امزی خاطر، هر عالمِ دین که دَ
بارِه پادشاهی آسمو تعلیم دده شُدِه بَشه، اُو رقمِ صاحبِ خانه
آسته که از خزانه خُو چیزای نو و کهنه بُر مونه. ”

مردُمِ ناصِرِه عیسیٰ ره ردِ موکُنه

٥٣ وختی عیسیٰ گُفتونِ امزی مثلِ ها ره خلاص کد، اُو ازونجی
رَبی شُد. ٥٤ و غَیتیکه دَ منطقه خود خُو رسید، اُو مردُمِ ره دَ
عبادتِ خانه ازوا تعلیم دَد، بطوری که اونا خَیرو مندِه گُفت:
” ای آدمِ امی حکمت و امی قُدرتِ مُعجزه ها ره از کُجا کده؟
٥٥ آیا امی آدمِ باچه نجار نیسته؟ آیا نامِ آبه شی مریمِ نییه؟ آیا
یعقوب، یوسف، شمعون و یهُودا برارون شی نیسته؟ ٥٦ و پگ
خوارون شی دَ اینجی قد ازمو نییه؟ پس تمامِ امزی چیزا ره
ای آدمِ از کُجا یادِ گِرَفته؟ ” ٥٧ و اونا قد ازو مُخالفت کد. مگم
عیسیٰ دَزوا گُفت: ” دَ یگ پیغمبر دَ هیچ جای بے احترامی
نمُوشه، جُز دَ منطقه و خانه خود شی. ” ٥٨ و اُو بخاطرِ
بے ایمانی ازوا مُعجزه های کلو دَ اونجی انجام نَدَد.

۱۴ دَ امزُو زمان هیرو دیس حُکمران خبر ها ره دَ باره

عیسیٰ شنید^۲ و دَ خدمتگاری خُو گُفت: ”ای یحیای تعمید دهنده آسته؛ ای از مُرده ها دُباره زنده شُده و امزی خاطر ای مُعجزه ها دَ وسیله ازو ظاهر مُوشه.“

چون هیرو دیس بخاطر هیرو دیا خاتون برار خُو فیلیپس، یحییٰ ره گرفتار کده بسته کُدد و دَ بندی خانه آندختد،^۴ چراکه یحییٰ دَزُو مُوگُفت: ”بلده تُو روا نییه که امی خاتو ره بگیری.“
 اگرچه او میخواست که یحییٰ ره بکُشه، مگم از جمعیتِ مردم ترس خورد، چراکه اونا او ره بحیثِ یگ پیغمبر مینخشید.

لیکن وختیکه جشنِ سالگیره هیرو دیس رسید، دُختر هیرو دیا دَ منِه مجلسِ رقص کد و هیرو دیس ره خوشحال کد،^۷ دَ اندازه که او قَسَم خورده وعده کد هر چیزی که او طلب کُنه بلده ازو میدیه.^۸ و او دَ پندِ آبه خُو گُفت: ”سرِ یحیای تعمید دهنده ره دَ امینجی دَ یگ پطنوس دَز مه بدی.“^۹ اوخته پادشاه غمگی شُد، و له ازی که قَسَم خورده بُود و ام بخاطر مهمونای خُو امر کد که سرِ یحییٰ ره دَزُو بدیه.^{۱۰} پس او نفر ریی کد و سرِ

یحییٰ ره دَ بَنَدی خانَه از تَن شی جدا کد؛ ^{۱۱} اوخته سرِ ازو دَ یگ پطُوس اُورده شُده دَ دُختر دَده شُد و دُختر اُو ره دَ پیشِ آبه خُو بُرد. ^{۱۲} بعد ازو پیروای یحییٰ آمد و جَسَدِ ازو ره بُرده دَ خاک دَفن کد و رفته دَ عیسیٰ خبر دد.

عیسیٰ پَنج هزار نفر ره نان میدیه

^{۱۳} وختیکه عیسیٰ ای خبر ره شنید، اُو دَ یگ کِشتی سوار شُده ازونجی تنهای خُو دَ یگ جای گوشه رفت. مگم وختی مردُم خبر شُد، اونا از شارای خُو پای پیده از پُشتِ ازو رفت.

^{۱۴} وختی عیسیٰ دَ خُشکه رسید، یگ جمعیتِ کُنه ره دید و دِل شی دَ حالِ ازوا سوخت و اُو ناجورای ازوا ره شفا دد.

^{۱۵} نزدیکِ شام، یارای شی دَ پیشِ ازو آمد و گُفت: ”اینجی بیابو آسته و روز ام تیر شُده؛ مردُم ره رُخصت کُو که دَ آغیلا بوره و بلده خُو نان بخره.“ ^{۱۶} عیسیٰ دَزوا گُفت: ”لازم نییه که مردُم بوره؛ شُمو بلده ازوا یگو چیز بدید که بُخوره.“

^{۱۷} اونا دَزو گُفت: ”دَ اینجی بَعیر از پَنج نان و دُو ماهی دیگه چیز نَدری.“ ^{۱۸} عیسیٰ گُفت: ”اونا ره دَ اینجی دَ پیشِ مه بیرید.“ ^{۱۹} اوخته دَ جمعیتِ مردُم امر کد که دَ رُوی سوزه

بشینه. بعد ازو امو پنج نان و دو ماهی ره گرفت و سون آسمو
توخ کده شکرگزاری کد و نان ره ٹوټه کده د یارای خو دد و
یارا د جمعیتِ مردم بخش کد. ^{۲۰} پگِ مردم خورد و سیر شد و
اونا ٹوټه-و-پرچه باقی منده شی ره که جم کد، دوازده سبَد پُر
شد. ^{۲۱} کسای که نان خورد، بغير از خاتونو و بچکيچا، تقريباً
پنج هزار مرد بود.

^{۲۲} عیسیٰ فوری یارای خو ره وادار کد که د کشتی سوار شنه
و پیشلونِ ازو د او طرفِ دریا بوره، تا خود شی امو جمعیت ره
رخصت کنه. ^{۲۳} بعد ازی که مردم ره رخصت کد، خود شی
تنهای خو د بله کوه رفت که دعا کنه. وختیکه شام شد، او د
امونجی تنها بود. ^{۲۴} مگم کشتی که دمزو غیت از خشکه غدر
دور بود، د جلپه های دریا بند مند، چراکه باد از دم روی شی
میزد. ^{۲۵} د پیره چارم شاو عیسیٰ د روی او دریا راه رفته سون
ازوا آمد. ^{۲۶} وختی یارا او ره هوش کد که د روی دریا راه
موره، اونا وحشت کده گفت: "ای ارواح آسته." و اونا از
ترس چیغ-و-شور کد. ^{۲۷} مگم عیسیٰ فوری قد ازوا گپ زده
گفت: "باجرات بشید! ما استم، ترس نخورید." ^{۲۸} پترس د
جواب شی گفت: "یا مولا، اگه تو آستی دزمه امر کو تا د

رُوی آو راه رفته دَ پیشِ ازتو بییم. ^{۲۹} عیسیٰ گُفت: ”بیه.“

پترس از کشتی تا شد و دَ رُوی آو ربی شد تا دَ پیشِ عیسیٰ
بییه. ^{۳۰} مگم وختی بادِ شَدید ره دید، ترس خورد و دَ حالیکه

دَرو غرق موشد، او چیغ زده گُفت: ”یا مولا، مَره نجات

بدی!“ ^{۳۱} عیسیٰ فوری دِست خُو ره دِراز کده او ره گِرفت و

دزشی گُفت: ”ای کم ایمان، چرا شک کدی؟“ ^{۳۲} وختیکه اونا

دَ کشتی سوار شد، باد آرام شد. ^{۳۳} و امو کسای که دَ کشتی

بود او ره سَجده کده گُفت: ”واقعاً تو باچه خُدا آستی.“

^{۳۴} بعد از تیر شدو از دریا، اونا دَ سرزمینِ گنيسارت آمد.

^{۳۵} وختیکه مردُم امزو جای عیسیٰ ره شِنخت، اونا دَ سرتاسر

امزو منطقه خبر ربی کد و مردُم تمامِ ناجورا ره دَ پیشِ ازو

اُورد ^{۳۶} و دَ پیشِ شی عُذر-و-زاری کد که ناجورا ره بيله تا

فقط دَ دامونِ چَپنِ شی دِست بزنه؛ و هر کسی که دِست زد،

شفا پیدا کد.

دَ باره پاکی و ناپاکی

۱۵ دَ امزو غَیت بعضی از فریسیا و عالمای دین از

اورشليم د پيش عيسى آمده گُفت: ^۲ ”چرا يارای تو از رسم-و-
 رواج بابه کلونا سرکشی مونه؟ چون اونا پيش از نان خوردو
 دستای خوره نموشيه؟“ ^۳ او د جواب ازوا گُفت: ”چرا شمو
 بخاطري رسم-و-رواج خو از حکم خدا سرکشی مونیډ؟ ^۴ چون
 خدا امر کده که، ’آته و آبه خوره احترام کو و هر کسی که د
 آته یا آبه خو دو-و-دشنام بديه، باید کشته شنه.‘ ^۵ مگم شمو
 مویډ: ’اگه یگ نفر د آته یا آبه خو بگیه، ’امو کومک که
 از دست ازمه دز شمو میرسید، د خدا وقف شد.‘ ^۶ اوخته او
 نفر باید د آته و آبه خو احترام نکنه.‘ د امزی رقم شمو بخاطر
 رسم-و-رواج خو حکم خدا ره تی پای مونیډ. ^۷ آی ریاکارا!
 اشعیای نبی د باره شمو خوب پیشگویی کد، وختیکه گُفت:

^۸ ’ای مردم قد لبای خو دز مه احترام مونه،

مگم دل های شی از مه دور آسته.

^۹ اونا بے فایده مَره پرستش مونه،

چون اونا رسم-و-رواجی ره تعلیم میدیه که اصول

انسانی آسته.“

^{۱۰} اوخته عیسیٰ جمعیتِ مردمِ ره کوی کده دَزوا گُفت:

”بشنوید و بفامید: ^{۱۱} چیزی که دَ دان موره انسان ره نَجس نمونه، بلکه چیزی که از دان بُر موشه، او انسان ره نَجس موکنه.“

^{۱۲} دَ امزو غیت یارای شی آمد و دَزو گُفت: ”آیا میدنی که فریسیا از شنیدونِ امزی توره تُو رنجید؟“ ^{۱۳} عیسیٰ دَ جواب ازوا گُفت: ”هر نهالی ره که آته آسمانی مه نشنده بشه، از ریشه کنده موشه. ^{۱۴} اونا ره دَ حال شی ایله کُنید؛ اونا کورای آسته که راهنمای کورایه. هر وختیکه یگ کور راهنمای کور دیگه شنه، هر دوی شی دَ چاه موفته.“

^{۱۵} مگم پترس دَزشی گُفت: ”معنای امزی مثل ره دَز مو تشریح کو.“ ^{۱۶} اوخته عیسیٰ پُرسید: ”آیا شمو ام هنوز پی نموبرید؟“ ^{۱۷} آیا نموفامید که هر چیزی که دَ دان داخل موشه دَ معده موره و بعد ازو بُر شده دَ کنار آب پورته موشه؟ ^{۱۸} مگم چیزای که از دان بُر موشه از دل سرچشمه میگیره و امی چیزای آسته که انسان ره نَجس مونه. ^{۱۹} چون از دل انسان آسته که اینی چیزای سرچشمه میگیره: فکرهای خراب، قتل، زنا، فساد اخلاقی، دُزی، شاهدی دروغ و تهمت. ^{۲۰} اینمی چیزای آسته

که انسان ره نَجِس مُوکنه، ولے نان خوردو قد دِستای ناشسته
انسان ره نَجِس نَموکنه.

^{۲۱} بعد ازو عیسیٰ اُونجی ره ایله کده دَ منطقه های صُور و
صیدون رفت. ^{۲۲} اوخته یگ خاتونِ کِنعانی امزُو جای دَ پیش
عیسیٰ آمد و چیغ زده گُفت: ”یا مولا، باچه داوود، دز مه
رحم کو، چراکه دُخترِ مه سخت گِرِفَتارِ جِنیات آسته.“ ^{۲۳} مگم
عیسیٰ دزُو هیچ جواب نَدَد تا ای که یارای شی آمد و ازو
خاهش کده گُفت: ”او ره رِبی کو، چُون او از پُشت مو چیغ-و-
شور کده مییه.“ ^{۲۴} او دَ جوابِ ازوا گُفت: ”ما فقط بلده
گوسپندوی گُمشده خانوارِ اسرائیل رِبی شدیم.“ ^{۲۵} لیکن امو
خاتو آمده پیش پای شی اُفتَد و گُفت: ”یا مولا، دز مه
کومک کو!“ ^{۲۶} او دَ جواب شی گُفت: ”خوب نییه که نان
بچکیچا ره بگیری و دَ پیش سگا پورته کنی.“ ^{۲۷} لیکن امو
خاتو گُفت: ”آرے مولا، قَبُول دَرَم، مگم سگا ام از میدگی
های که از دِسترخونِ بادار شی موفته موخوره.“ ^{۲۸} اوخته
عیسیٰ دَ جواب شی گُفت: ”ای خاتو، ایمان تُو قوی آسته!
خاهش تُو پوره شنه.“ و دَ امزُو لحظه دُختر شی شفا پیدا کد.

عیسیٰ چار هزار نفر ره نان میدیه

^{۲۹} عیسیٰ از اُونجی حرکت کد و از لب لب دریای جلیلیه آمده

د بَله یگ کوه بُر شد و د اُمونجی شِشت. ^{۳۰} اوخته یگ

جمعیتِ کُته مردُم د پیش شی آمد و آدمای لَنگ، کور، شَل،

گَنگه و غدر ناجورای دیگه ره قد خُو گِرِفته اُورد و د پیش

پایای ازو ایشْت و اُو اونا ره شفا دَد. ^{۳۱} مردُم وختی دید که

گَنگه ها توره مُوگه، آدمای شَل جور مُوشه، لَنگا راه موره و

کورا مینگره، خيرو مند و خُدای اسرائیل ره حمد-و-ثنا گُفت.

^{۳۲} عیسیٰ یارای خُو ره کُوی کده گُفت: ”دِل مه د حالِ امزی

جمعیتِ مُوسوزه، چُون سه روز شده که قد ازمه آسته و هیچ

چیز بلده خوردو ندره. ما نمِیخایم که اونا ره گُشنه ری کنم،

چُون امکان دَره که د بَین راه از حال بوره. “ ^{۳۳} یارای شی دَزُو

گُفت: ”د ای بیابو از کُجا اوقس نان کلو پیدا میتنی که ایطور

یگ جمعیتِ کُته ره سیر کنی؟ “ ^{۳۴} عیسیٰ ازوا پُرسان کد:

”چند نان دَرید؟ “ اونا گُفت: ”هفت نان و چند ماهی

ریزگگ. “ ^{۳۵} پس د جمعیتِ مردُم امر کد که د رُوی زمی

بشینه. ^{۳۶} اوخته امو هفت نان و ماهیا ره گِرِفته شکرگزاری کد

و تُوته کده د یارای خُو دَد و یارا د جمعیتِ مردُم بخش کد.

^{۳۷} پگ ازوا خورده سیر شد و اونا ٹوٹه-و-پرچه باقی منده ره که
جم کد، هفت سبَد پُر شد. ^{۳۸} کسای که نان خورد بغير از
خاتونو و بچکيچا چار هزار مرد بود.

^{۳۹} بعد از رخصت کدونِ مردُم عیسیٰ دَ یگ کشتی سوار شد و
دَ منطقه مَجَدَل رفت.

طلبِ معجزه

۱۶ ^۱ اوخته فریسیا و صدوقیا دَ پیشِ عیسیٰ آمد و از رُوی
آزمایش ازو تقاضا کد که بلده ازوا یگ معجزه آسمانی نشو
بدیه. ^۲ او دَ جوابِ ازوا گفت: ”دَ وختی آفتو ششتو شُمو
مُوگید که ’هوا خُوب موشه، چراکه آسمو سُرخدیل آسته.‘ ^۳ و
دَ وختِ صُبح مُوگید که ’امروز هوا بد موشه، چراکه آسمو
سُرخ و گرفته آسته.‘ شُمو میدنید که رنگِ آسمو ره چی رقم
پیشِبینی کنید، مگم علامت های زمان ها ره پیشِبینی کده
نمیتنید؟ ^۴ ای قومِ شریر و زناکار معجزه طلب مونه، مگم هیچ
معجزه دزوا نشو دده نموشه بغير از معجزه یونس پیغمبر.“
بعد ازو عیسیٰ اونا ره ایله کده رفت.

خمیرمایه فریسیا و صدوقیا

^۵ وختی یارای شی د او طرف دریا مورفت، از یاد ازوا رفتد که
قد خو نان بیره. ^۶ عیسی دزوا گُفت: ”باخبر بشید که از
خمیرمایه فریسیا و صدوقیا احتیاط کنید.“ ^۷ اوخته اونا د بین
خو توره گویی کده گُفت: ”ای ره از خاطری گُفت که مو نان
قد خو نوردے.“ ^۸ عیسی ای ره پی برده گُفت: ”آی کم
ایمانا، چرا د باره ازی که نان ندرید د بین خو توره موگید؟
^۹ آیا هنوز ام نموفامید؟ امو پنج نان و پنج هزار مرد د یاد شمو
نییه؟ و ای که چند سبد جم کدید؟ ^{۱۰} و یا امو هفت نان و چار
هزار مرد و ای که چند سبد جم کدید؟ ^{۱۱} پس چطور پی
نموبرید که ما د باره نان قد شمو توره نکُفتم، بلکه گُفتم که
از خمیرمایه فریسیا و صدوقیا احتیاط کنید.“ ^{۱۲} اوخته اونا
پی برد که او دزوا نکُفتد که از خمیرمایه نان احتیاط کنه،
بلکه از تعلیم فریسیا و صدوقیا.

اقرار کدون پترس د باره مسیح

^{۱۳} وختیکه عیسی د منطقه قیصریه فیلیپس آمد، او از یارای
خو پُرسان کده گُفت: ”مردم «باچه انسان» ره کی میدنه؟“

^{۱۴} اونا گُفت: ”یگ تعداد یحیای تعمید دهنده؛ یگ تعدادِ
دیگه ایلاس پیغمبر و یگ تعدادِ دیگه ام ارمیا و یا یکی از
پیغمبرای دیگه.“ ^{۱۵} عیسی ازوا پُرسان کد: ”شُمو مَره کی
میدنید؟“ ^{۱۶} شمعون پترُس د جواب شی گُفت: ”تو مسیح
آستی، باچه خُدای زنده.“ ^{۱۷} اوخته عیسی د جواب شی گُفت:
”نیک د بخت تو، ای شمعون باچه یونا، چُون جسم و خُون ای
ره دز تو معلومدار نَکده، بلکه آته مه که د آسمو آسته،
معلومدار کده.“ ^{۱۸} و ما ام دز تو موگم که تو پترُس آستی و
ما د روی امزی قاده جماعتِ ایماندارای خُو ره آباد مونم و
درگه های دوزخ د سر ازو زور نموشه. ^{۱۹} ما کلی های
پادشاهی آسمو ره دز تو میدیم و هر چیزی ره که د زمی بند
کنی د آسمو ام بند موشه و هر چیزی ره که د زمی واز کنی،
د آسمو ام واز موشه. ^{۲۰} اوخته او د یارای خُو امر کد که د
هیچ کس نگیه که او مسیح آسته.

عیسی د باره مرگ خُو پیشگویی مونه

^{۲۱} بعد امزو زمان عیسی شروع کد که د یارای خُو معلومدار
کنه که او باید د اورشلیم بوره و از دستِ ریش سفیدا،
پیشوایونِ عالی مقام و عالمای دین رنج-و-عذابِ گلو بنگره و

کُشته شُنه و دَ روزِ سِوَم دُوباره زنده شُنه. ^{۲۲} پِترُس عیسی ره
دَ یگ گوشه بُرد و شروع کد که او ره مَنِع کُنه و گُفت: ”یا
مَولا، خُدا نَکُنه که هرگز قد ازتو ای رقم یگ واقعه رُخ
بِدیه.“ ^{۲۳} مگم او دُور خورده دَ پِترُس گُفت: ”از مه دُور شو،
ای شیطو! چُون تُو مانع راه مه آستی، چراکه فِکر تُو دَ چیزای
إلهی نییه، بلکه دَ چیزای انسانی آسته.“

^{۲۴} اوخته عیسی دَ یارای خُو گُفت: ”اگه کسی میخایه که از
مه پیروی کُنه، او باید خود خُو ره انکار کُنه و صلیب خُو ره
باله کده از پُشتِ ازمه بییه. ^{۲۵} چُون هر کسی که بخایه جان
خُو ره نجات بدیه، او ره از دِست میدیه، مگم هر کسی که
بخاطرِ ازمه جان خُو ره از دِست بدیه او ره دَ دِست میره.

^{۲۶} بلده انسان چی فایده دره که تمام دُنیا ره دَ دِست بیره، مگم
جان خُو ره از دِست بدیه؟ یا انسان دَ عِوضِ جان خُو چیزخیل
دده میتنه؟ ^{۲۷} چراکه «باچه انسان» دَ بزرگی-و-جلالِ آته خُو قد
ملایکه های خُو مییه و اوخته هر کس ره دَ مُطابقِ اعمال شی
آجریا جزا میدیه. ^{۲۸} ما حقیقت ره دَز شَمو مُوگم، بعضی
کسای که دَ اینجی ایسته یه مَره مَرگ ره نَمیچشه تا امدون
«باچه انسان» ره دَ پادشاهی شی ننگره.“

تبدیلی شکلِ عیسیٰ

۱۷ بعد از شش روز عیسیٰ پترس، یعقوب و برار شی یوحنا ره جدا کده قد خو د سر یگ کوه قیل بُرد. ^۲ د اونجی شکلِ عیسیٰ د پیش روی ازوا تبدیل شد و چهره شی رقمِ آفتو آلی روشنی دد و کالای شی رقمِ نور سفید شد. ^۳ بے بلغه موسیٰ و ایلیاس دزوا ظاهر شد و قد عیسیٰ د توره گفتو شد. ^۴ اوخته پترس د عیسیٰ گفت: ”یا مولا، کلو خوب آسته که مو د اینجی آستی. اگه بخاهی ما سه سایه بان د اینجی جور مونم: یگ بلده از تو، یگ بلده موسیٰ و یگ ام بلده ایلیاس.“ ^۵ د حالیکه هنوز توره موگفت، بے بلغه یگ اور نورانی د بله ازوا سایه کد و از اور یگ آواز آمده گفت: ”اینمی باچه دوست دشتنی مه یه که از شی خوش-و-راضی آستم. از آید شی شنید.“ ^۶ وختی یارا امی آواز ره شنید، اونا روی د خاک افتده غدر ترس خورد. ^۷ لیکن عیسیٰ نزدیک آمده د بله ازوا دست ایش و گفت: ”باله شنید، ترس نخورید.“ ^۸ وختیکه اونا چیمای خو ره واز کد هیچ کس ره ندید بغیر از عیسیٰ که تنها بود.

^۹ د حالیکه اونا از کوه تاه میمد، عیسیٰ دزوا امر کده گفت:

“دَ بَارِه چِيزِي كِه دِيدِيد دَ هِيچ كَس نَقْل نَكُنِيد تَا زَمَانِي كِه
 «بَاچِه اِنْسَان» اَز مُرْدِه هَا دُوبَارِه زِنْدِه نَشُدِه. ” ^{۱۰} يَارَا شِي
 اَزُو پُرسَان كَدِه كُفْت: ” پَس چِرَا عَالِمَاي دِين مُوگِيه كِه اِلْيَاس
 بَايْد اَوَّل بِيِيه؟ ” ^{۱۱} اَو دَ جَوَابِ اَزُوا كُفْت: ” دُرُست اَسْتِه كِه
 اِلْيَاس مِيِيه وَ تَمَامِ چِيزَا رِه اِصْلَاح مُونِه. ” ^{۱۲} مِگَم مَا دَز شُمُو
 مُوگَم كِه اِلْيَاس گَاه اَمْدِه، وِلِے اُونَا اَو رِه نَشِنَخْت وَ هِر چِيزِي
 كِه خَاسْت دَ حَقِ اَزُو كَد. دَ اَمزُو رَقْم «بَاچِه اِنْسَان» اَم اَز دِسْتِ
 اَزُوا رَنج-و-عَذَاب مِينِگَرِه. ” ^{۱۳} اَوخْتِه يَارَا فَا مِيد كِه دَ بَارِه
 يَحْيَاي تَعْمِيد دِهِنْدِه قَد اَزُوا تَوْرِه مُوگِيه.

شفا دَدُونِ بَاچِه مِرگِي

^{۱۴} وختِي اُونَا دَ پِيشِ جَمْعِيَتِ مُرْدُم رَسِيد، يِگ اَدَم دَ دِيرِ اَزُو
 اَمْد وَ دَ پِيشِ رُوي شِي زَانُو زَدِه كُفْت: ^{۱۵} ” يَا مَوْلَا، دَ حَالِ
 بَاچِه مِه رَحْم كُو، چُون اَو مِرگِي دَرِه وَ سَخْت رَنج-و-عَذَاب
 مِينِگَرِه؛ اَو بَارِهَا دَ آتَشِ اُفْتَدِه وَ بَارِهَا دَ مَنِه آو. ” ^{۱۶} اَو رِه دَ
 پِيشِ يَارَاي تُو اُورْدُم، مِگَم اُونَا نَتَنِسْت كِه اَو رِه شفا بَدِيه. ”
^{۱۷} عِيَسَى دَ جَوَابِ شِي كُفْت: ” اَي نَسْلِ بِي اِيْمَان وَ كَمْرَاه، تَا
 كِي قَد شُمُو بَشْم؟ وَ تَا چِي وَخْتِ شُمُو رِه تَحْمَلِ كَنَم؟ اَو رِه
 پِيشِ اَزْمِه بِيرِيد. ” ^{۱۸} پَس عِيَسَى دَ سِرِ جِنِ هَيْبَتِ كَد وَ جِنِ اَزُو

بُر شُد و اُمُو باچه دَ امزُو لحظه شفا پيدا كد.

^{۱۹} اوخته يارا دَ پيشِ عيسی اَمَد و دَ تنهایی ازو پُرسان كد:

”چرا مو نَتِنستی كه اُمُو چِن ره بُر كُنی؟“ ^{۲۰} عيسی دَزوا

گُفت: ”بخاطری كه ايمان شُمو كم آسته. ما حقیقت ره دَز

شُمو مُوگم، اگه شُمو دَ اندازه يگ تُخِم شَرشَم ايمان دَشته

بَشید، مِیتنید دَ امزی كوه بُگید، حَرکت كُو، ازینجی دَ

اُونجی بورُو، و اُو حَرکت مونه؛ اوخته هیچ چیز نییه كه بلده

شُمو ناممکن بَشه.“ ^{۲۱} [لیکن ای رقم جنیات جُز دَ وسیله

دُعا و روزه ديگه رقم بُر نموشه.]

^{۲۲} وختیکه اونا دَ جلیلیه جم شُد، عيسی دَزوا گُفت: ”«باچه

انسان» دَ دِستِ مردُم تسلیم موشه ^{۲۳} و اونا اُو ره موكشه و اُو

دَ روزِ سِوَم دُوباره زنده موشه.“ پس اونا غدر كوښوبار شُد.

مالیه بلده خانه خُدا

^{۲۴} وختیکه اونا دَ كفرناحوم رسید، كسای كه مالیه دُو درهم ره

جم موكد دَ پيشِ پترُس اَمده گُفت: ”آيا اُستاد شُمو مالیه دُو

درهم ره نَمیدیه؟“ ^{۲۵} پترُس گُفت: ”میدیه.“ وختیکه پترُس دَ

خانه داخل شد، عیسیٰ ازو کده پیش د توره گفتو شد و

پرسید: "آی شمعون چی فکر مونی، پادشایون دُنیا از کدم

کسا مالیه و جزیه میگیره؟ از بچکیچای خو یا از بیگنه گو؟"

^{۲۶} پترس د جواب شی گفت: "از بیگنه گو." عیسیٰ دزو

گفت: "پس بچکیچا معاف آسته." ^{۲۷} مگم بخاطری که مو اونا

ره آزرده نکنی، د لب دریا بورو و چنگک ماهی گیری ره د

دریا پورته کو؛ اولین ماهی ره که گرفتی دان شی ره واز کو و

یگ سکه چار درهمی پیدا موکنی. او ره بگیر و بلده مالیه

خود خو و ازمه دزوا بدی."

کی د مینکل مردم بزرگ آسته

۱۸ د امزو غیت یارا د پیش عیسیٰ آمد و ازو پرسان کد:

"بزرگترین کس د پادشاهی آسمو کی آسته؟" ^۲ اوخته عیسیٰ

یگ بچکیچه ره کوی کده د مینکل ازوا ایستلجی کد ^۳ و

گفت: "ما حقیقت ره دز شمو موگم، تاکه خود ره اصلاح

نکنید و رقم بچکیچای ریزه نشنید، شمو هرگز د پادشاهی

آسمو داخل نموشید." ^۴ پس هر کسی که رقم امزی بچکیچه

خود خو ره شکسته نفس کنه، اونمو د پادشاهی آسمو

بزرگترین آسته. ^۵ و هر کسی که امی رقم بچکیچه ره د نام
ازمه قبول کنه، مره قبول مونه.

^۶ لیکن اگه کدم کس باعث گمراهی یکی امزی ریزه گینا شنه
که دز مه ایمان دره، بلده ازو بهتر آسته که یگ سنگ آسیا د
گردون شی اوزو شده د چقوری دریا پورته شنه. ^۷ وای د حال
امزی دنیا بخاطر گمراهیای شی! لازم آسته که گمراهیا بییه،
مگم وای د حال کسی که گمراهی د وسیله ازو مییه! ^۸ پس اگه
دست تو یا پای تو باعث موشه که تو گمراه شنی او ره قطع
کده دور پورته کو، چون بلده تو بهتر آسته که چننه یا لنگ
داخل زندگی ابدی شنی نسبت دزی که قد دو دست یا دو پای
د آتش ابدی پورته شنی. ^۹ و اگه چیم تو باعث موشه که تو
گمراه شنی، او ره بر کده دور پورته کو، چون بلده تو بهتر
آسته که قد یگ چیم داخل زندگی ابدی شنی، نسبت دزی که
قد دو چیم د آتش دوزخ پورته شنی.

مثل گوسپون گم شده

^{۱۰} توخ کنید که هیچ کدم امزی ریزه گینا ره توهین-و-تحقیر
نکنید؛ چون ما دز شمو موگم که ملایکه های ازوا د عالم باله

دایم رُوی آتِه مَره که دَ آسمو آسته، مینگره. ^{۱۱} [چُون «باچه
انسان» آمده تا گم شده ره نجات بدیه.]

^{۱۲} شمو چی فکر مُونید؟ اگه یگ نفر صد گوسپو دشته بشه و
یکی ازوا گم شنه، آیا امو نود-ونه گوسپو ره د کوه ایله
نمونه و بلده پالیدون امزو گوسپون گم شده نموره؟ ^{۱۳} ما
حقیقت ره دز شمو موگم، اگه او نفر او ره پیدا کنه، بلده امزو
گوسپو کلوتر خوش موشه نسبت د نود-ونه گوسپونی که گم
نشده. ^{۱۴} د امزی رقم خاست-و-اراده آتِه شمو که د آسمو
آسته، ای نییه که حتی یکی امزی ریزه گینا ام از دست بوره.

براری که د ضد از شمو گناه موکنه

^{۱۵} اگه برار تو د حق تو گناه کده بشه، بورو و خطای شی ره
دز شی بگی، ولے ای فقط بین از تو و ازو بشه. اگه توره تو
ره گوش کد، برار خو ره پس پیدا کدی ^{۱۶} و اگه گوش نکد،
یگ یا دو نفر دیگه ره قد خو قتی ببر تا هر قضیه د وسیله دو
یا سه شاهد ثابت شنه. ^{۱۷} و اگه از آید ازوا ام نشد، د جماعت
ایماندارا بگی و اگه د توره جماعت ایماندارا ام گوش ندد،
اوخته بیل که او بلده تو مثل یگ کافر یا مالیه گیر بشه. ^{۱۸} ما

حقیقت ره دَز شُمو مُوگم، هر چیزی ره که شُمو دَ زمی بند
کنید، دَ آسمو ام بند موشه و هر چیزی ره که دَ زمی واز
کنید، دَ آسمو ام واز موشه.

۱۹” بسم دَز شُمو مُوگم، اگه دُو نفر از شُمو دَ زمی دَ باره
هر چیزی که درخواست مونیذ اتفاق کنید، دَ وسیله آته مه که دَ
آسمو آسته بلده شُمو انجام دده موشه. ۲۰” چُون دَ هر جایی که
دُو یا سه نفر دَ نام از مه جم شنه، ما دَ اونجی دَ مینکل ازوا
حاضر آستم.”

مَثَلِ غَلَامِیْ کِه نَمُوبَخْشِه

۲۱” اوخته پترُس دَ پیش عیسی آمدَه گُفت: ”یا مولا، اگه برار
مه دَ ضد مه گناه کُنه تا چند دفعه باید او ره بُبخشم؟ آیا تا
هفت دفعه؟” ۲۲” عیسی دَ جواب شی گُفت: ”ما دَز تُو مُوگم
هفت دفعه نه، بلکه هفتاد و هفت دفعه.

۲۳” دَمزی دلیل پادشاهی آسمو رقم یگ پادشاه آسته که قصد
کد قد خدمتگاری خُو حساب-و-کتاب کُنه. ۲۴” وختیکه
حساب-و-کتاب ره شروع کد، یگ نفر ره دَ پیش ازُو اُورد که

دَها هزار قَنطار اَزو قرضدار بُوَد. ^{۲۵} و ازی که اُو نَمیتَنست

قرض خُو ره بَدیه، بادار شی اَمر کد که اُو ره قد خاتُو و

بچکیچا و تمام دارایی شی سَودا کُنه و قرض ره از شی

بگیره. ^{۲۶} اوخته اَمو خِدمتگار دَ پیش پای بادار خُو اُفتد و

گُفت: 'دَز مه وخت بَدی تا تمام قرضای تُو ره دَز تُو بَدَم.'

^{۲۷} پس بادار اَمزو خِدمتگار دَزو دِلسوزی کده اُو ره ایله کد و

قرض شی ره ام بخشید. ^{۲۸} مگم اَمو خِدمتگار وختیکه بَرُو

رفت، قد یکی از همکارای خُو رُوی دَ رُوی شُد که اُو صد

دینار قرضدار شی بُوَد. اوخته اُو ره گِرِفت و قَپه کده گُفت:

'قرضی ره که دَ بِلَه تُو دَرَم بَدی!' ^{۲۹} اوخته اَمو همکار شی دَ

پایای اَزو اُفتد و عُدَر کده گُفت: 'دَز مه وخت بَدی تا تمام

قرضای تُو ره دَز تُو بَدَم.' ^{۳۰} مگم اُو قَبول نَکد، بَلکِه رفت و

اُو ره دَ بَنَدی خانَه پورته کد تا قرض خُو ره بَدیه. ^{۳۱} وختی

همکارای شی ای واقِعَه ره دِید، عُدَر غَمگی شُد و اونا رفته

هر چیزی ره که دَ اُونجی شُد، دَ بادار خُو نقل کد. ^{۳۲} اوخته

بادار شی اُو ره طلب کده گُفت: 'ای خِدمتگار شَریر، ما تمام

قرض ره دَز تُو بخشیدُم، فقط بخاطری که تُو دَ پیش مه عُدَر-

-و زاری کدی. ^{۳۳} پس آیا دَز تُو لازم نَبود که دَ همکار خُو دِل

مُسوختندی اَمو رقم که ما دَز تُو دِل سوختندُم؟' ^{۳۴} اوخته

بادار شی قار شُدِه اُو ره دَ عسکرای بَندی خانِه تسلیم کد تا
شکنجه-و-عذاب شُنه و تا وختیکه تمامِ قرض خُو ره نَدده،
ایله نَشنه. ^{۳۵} پس آته آسمانی مه ام قد هر کُدم شُمو امی رقم
رفتار مونه اگه شُمو برار خُو ره از دل نَبخشید.

دَ باره طلاق

۱۹ وختیکه عیسیٰ از گفتونِ امزی تورا خلاص شد، اُو
جلیلیه ره ایله کده دَ منطقه یهودیه دَ اُو طرفِ دریای اُردُن
رفت. ^۲ یگ جمعیتِ کُنه از پُشتِ شی اَمَد و اُو اونا ره دَ
اُونجی شفا دَد.

^۳ دَمزُو عَیت بعضی فریسیا دَ پیشِ ازو اَمَد تا اُو ره آزمایش
کُنه و ازو پُرسان کده گُفت: ”آیا بلده یگ مرد روا آسته که
خاتونِ خُو ره دَ هر عِلتی که بَشه طلاقِ بدیه؟“ ^۴ اُو دَ جوابِ
ازوا گُفت: ”آیا شُمو نَخانید که خالِقِ ازوا دَ شروعِ اونا ره
مرد و زنِ خَلق کد ^۵ و گُفت، ’امزی خاطر مرد آته و آبه خُو ره
ایله کده قد خاتونِ خُو یگجای موشه و هر دُوی شی یگ جسم
موشه؟‘ ^۶ دَمزی صورتِ اونا دیگه دُو جسم نییه، بلکه یگ

جِسْم آسْتَه. پَس چِيزِي رِه كِه خُدا يِگجاي كَدِه اِنسان نَبايَد جِدا كُنِه. ”^۷ اونا دَزُو كُفْت: ”پَس چِرا مُوسِي اَمَر كَد كِه دَ خاتُون خُو طلاقِ نَمِه بَدِي و اُو رِه ايلِه كُو؟“^۸ اُو دَزُوا كُفْت: ”مُوسِي بَخاطِرِ سَنگَدَلِي شُمُو اِجازِه دَد كِه شُمُو خاتُون خُو رِه طلاقِ بَدِيد. لِيكِن اَز اَوَّل اِي رَقَم نَبُود. ”^۹ و ما دَز شُمُو مُوگَم، هَر كَسِي كِه خاتُون خُو رِه بَغِير اَز عِلَّتِ زِنا طلاقِ بَدِيه و قَد دِيگِه خاتُو تُوِي كُنِه، اُو زِنا مُونِه.“

”ياراي شِي دَزُو كُفْت: ”اگِه وَضَعِيَّتِ مَرَد دَ بَرابِرِ خاتُون شِي اَمِي رَقَم بَشِه، پَس تُوِي نَكْدُو بَهْتَرِ آسْتَه.“^{۱۱} لِيكِن اُو دَزُوا كُفْت: ”هَر كَس نَمِيْتَنِه اِي توره رِه قَبُول كُنِه، بَلَكِه تَنها اُو كَساي قَبُول مُوكُنِه كِه بَلدِه اَزوا عطا شُدِه.“^{۱۲} چُون بَعْضِي كَسا آسْتِه كِه خُنْشِي دَ دُنْيا اَمَدِه؛ بَعْضِي كَسا دَ وَسِيلِه مَرْدَمِ خُنْشِي شُدِه و كَساي اَمِ آسْتِه كِه اَز خاطِرِ پادشاهِي آسْمُو خُودُون خُو رِه خُنْشِي كَدِه. كَسِي كِه مِيْتَنِه اِي رِه قَبُول كُنِه، بِيَلِيد كِه قَبُول كُنِه.“

”^{۱۳} اوختِه بچِكِيچاي رِيزِه دَ پيشِ عيسِي اُورْدِه شُد تا اُو دِسْتِ خُو رِه دَ سِرِ اَزوا بِيَلِه و دُعا كُنِه. مگَم ياراي شِي كَساي رِه كِه بچِكِيچا رِه اُورْدِه بُوْد، سِرزَنش كَد. ”^{۱۴} و لِه عيسِي كُفْت:

”بیلید که بچکیچای ریزه پیش ازمه بییه و اونا ره از اَمَدو دَ

پیش ازمه مَنع نَکَید، چراکه پادشاهی آسمو دَمزی رقم کسا
تعلق دَره. “^{۱۵} اوخته دِستای خُو ره دَ سِرِ ازوا ایشْت و ازونجی
رفت.

جوانِ دَوْلتمند

^{۱۶} دَ امزُو زمان یگ آدم دَ پیشِ عیسیٰ اَمده گُفت: ”اُستاد، ما

چی کار نیک انجام بَدُم تا زندگی اَبدی ره دَ دِست بیَرُم؟ “^{۱۷}

عیسیٰ دَزُو گُفت: ”چرا دَ باره کارِ نیک از مه پُرسان مونی؟

تنها یگ و جُود دَره که نیک آسته و بَس. لیکن اگه تُو

میخاهی دَ زندگی اَبدی داخل شنی، احکام ره دَ جای بیِر.

^{۱۸} او آدم پُرسان کد: ”کَدَم احکام ره؟ “ عیسیٰ گُفت: ”قتل

نَکُو، زِنا نَکُو، دُزی نَکُو، شاهِدی دروغ نَدی،^{۱۹} دَ آته و آبه

خُو اِحترام کُو و همسایه خُو ره رقمِ خود خُو اَلی دوست دَشته

بَش. “^{۲۰} امو آدم جوان دَزُو گُفت: ”ما پگ امزیا ره دَ جای

اُوردیم. دیگه چی کمبود دَرُم؟ “^{۲۱} عیسیٰ دَزُو گُفت: ”اگه

میخاهی که کامل شنی، بورُو، دارایی خُو ره سَودا کُو و پیسه

شی ره دَ غریبا بَدی؛ اوخته تُو دَ عالمِ باله صاحبِ یگ گنج

مُوشی. بعد ازو بییه و از مه پیروی کُو. “^{۲۲} وختیکه امو آدم

جوان ای توره ره شنید، غمگی شد و ازونجی رفت، چراکه او مال-و-دولت کلو دشت.

^{۲۳} اوخته عیسی د یارای خو گُفت: ”ما حقیقت ره دز شمو مُوگم، بلده آدم دولت مند غدر سخت آسته که د پادشاهی آسمو داخل شنه. ^{۲۴} بسم دز شمو مُوگم که تیر شدون اشتر از نیفه سیزو آسوتر آسته نسبت د داخل شدون آدم دولت مند د پادشاهی خدا.“ ^{۲۵} وختی یارا امی توره ره شنید، اونا غدر خیرو شد و گُفت: ”پس کی میتنه نجات پیدا کنه؟“ ^{۲۶} عیسی سون ازوا توخ کده گُفت: ”بلده انسان ای کار ناممکن آسته، لیکن بلده خدا پگ چیزا ممکن آسته.“

^{۲۷} اوخته پترس د جواب شی گُفت: ”اینه، مو تمام چیز خو ره ایله کده و از تو پیروی مونی. پس دز مو چیز خیل میرسه؟“ ^{۲۸} عیسی دزوا گُفت: ”ما حقیقت ره دز شمو مُوگم، وختیکه تمام چیزا از نو جور موشه و «باچه انسان» د تخت بزرگی-و-جلال خو میشینه، شمو کسای که از مه پیروی کدید ام د

دوازه تخت ششته د بله دوازه طایفه اسرائیل قضاوت موکنید. ^{۲۹} و هر کسی که خانه ها یا برارو یا خوارو یا آته و آبه یا خاتو یا بچکیچا یا زمینای خو ره بخاطر نام ازمه ایله

کده بښه، صد برابر شی ره د دِسْت ميره و وارثِ زندگي اُبدی
ام موشه. ^{۳۰} مگم غدر کسای که اوّل آسته آخر موشه و آخرها
اوّل.

مَثَلِ کارگرای باغِ انگور

۲۰. ^۱ ”چون پادشاهی آسمو رقمِ یگ صاحبِ زمی آسته که
صباح‌گاه بُرو رفت تا بلده باغِ انگور خو کارگر بگیره. ^۲ او قد
کارگرا روزِ یگ دینار قرارداد کد و اونا ره د باغِ انگور خو
رَبی کد. ^۳ قَرِیبِ سَاعَتِ سَوَم او بسم بُرو رفت و بعضی کسای
دیگه ره دید که د بازار بیکار ایسته یه. ^۴ او دزوا گُفت: ’شمو
ام د باغِ انگور بورید و هر چیقس که حق شمو شد بلده شمو
میڈم. ’ پس اونا ام رفت. ^۵ قَرِیبِ سَاعَتِ شَشَم و سَاعَتِ نُهَم او
بسم بُرو رفت و عینِ کار ره کد. ^۶ قَرِیبِ سَاعَتِ یازدَهَم او بسم
بُرو رفت و چند نفرِ دیگه ره دید که بیکار ایسته یه. ازوا
پُرسان کده گُفت: ’چرا تمامِ روز د اینجی بیکار ایسته شُدید؟‘
^۷ اونا دزشی گُفت: ’بخاطرِ که هیچ کس مو ره د کار
نَگِرِفَت. ’ او دزوا گُفت: ’شمو ام د باغِ انگور بورید.

^۸ وختیکه شام شُد، صاحبِ باغِ انګور د ناظرِ خو گُفت: کارګرا ره طلب کُو و از کارګرِ آخرِ گِرِفته تا کارګرِ اوّل مُزد ازوا ره بدي. ^۹ اوخته کارګرای که قریبِ ساعتِ یازدهم د کار امدد، هر کدم شی پیش امد و یگ دینار گِرِفت. ^{۱۰} وختی کسای که اوّل د کار امدد پیش امد، اونا دزی فکر بود که کلوتر میگیره، مگم بلده هر کدم ازوا ام یگ دینار دده شُد. ^{۱۱} امی که اونا مُزد خو ره گِرِفت، د صاحبِ زمی شکایت کده گُفت: ^{۱۲} امی کسای که آخرِ امد تنها یگ ساعت کار کد و تُو اونا ره قد ازمو برابر حساب کدی، د حالیکه سختی و گرمی روز ره مو تحمّل کدی. ^{۱۳} لیکن او د جوابِ یکی ازوا گُفت: 'ای رفیق، ما د حقِ ازتو کدم ظلم نکدیم. آیا خود تُو د یگ دینار قد ازمه جور نمدی؟ ^{۱۴} حق خو ره بگیری و بورو. ما میخایم د امزی کارګرِ آخری ام د اندازه ازتو مُزد بدیم. ^{۱۵} آیا حق ندرم قد دارایی خو هر چیزی که میخایم انجام بدم؟ یا ازی که دستِ واز درم دیده تُو نمیه؟ ^{۱۶} پس آخرِ اوّل موشه و اوّل آخر.'

سومنه پیشگویی عیسی د باره مردون شی

^{۱۷} وختیکه عیسی سون اورشلیم مورفت، د بین راه دوازه یار

خوره د یگ گوشه بُرد و دزوا کُفت: ^{۱۸} ”اینه، مو د اورشلیم

موری و «باچه انسان» د دست پيشوايونِ عالی مقام و عالمای
دین تسلیم موشه و اونا او ره محکوم د مرگ مونه؛ ^{۱۹} و او ره

د دست مردمای غیر یهود تسلیم مونه تا اونا او ره ریشخند
کده قمچی بزنه و د صلیب میخکوب کنه، ولے او د روز سوم
دوباره زنده موشه.

تقاضای یگ آبه

^{۲۰} اوخته آبه باچه های زیدی قد بچکچای خو د پیش عیسی
آمد و زانو زده ازو خواهش کد که دزو یگ لطف کنه.

^{۲۱} عیسی پُرسان کد: ”چی میخاهی؟“ او کُفت: ”بگی امی
دو باچه مه د پادشاهی تو یگ شی د دست راست تو و دیگه
شی د دست چپ تو بشینه.“ ^{۲۲} عیسی د جواب شی کُفت:

”شمو نمیدنید که چیزخیل طلب مونید. آیا میتنید از جامی
وچی کنید که ما وچی کدنی آستم؟“ اونا د جواب شی کُفت:
”آره، میتنی.“ ^{۲۳} او دزوا کُفت: ”دُرست آسته که شمو از

جام ازمه وچی مونید، لیکن ای که د دست راست مه بشینید
و د دست چپ مه، ای د اختیار ازمه نییه که دز شمو بدیم،

بلکه بلده کسای آسته که د وسیله آته مه بلده ازوا آماده

۲۴ وختی ده یار دیگه ای توره ره شنید، اونا د بله امزو دوبرار
 قار شد. ۲۵ لیکن عیسی اونا ره کوی کد و گفت: ”شمو
 میدنید که حکمرانای مردمای غیر یهود د بله ازوا باداری مونه
 و کته کلونا د بله ازوا جبر-و-سیتم موکنه. ۲۶ مگم د بین ازشمو
 باید ای رقم نبشه، بلکه هر کسی که د مینکل شمو میخایه
 کته بشه، باید خدمتگار شمو بشه. ۲۷ و هر کسی که د مینکل
 شمو میخایه پیش قدم بشه، باید غلام شمو بشه. ۲۸ امو رقم
 که «باچه انسان» نده تا خدمت شنه، بلکه تا خدمت کنه و
 جان خو ره د راه غدر کسا فدا کنه.“

شفای دُو آدم کور

۲۹ وختیکه عیسی و یارای شی از شار اریحا برو میمد،
 جمعیت کته مردم از پشت ازوا ری شد. ۳۰ د امزو غیت دُو
 آدم کور د بغل راه ششتند. اونا وختی شنید که عیسی ازونجی
 تیر موشه، چیغ زده گفت: ”یا مولا، باچه داوود، د بله ازمو
 رحم کو!“ ۳۱ جمعیت مردم اونا ره سرزنش موکد که چپ شنه،
 مگم اونا کلوتر چیغ میزد و موگفت: ”یا مولا، باچه داوود، د

بَلِه ازمو رَحْم كُو! ”^{۳۲} اوخته عیسی ایسته شُد و د آوازِ بلند
گفت: ”چی میخاهید که ما بلده شُمو انجام بدم؟ ”^{۳۳} اونا
گفت: ”یا مولا، مو میخاهی که چیمای مو واز شُنه. ”^{۳۴} دل
عیسی سوخت و او د بَلِه چیمای ازوا دِست کشید؛ فوری
چیمای ازوا بپنا شُد و اونا از پُشتِ ازو ربی شُد.

داخل شُدونِ پیروزمندانِه عیسی د اورشَلیم

۲۱ وختی اونا د اورشَلیم نزدیک شُد و د بیتِ فاجی د
کوه زَبْتون رسید، عیسی دُو نفر از یارای خورِه ربی کده
دزوا گفت: ”د آغیلی که پیشِ رُوی شُمو آسته بورید و د
اونجی دِستی یگِ اُلاغ ره پیدا مُونید که قد کُرِه خُو بسته یه.
اونا ره واز کُنید و د پیشِ ازمه بیرید. ”^۳ اگه یگو کس دز شُمو
کدم چیز گفت، بگید که ’مولای مو آمیا ره لازمِ دره؛ ’ و او
اونا ره فوری قد شُمو ربی مونه. ”^۴ ای کار شُد تا توره که د
وسیلِه پیغمبرِ گفته شُد، پوره شُنه، چُون پیغمبرِ گفتد:

”^۵ د دُخترِ صهیون بگید:

اونه، پادشاهِ تُو د پیشِ تُو مییه،

أَوْ فَرَوْتَنِ اَسْتَه، سَوَارِ دَ بَلَه اَلَاغِ،

دَ بَلَه يِگِ كُرَه، چُوجَه حَيَوَانِ بَارَكَش. ”

٦ پس اُمُو دُو يَارِ رَفْتِ وَ چِيْزِي رَه كِه عِيْسَى دَزَوَا اَمْرَ كُدُد، دَ جَايِ اُورِد. ٧ اُونَا اَلَاغِ رَه قَدِ كُرَه شِي اُورِد وَ چَپَنِ هَايِ خُو رَه دَ پُشْتِ اَزَوَا اَنَدَخْتِ وَ عِيْسَى دَ بَلَه چَپَنِ هَا شِشْت. ٨ جَمْعِيَّتِ كُتِه مَرْدُمِ چَپَنِ هَايِ خُو رَه دَ سِرِ رَاهِ اَوَارِ كَدِ وَ يِگِ تَعْدَادِ دِيْگَه شَاخِچَه هَايِ دِرَخْتِ رَه بُرِيْدَه دَ رَاهِ فَرَشِ كَد. ٩ جَمْعِيَّتِ مَرْدُمِ كِه پِيْشَلُونِ اَزُو مَوْرَفْتِ وَ اَزِ پُشْتِ اَزُو مِيْمَد، چِيْغِ زَدَه مُوَكُفْتِ:

”هُوشِيْعَانَا دَ بَاچَه دَاوُوْدَا!

مُبَارَكِ اَسْتَه كَسِي كِه دَ نَامِ خُدَاوَنْدِ مِيْبِيَه!

هُوشِيْعَانَا دَ بِلَنْدَتَرِيْنِ جَايِ عَالَمِ بَالَه!”

١٠ وَخْتِيْكَه عِيْسَى دَ اَوْرُشَلِيْمِ دَاخِلِ شُدِ تَمَامِ شَارِ دَ شَوْرِ اَمْدُدِ وَ مُوَكُفْتِ: ”اِي كِي اَسْتَه؟“ ١١ جَمْعِيَّتِ مَرْدُمِ مُوَكُفْتِ: ”اِي عِيْسَى پِيْغَمْبَرِ اَسْتَه اَزِ نَاصِرَه جَلِيْلِيَه.“

عیسی دَ خانِه خُدا

^{۱۲} اوخته عیسی دَ حَولی خانِه خُدا داخِل شُد و تمام کسای ره

که دَ خانِه خُدا خَرید و فروش مُوکد، بُرو بُر کد و میزای صرافا

و چوکی های کوتر فروشا ره ام سرچپه کده ^{۱۳} دَزوا گُفت:

”نوشته شُدِه که

’خانِه مه جای عِبادت گُفته مُوشه،

مگم شُموی ره غارِ دُزا جور کدید.“

^{۱۴} اوخته کورا و شَل ها دَ خانِه خُدا دَ پیشِ ازو اَمَد و او اونا ره

شفا دَد. ^{۱۵} مگم وختی پیشوایونِ عالی مقام و عالِمای دین

چیزای عجیب ره که عیسی انجام دَد، دید و شنید که

بچکیچای ریزه دَ خانِه خُدا چیغ زده مُوگیه: ”هوشیعانا دَ باچه

داوود، ” اونا قار شُد ^{۱۶} و دَزو گُفت: ”آیا میسنوی که امیا

چیزخیل مُوگیه؟“ عیسی دَ جوابِ ازوا گُفت: ”آری، میسنوم!

آیا شُمو هرگز نَخاندید که،

’ آی خُداوند، از دانِ نلغه گو و شیرخورا

حمد-و-ثنا ره بَلدِه خُو جاري كدي؟”

۱۷ اوخته عیسیٰ اونا ره ایله كد و از شار بُر شُدِه دَ بیت عنیا رفت و شاو ره دَ اُونجی تیر كد.

عیسیٰ دِرختِ انجیر ره لعنت موكنه

۱۸ صَباح گاه وختیکه پس سُون شار میمد، اُو گُشنه شُد.

۱۹ اوخته اُو دَ بَعْلِ راه یگ دِرختِ انجیر ره دید و نزدیک شی رفت، مگم بغیر از بلگ دَزُو هیچ چیز پیدا نکد. اوخته دَ دِرخت گُفت: ”بعد ازی دیگه هرگز دَز تُو میوه بُر نَشنه.“ و امو دِرختِ انجیر فوری خُشک شُد.

۲۰ وختی یارا ای کار ره دید، خَیرو شُدِه گُفت: ”چطور ای دِرختِ انجیر ایقَس زود خُشک شُد؟“ ۲۱ عیسیٰ دَ جوابِ ازوا گُفت: ”ما حقیقت ره دَز شُمو موكم، اگه ایمان میدَشْتید و شك نَموكدید، نه فقط امی کار ره كه قد دِرختِ انجیر شُد انجام دده میتنَسْتید، بلکه اگه دَ امزی كوه ام موكُفتید كه كنده شو و دَ دریا پورته شو،‘ امو رقم موشُد. ۲۲ هر چیزی ره كه قد ایمان دَ دُعای خُو طلب كُنید، دَ دِست میرید.“

سوال دَ باره اِختیارِ عیسیٰ

^{۲۳} عیسیٰ دَ خانه خُدا داخل شُد و دَ حالیکه تعلیم میدَد،

پیشوایونِ عالی مقام و ریش سفیدای قوم دَ پیش ازو آمدَه

گُفت: ”تُو قد کُدم اِختیار ای کارا ره مونی و کی ای اِختیار

ره دَز تُو دَدَه؟“ ^{۲۴} عیسیٰ دَ جواب ازوا گُفت: ”ما ام از شُمو

یگ سوال پُرسان مُونم. اگه شُمو جواب مره بَدید، ما ام دَز

شُمو مَوگم که قد کُدم اِختیار ای کارا ره انجام میدُم: ^{۲۵} غُسل

تعمیدِ یحییٰ از کُجا بُود؟ از عالمِ باله یا از اِنسان؟“ اونا قد

یگدیگه خُو مشوره کده گُفت: ”اگه بگی که از عالمِ باله

بُود، اوخته او مَوگیه، پس چرا دَزو ایمان نوردید؟“ ^{۲۶} و اگه

بگی که از اِنسان بُود، از مردُم میترسی که موره نَکُشه، چُون

پگ یحییٰ ره پیغمبر میدَنه.“ ^{۲۷} پس اونا دَ جوابِ عیسیٰ

گُفت: ”مو نمیدنی.“ او دَزوا گُفت: ”ما ام دَز شُمو نَمَوگم

که قد کُدم اِختیار ای کارا ره انجام میدیم.

مَثَلِ دُو باچه

^{۲۸} دَزی باره شُمو چی فکر مَونید؟ یگ آدم دُو باچه دَشت. او

دَ پیشِ اوْلنه رفت و دَزو گُفت: ’باچه مه، اِمروز دَ باغ انگور

بورو و د اُونجی کار کو. ' ۲۹ اُو د جواب شی گُفت: ' ما
نمورم، ' مگم پسانتر پشیمو شد و رفت. ۳۰ بعد ازو آته د پیش
باچه دوومی رفت و دزو ام امو رقم گُفت. اُو د جواب شی
گُفت: ' مورم صاحب. ' ولے نرفت. ۳۱ کُدم امزو دو نفر خاهش
آته خو ره د جای اورد؟ " اونا گُفت: " اولنه. " عیسی دزوا
گُفت: " ما حقیقت ره دز شمو موگم، مالیه گیرا و فایشه ها از
شمو کده پیشتر د پادشاهی خدا داخل موشه، ۳۲ چراکه یحیی
آمد تا راه عدالت ره دز شمو نشو بدیه و شمو د توره ازو باور
نکدید، مگم مالیه گیرا و فایشه ها د توره ازو باور کد. و حتی
بعد از دیدون امزی ام شمو پشیمو نشدید و د توره ازو باور
نکدید. "

مَثَلِ باغوانای ظالم

۳۳ " یگ مَثَلِ دیگه ره گوش کُنید: یگ صاحبِ زمی یگ باغ
انگور جور کد و د گرداگرد شی دیوال باله کد، یگ چرخشت
د منه شی جور کد و یگ بُرج پیره داری ام بلده شی آباد کد.
اوخته اُو ره د باغوانا اجاره دد و خود شی د سفر رفت.
۳۴ وختیکه فصل میوه نزدیک شد، اُو غلامای خو ره د پیش
باغوانا ربی کد تا اونا حق میوه شی ره بگیریه؛ ۳۵ مگم باغوانا

غلامای ازو ره گِرِفْتِه یِگون شی ره لَت-و-کوب کد، یِگون شی
 ره کُشت و یِگون شی ره سنگسار کد. ^{۳۶} اُو بسم غلامای
 دیگه ره رَبی کد که کَلوَتَر از دفعِه اوّل بوْد. و باغوانا قد ازوا
 ام اُمُو رقم رفتار کد. ^{۳۷} آخِر کار، اُو باچه خُو ره دَ پیش ازوا
 رَبی کده گُفت: 'اونا دَ باچه مه اِحْتِرام مُونه. ' ^{۳۸} مگم وختی
 باغوانا باچه ره دید، اونا قد یِگدِیگه خُو گُفت: 'اینمی وارث
 آسته. بیید که ای ره بُکُشی و میراث شی ره بگیری. ' ^{۳۹} پس
 اُو ره گِرِفْتِه از باغ انگور بُرو پورته کد و کُشت. ^{۴۰} دَ امزی
 حالت وختیکه صاحبِ باغ بییه، اُو قد باغوانا چیز کار مُونه؟
 'اونا دَ جواب شی گُفت: "اُو اُمُو آدمای شریب ره عذاب-کُش
 مُونه و باغ انگور ره تسلیمِ دیگه باغوانا مُونه که میوه شی ره
 دَ فصل شی دَزُو بدیه. "

^{۴۲} اوخته عیسیٰ دَزوا گُفت: "آیا شمو هرگز دَ کتابِ مُقَدَّس
 نَخانید که:

'سنگی ره که اُستاکارا رَد کد، سنگِ مُهم تادو شُدِه؟

ای کار ره خُداوند کده

و دَ نَظَرِ اَز مَو عَجِيبِ اَسْتَه. ”

”^{۴۳} امزی خاطر دَز شُمو مُوگُم که پادشاهی خُدا از شُمو گِرِفْتَه

مُوشه و دَ قَوْمی دَدَه مُوشه که ثَمَر شی ره بیرَه. ^{۴۴} هر کسی

که دَ بِلَه امزُو سَنگ بُفْتَه تِکَه-و-پَرچَه مُوشه و اگَه اَمُو سَنگ

دَ بِلَه کُدَم کَس بُفْتَه اُو ره جَو جَو مُونَه. ”

^{۴۵} وختی پیشوایونِ عالی مقام و فریسیا مَثَل های شی ره

شَنِید، اونا پَی بُرد که اُو دَ بارَه ازوا توره مُوگیه. ^{۴۶} اوخته اونا

قَصَد کد که اُو ره دِستگِیر کُنه، مگم از مردُم ترس خورد،

چراکه مردُم اُو ره پَیغمبر میدَنِست.

مَثَلِ تَوی

۲۲ عیسیٰ بَسَم دَ مَثَلِ قَد ازوا گپ زده گُفت: ^۲ ”پادشاهی

آسمو رَقَمِ یگ پادشاه اَسْتَه که بَلَدَه باچه خُو توی گِرِفْت. ^۳ اُو

غُلامای خُو ره رِبی کد تا کسای ره که دَ توی دَعَوَت شُدُد

کُوی کُنه، لیکن اونا نَخاست که بییه. ^۴ اُو بَسَم غُلامای دِیگَه

ره رِبی کد و دَزوا گُفت: ’ دَ کسای که دَعَوَت شُدَه بُگِید:

”اینه، ما نان خُو ره تِیار کدیم، گاو ها و گوسله های چاگی

مه حلال شُدِه و تمام چیز آماده آسته؛ د توی بیید. ^۵ ” مگم
 اونا خیال خو ره ام نورد و هر کس د راه خو رفت، یگ شی د
 بله زمینای خو، دیگه شی د کاروبار خو ^۶ و باقی منده های
 شی غلامای ازو ره گرفته دو-و-دشنام دد و کشت. ^۷ اوخته
 پادشاه غدر قار شد و عسکرای خو ره ری کده اموقاتلا ره
 از بین برد و شار ازوا ره سوختند. ^۸ اوخته او د غلامای خو
 گفت: ’ جشن توی آماده آسته، مگم کسای که دعوت شُد
 لایق شی ره ندشت. ^۹ آلی د کوچه-و-بازار بورید و هر کسی ره
 که پیدا کدید د توی دعوت کنید. ^{۱۰} ’ پس غلاما د کوچه-و-
 بازار رفت و هر کسی ره که پیدا کد چی خوب و چی بد گرفته
 آورد، د اندازه که توی خانه از مهمونا پُر شد. ^{۱۱} مگم وختی
 پادشاه آمد که مهمونا ره بنگره، یگ آدم ره د اونجی دید که
 کالای توی د جان شی نبود. ^{۱۲} پادشاه ازو پُرسان کد: ’ رفیق،
 بدون کالای توی چطور د اینجی آمدی؟ ’ او بے جواب مند.
^{۱۳} اوخته پادشاه د حاضرباشای خو گفت: ’ دست و پای ازو ره
 بسته کنید و او ره د تریکی برو پورته کنید، د جایی که چخرا
 و دندوخیی آسته. ^{۱۴} ’ چون کسای که دعوت شُدِه کلو یه، مگم
 کسای که انتخاب شُدِه کم آسته. ”

سوال د باره مالیات

^{۱۵} اوخته فریسیا رفت و جلسه کد که چی رقم عیسی ره قد
تورای خود شی د دام پورته کُنه. ^{۱۶} اونا پیروای خو ره قد
طرفدارای هیروودیس قتی د پیش عیسی ربی کد و گُفت:
”اُستاد، مو میدنی که تُو آدمِ صادق اُستی و راهِ خُدا ره د
راستی تعلیم میدی و د غم کس نیستی که چی مَوگیه، چُون
تُو د ظاهرِ انسان توخ نمونی. ^{۱۷} پس دز مو بگی که نظر تُو
دزی باره چی اُسته؟ آیا مالیه ددو د قیصر روا اُسته یا نه؟“
^{۱۸} مگم عیسی مقصدِ شریبرانه ازوا ره فامید و گُفت: ”ای
ریاکارا، چرا مَره آزمایش مونیید؟ ^{۱۹} سِکه ره که بلده مالیه
میدید دز مه نشو بدید.“ اونا یگ سِکه یگ دیناری دزو
اُورد. ^{۲۰} اوخته او ازوا پُرسان کد: ”امی عکس و نشان از کی
اُسته؟“ ^{۲۱} اونا د جواب شی گُفت: ”از قیصر.“ عیسی دزوا
گُفت: ”پس چیزی ره که از قیصر اُسته د قیصر بدید و چیزی
ره که از خُدا اُسته د خُدا.“ ^{۲۲} وختی اونا امی جواب ره شنید،
خِرو مند و او ره ایله کده رفت.

بَحْث دَ بَارِهٖ قِيَامَت

^{۲۳} دَ امزُو رُوژ صَدُوْقِيَا وَجُوْد نَدْرِه دَ پِيْشِ عِيْسَى اَمَد و اَزُو
سَوَال كَدِه كُفْت: ^{۲۴} ”اُسْتَاد، مُوسَى كُفْتِه كِه اَكِه يَك مَرْد
بِه اَوْلَاد بُمُرِه، بَرَار شِي بَايْد قَد خَاْتُون اَزُو تُوِي كُنِه تَا بَلْدِه
بَرَار خُو اَوْلَاد پِيْدَا كُنِه. ^{۲۵} يَك زَمَان دَ مِيْنَكَل اَز مَوْ هَفْت بَرَار
بُوْد. اَوْلِنِه شِي خَاْتُو كَرِفْت و مُرْد و اَزِي كِه اَوْلَاد نَدَشْت،
خَاْتُون اَزُو دَ بَرَار شِي مَنَد. ^{۲۶} دَوْمَنِه و سِيَوْمَنِه اَم اَمِي رَقْم كَد
تَا بَرَارِ هَفْتُم. ^{۲۷} و دَ اَخِر اَمُو خَاْتُو اَم مُرْد. ^{۲۸} پَس دَ رُوژِ قِيَامَت
اُو خَاْتُونِ كُدَمِ اَمزُو هَفْت بَرَار مُوشِه، چُون پَكِ اَزُوا قَد اَزُو
تُوِي كَدِه بُوْد؟“ ^{۲۹} عِيْسَى دَ جَوَابِ اَزُوا كُفْت: ”شُمُو كَمْرَاه
اَسْتِيْد، چِرَاكِه نَه دَ بَارِه كِتَابِ مُقَدَّسِ مِيْدَنِيد و نَه دَ بَارِه قُدْرَتِ
خُدَا. ^{۳۰} چُون دَ رُوژِ قِيَامَت نَه كَسِي خَاْتُو مِيْگِيْرِه و نَه شُوِي
مُوْنِه، بَلَكِه رَقْمِ مَلَايِكِه هَا دَ عَالَمِ بَالِه اَسْتِه. ^{۳۱} مَكَم دَ بَارِه
قِيَامَتِ مُرْدِه هَا، اَيَا نَخَانِدِيْد كِه خُدَا دَز شُمُو چِي كُفْتِه؟ اُو
كُفْتِه: ^{۳۲} ”مَا خُدَايِ اِبْرَاهِيْم، خُدَايِ اِسْحَاق و خُدَايِ يَعْقُوْب
اَسْتُم. خُدَا، خُدَايِ مُرْدِه هَا نَبِيْه، بَلَكِه خُدَايِ زِنْدِه هَا اَسْتِه.“
^{۳۳} و خْتِي جَمْعِيَّتِ مُرْدُم اَمِي جَوَابِ رِه شَنِيد، اَز تَعْلِيْمِ اَزُو خِيْرُو
مَنَد.

بزرگترین حکم خدا

^{۳۴} وختی فریسیا شنید که عیسیٰ دانِ صدوقیا ره بند کده، اونا یگجای جم شد. ^{۳۵} و یکی ازوا که عالم شریعت بود، بلده آزمایش از عیسیٰ سوال کده گُفت: ^{۳۶} ”اُستاد، کدم حکم د شریعت بزرگترین آسته؟“ ^{۳۷} عیسیٰ د جواب شی گُفت: ”خداوند، خدای خو ره قد تمام دل و تمام جان و تمام عقل خو مُحَبَّت کو. ^{۳۸} ای اولین و بزرگترین حکم آسته. ^{۳۹} و دوومی ام رقمِ اولی آسته: همسایه خو ره رقمِ خود خو آلی دوست دشته بش. ^{۴۰} تمام تورات و نوشته های انبیا د امزی دُو حکم بستگی دره.“

مسیح کی آسته

^{۴۱} وختیکه فریسیا یگجای جم شد، عیسیٰ ازوا پُرسان کده گُفت: ^{۴۲} ”د باره مسیح چی فکر درید؟ او باچه کی آسته؟“ اونا دزو گُفت: ”باچه داوود.“

^{۴۳} او دزوا گُفت: ”پس چطور داوود د هدایتِ روح القدس او ره مولا مَوَگِیَه؟ چون او مَوَگِیَه که

۴۴ خُداوند دَ مَولای مه گُفت:

”دَ دِستِ راستِ مه بَشی

تا دُشمنای تُو ره دَ تَی پای تُو بندَزُم.“

۴۵ پس اگه داوود مسیح ره مولا مَوگِیه، چطور میتنه که باچه شی بَشه؟“ ۴۶ هیچ کس نَتَنِست که دَزو یگ جواب بُوگِیه و ام بعد امزو روز کس دیگه جُرأت نکد که ازو سوال کُنه.

بَرَمَلا کدونِ کارای غَلَطِ فَرِیسیا و عُلمای دِینی

۲۳ ۱ اُوخته عیسی دَ جَمعیّتِ مَرْدُم و یارای خُو گُفت:

۲ ”عالمای دین و فَرِیسیا دَ چوکی مَوسا شِشته، ۳ امزی خاطر هر چیزی که دَز شُمو مَوگِیه، دَ جای بَیَرِید و نِگاه کُنِید؛ مگم دَ مُطابقِ کِردارِ ازوا رفتار نَکُنِید، چُون چیزی ره که اونا مَوگِیه، خودون شی انجام نَمِیدیه. ۴ اونا بارای گِرَنگ ره بسته مونه که بُردون شی سخت آسته و دَ بَلِه شانِه مَرْدُم میله، مگم خودونِ ازوا نَمِیخایه که بَلدِه حَرکت دَدونِ ازوا حتی یگ کِلک خُو ره ام شور بَدیه. ۵ تمامِ کارای ره که اونا انجام مِیدیه بَلدِه

ازی آسته که مردُم اونا ره بنگره. چُون اونا پیشانه بند خُو ره
دِرازتَر جور مُوکنه. ^۶ اونا خوش دَره که دَ مهمانی ها دَ باله-
جای بِشینه و دَ عِبادت خانه ها چوکی های مُهم ره دَشته بَشه
^۷ و مردُم دَ کوچه-و-بازار اونا ره اِحترام کده سلام بَدیه و اُستاد
کُوی کُنه.

^۸ مگم شُمو نَباید اُستاد کُوی شُنید، چراکه شُمو یگ اُستاد
دَرید و باقی پگ شُمو برارو اُستید. ^۹ هیچ کس ره دَ رُوی زمی
آته نَکید، چُون شُمو یگ آته دَرید، اُمُو که دَ آسمو آسته.
^{۱۰} امچنان شُمو نَباید پیشوا کُوی شُنید، چُون شُمو یگ پیشوا
دَرید و اُو مسیح آسته. ^{۱۱} کسی که دَ مینکل شُمو بزرگترین
آسته اُو خدمتگار شُمو بَشه. ^{۱۲} چُون هر کسی که خود ره باله
حِساب کُنه، خار-و-ذلیل مُوشه و هر کسی که خود ره خار-و-
ذلیل حِساب کُنه اُو سربلند مُوشه. ”

^{۱۳} ”وای دَ حال شُمو آی عالِمای دین و فریسیای رباکار،
چراکه شُمو درگه پادشاهی آسمو ره دَ رُوی مردُم بسته مُونید،
خودون شُمو داخل نَموشید و کسای که میخایه داخل شُنه،
اونا ره نَمیلید. ^{۱۴} [وای دَ حال شُمو آی عالِمای دین و
فریسیای رباکار، چُون شُمو خانه های خاتونوی بیوه ره قُورت

مُونِيد و از رُوی رِباکاري نماز خُو ره دِراز مُونِيد. امزی خاطر
سخت‌تَرين محکوميت ره مينگرِيد.]

^{۱۵} وای دَ حال شُمُو آي عالِمای دین و فَرِيسیای رِباکار! چُون
شُمُو دَ درِبا و خُشکِه ميگرِيد تا يگ نفر ره دَ دین خُو بِيرِيد و
غَيْتِيکِه اُو اَمَد، اُو ره دُو برابر بَدَتَر از خود باچِه دوزخِي جور
مُونِيد.

^{۱۶} وای دَ حال شُمُو آي راهنُما های کور که مُوگِيد: 'هر کسی
که دَ خانِه خُدا قَسَم بُوخوره پروا نَدَرِه، ولے هر کسی که دَ
طِلاي خانِه خُدا قَسَم بُوخوره، اُو بايد دَ قَسَم خُو وَفا کُنِه.'
^{۱۷} آي آدمای نادان و کور! کُدَم شِي بُزُرگَتَر آستِه: طِلا يا خانِه
خُدا که طِلا ره مُقَدَّس جور مُونِه؟ ^{۱۸} امچنان شُمُو مُوگِيد: 'هر
کسی که دَ قُربانگاه قَسَم بُوخوره پروا نَدَرِه، ولے هر کسی دَ
هَدِيه که دَ بِلِه قُربانگاه آستِه قَسَم بُوخوره، اُو بايد دَ قَسَم خُو
وَفا کُنِه.' ^{۱۹} آي آدمای کور! کُدَم شِي بُزُرگَتَر آستِه: هَدِيه يا
قُربانگاه که هَدِيه ره مُقَدَّس جور مُونِه؟ ^{۲۰} پس هر کسی که دَ
قُربانگاه قَسَم بُوخوره، دَ قُربانگاه و هر چيزي که دَ بِلِه شِي
آستِه قَسَم خورده؛ ^{۲۱} و هر کسی که دَ خانِه خُدا قَسَم بُوخوره، دَ
خانِه خُدا و دَ امزُو که دَ مَنِه ازُو ساکِن آستِه قَسَم خورده؛ ^{۲۲} و

هر کسی که دَ آسمو قَسَم بُخوره، دَ تَخْتِ خُدا و دَ امزُو که دَ بِلَه شی شِشْتَه قَسَم خورده.

۲۳ وای دَ حال شُمو آی عالِمای دین و فریسیای رباکار، چُون شُمو از نَعناع و شِبِت و زِبِرِه دَه-یگ مِیدِید، مگم چیزای مُهِمَتَرِ شَرِيعَت رِه که عدالت و رَحْمَت و صِدَاقَت آستِه، نادیده مِیگیرید. اینمیا رِه شُمو باید انجام مِیدِید بَدُونِ که دِیگای شی رِه نادیده مِیگِرِفْتِید. ۲۴ آی راهنما های کور، شُمو آو خُو رِه از یگ پاشه صاف مُونِید، ولے اَشْتَر رِه قُورَت مُوکْنِید.

۲۵ وای دَ حال شُمو آی عالِمای دین و فریسیای رباکار، چُون شُمو بَرُونِ پیلِه و مِشَقاب رِه پاک مُونِید، ولے داخِلِ ازوا پُر از حِرص و خودخاهی آستِه. ۲۶ آی فریسی کور! اوّل داخِلِ پیلِه و مِشَقاب رِه پاک کُو، اوخته بَرُونِ شی ام پاک موشه.

۲۷ وای دَ حال شُمو آی عالِمای دین و فریسیای رباکار، چُون شُمو رَقَمِ قَبِرِ های سفید شُدِه آستِید که از بَرُو خُوبشی معلوم موشه، مگم داخِلِ ازوا پُر از اسْتُغونای مُرده ها و دِیگِه نَجِسی ها آستِه. ۲۸ امی رَقَمِ شُمو ام دَ ظاهِرِ بَلَدِه مُردمِ عادِلِ معلوم موشید، ولے باطنِ شُمو پُر از رباکاری و شرارت آستِه.

۲۹ "وای دَ حال شُمو آی عالِمای دین و فریسیای ریاکار، چُون

شُمو قبر های پیغمبرا ره آباد مُونید و قبر های مردُمای عادل
ره نَقش-و-نِگار مُونید^{۳۰} و مُوگید: 'اگه مو دَ زمانِ بابَه کَلونای

خُو زنده موبودی، دَ ریختندونِ خُونِ پیغمبرا قد ازوا شریک
نَموشدی. 'دَ امزی رقم شُمو دَ ضِدِ خودونِ خُو شاهدی

میدید که اولادِه کسای اَسْتید که پیغمبرا ره دَ قتل رَسنده.

۳۲ پس بورید و کارِ ناتکمیلِ بابَه کَلونای خُو ره پوره کُنید.

۳۳ آی مارها و آی اولادای تیرمار! شُمو چطور میتنید که از

جَزای دوزخ دوتا کُنید؟

۳۴ امزی خاطر ما پیغمبرا، مردُمای دانا و عالِمای دین ره دَ

پیش شُمو رِبی مُونم و شُمو بعضی ازوا ره مُوکَشید و دَ

صَلیب میخکوب مُونید و بعضی های شی ره دَ عبادت خانه

های خُو قَمچی میزَنید و شار دَ شار پُشتِ ازوا میگردید^{۳۵} تا

خُونِ تمامِ مردُمای عادل که دَ رُوی زمی ریختنده شده دَ گردونِ

از شُمو شنه؛ از خُونِ هابیلِ عادلِ گِرَفته تا خُونِ زکریا باچه

برخیا که او ره دَ بَینِ خانه خُدا و قُربانگاه کُشتید.^{۳۶} ما

حقیقت ره دَز شُمو مُوگم، تمامِ امزی چیزا دَ بِلَه امزی نسل

"مییه.

^{۳۷} ”آی اورشلیم، آی اورشلیم که پیغمبرا ره مُوکشی و

رسولای ره که دَ پیش تو رِبی مُوشه سنگسار مُونی! چندین دفعه خاستم که بچکیچای تو ره یگجای جم کنم، رقمیکه یگ مُرغ چوچه های خو ره زیرِ بال خو جم مُونه، مگم تو نخاستی. ^{۳۸} اینه، خانه شمو بلده شمو بیرو باقی مُومنه، ^{۳۹} چُون ما دَز شمو مُوگیم، ازی بعد دیگه مره نمینگرید تا وختیکه بُگید: مُبارک آسته کسی که دَ نامِ خداوند مییه.

خرابی خانه خدا و بلا های آخر زمان

^{۲۲} وختیکه عیسیٰ از خانه خدا بُر مُوشد و مورفت،

یارای شی دَ پیش ازو آمد تا توجه شی ره سُون ساختمانِ خانه خدا جلب کنه. ^۲ اوخته عیسیٰ دَزوا گفت: ”آیا تمام امزی چیزا ره مینگرید؟ ما حقیقت ره دَز شمو مُوگم که دَ اینجی یگ سنگ ام دَ بله سنگِ دیگه باقی نمومنه، بلکه پگ شی زیر- و-زیر مُوشه.

^۳ وختیکه عیسیٰ دَ سرِ کوه زیتون ششسته بُود، یارای شی

تاشکی دَ پیش ازو آمد و گفت: ”دَز مو بُگی که امی واقعه

چی وخت رُخ میدیه و نشانی اَمَدونِ ازتو و آخر زمان چی آسته؟”

^۴ عیسی دَ جوابِ ازوا گُفت: ”هُوش خُو ره بَگیرید که کس شُمو ره گُمره نَکنه. ^۵ چُون غَدِر کسا دَ نامِ ازمه مییه و مُوگیه که ’ما مسیحِ آسْتُم،‘ و غَدِر کسا ره گُمره مُوکنه. ^۶ شُمو دَ باره جنگِ ها و خبرِ جنگِ ها میشتنَوید؛ بِنگرید که وَرخطا نَشَنید، چُون ای واقعه ها باید رُخ بَدیه، لیکن آخرِ هنوز نَرسیده. ^۷ چُون یگِ قومِ دَ ضِدِ قومِ دیگه و یگِ مَمَلکتِ دَ ضِدِ مَمَلکتِ دیگه باله مُوشه و قحطی ها و زلزله ها دَ جای های مُختلِفِ رُخ میدیه. ^۸ ولے پگِ امزیا شروعِ دَرِدِ زیدو آسته.

^۹ دَ او زمانِ شُمو ره تسلیمِ مونه تا شکنجه شَنید و کُشته شَنید و تمامِ مِلّتِ ها بخاطرِ نامِ ازمه از شُمو بدِ مُوبره. ^{۱۰} اوخته غَدِر کسا از ایمانِ خُو میگرده و یگدیگه خُو ره دَ گیر میدیه و از یگدیگه خُو بدِ مُوبره. ^{۱۱} و غَدِر پیغمبرای دروغی بُر شده غَدِر کسا ره گُمره مونه. ^{۱۲} از خاطرِ کلو شُدونِ گناهِ مُحَبّتِ غَدِر کسا سَرِدِ مُوشه. ^{۱۳} مگم هر کسی که تا آخرِ صبر-و- حوصله کُنه، نجاتِ پیدا مونه. ^{۱۴} و امی خوشخبری پادشاهی آسمو دَ سراسرِ دُنیا اعلانِ مُوشه تا بلده تمامِ مِلّتِ ها یگ

شاهدی بشه؛ و اوخته آخر میرسه.

۱۵” پس وختیکه امو زشت بیروکار ره که دانیال پیغمبر د باره

شی گفته، د جایگاه مقدس ایسته مینگرید -- خاننده پی بیره

-- ۱۶” اوخته کسای که د یهودیه آسته باید د کوه ها دوتا کنه؛

۱۷” و هر کسی که د بله بام خانه آسته، باید بلده گرفتون کدم

چیز د خانه تاه نشنه؛ ۱۸” و هر کسی که د سر کشت آسته، باید

بلده گرفتون کالای خو پس نروه. ۱۹” وای د حال خاتونوی که د

امزو روزا شکامتو بشه و یا نلغه شیرخور دشته بشه!

۲۰” پس دعا کنید که روز دوتای شمو د زمستو یا د روز آرام

رخ ندیه، ۲۱” چون د او زمان مصیبت غدر سخت مییه د اندازه

که از شروع دنیا تا آلی ره نمده و بعد ازو هرگز نمییه. ۲۲” اگه

او روزا کوتاه نموشد، هیچ بشر نجات پیدا نموکد، لیکن

بخاطر انتخاب شده ها امو روزا کوتاه موشه.

۲۳” د امزو زمان اگه کس دز شمو موهیه: ‘اینه، مسیح د

اینجی آسته! ‘یا ‘اونه، مسیح د اونجی یه! ‘باور نکنید؛

۲۴” چراکه مسیح های دروغی و پیغمبرای دروغی بر موشه و

معجزه ها و چیزای عجیب انجام میدیه تا اگه امکان دشته

بشه، حتی اِنْتِخَاب شُدِه ها ره گُمراه کُنِه. ^{۲۵} اینه، ما شُموره
 پیش از پیش خبر کُدم. ^{۲۶} پس اگه دَز شُمو مُوگیه، 'اونه، اُو دَ
 بیابو آسته، ' شُمو دَ اُونجی نَرَوید؛ و اگه مُوگیه، 'اونه، اُو دَ
 پس خانه آسته، ' باوَر نَکُنید. ^{۲۷} چُون رقمی که آتَشک از شَرَق
 مییه و تا غَرَب روشنی شی معلوم مُوشه، اَمَدونِ «باچه
 اِنسان» ام اَمو رقم آسته. ^{۲۸} دَ هر جای که لاش بَشه لاشخورا
 ام دَ اَمونجی جم مُوشه.

^{۲۹} فوری بعد از رَنج-و-مُصِیبتِ امزو روزا

آفتو تریک مُوشه

و ماه روشنی خوره نَمیدیه؛

ستاره ها از آسمو تاه موفته

و قُدرت های آسمونا تکان مُوخوره.

^{۳۰} "اوخته علامتِ «باچه اِنسان» دَ آسمو ظاهر مُوشه و دَ امزو

غَیت تمام طایفه های دُنیا ماتم میگیره و «باچه اِنسان» ره

مینگره که دَ بِلِه اُوَر های آسمو خُن قُدرت و جلالِ بزرگ

میبه. ^{۳۱} و او ملایکه های خوره قد آواز بلند شیپور ربی مونه
و اونا انتخاب شده های ازوره از چار گوشه دنیا، از سر تا
آخر آسمو جم موكنه.

^{۳۲} آلی از درخت انجیر یگ درس یاد بگیرید: امی که شاخه
های شی تازه شده بلگ مونه، شمو موفامید که تایستو
نزدیک آسته. ^{۳۳} امی رقم شمو ام وختیکه تمام امزی چیزا ره
مینگرید، بفامید که او نزدیک آسته، بلکه د دان درگه رسیده.
^{۳۴} ما حقیقت ره دز شمو موگم، تا تمام امزی چیزا واقع نشنه،
ای نسل از بین نموره. ^{۳۵} آسمو و زمی از بین موره، و له کلام
ازمه هرگز از بین نموره.

انتظار بلده پس آمدون مسیح

^{۳۶} د باره امزو روز و ساعت هیچ کس نمیدنه، نه ملایکه های
آسمو و نه ام باچه، بلکه فقط آته آسمانی میدنه و بس.
^{۳۷} چون امو رقم که روزای نوح بود، ظهور «باچه انسان» ام
امو رقم آسته. ^{۳۸} آرے، د روزای پیش از طوفان تا وخت داخل
شدون نوح د کشتی، مردم موخورد و وچی موکد، خاتو
میگرفت و شوی موکد؛ ^{۳۹} اونا نموفامید که چی موشه تا ای

که طوفان آمد و پگ ازوا ره بُرد. ظُهورِ «باچه انسان» ام امی
رقم موشه. ^{۴۰} اوخته دُو نفرِ که دَ سرِ کِشت بَشه، یگ شی
بُرده موشه و یگ شی مومنه. ^{۴۱} و دُو خاتو که دستاس مونه،
یگ شی بُرده موشه و یگ شی مومنه.

^{۴۲} پس بیدار بشید، چُون شُمو نَمیدنید که مَولای شُمو دَ کَدَم
ساعت مییه. ^{۴۳} مگم ای ره بَدنید که اگه صاحبِ خانه
میدنست که دُز دَ کَدَم وختِ شاو مییه، اُو بیدار میششت و
نمی ایشت که دُز دَ خانه شی داخل شنه. ^{۴۴} امزی خاطر شُمو ام
آماده بشید، چُون «باچه انسان» دَ ساعتی مییه که شُمو
انتظار شی ره ندرید.

^{۴۵} پس کی آسته امو غلامِ صادق و دانا که بادار شی اُو ره دَ
سرپرستی خانه خُو مقرر کده تا بلده دیگه غلاما دَ سرِ وخت
خوراک بدیه؟ ^{۴۶} نیک دَ بختِ امزو غلام که وختی بادار شی
مییه، اُو ره سرِ کار مینگره. ^{۴۷} ما حقیقت ره دَز شُمو مَوگیم،
بادار شی اُو ره سرپرستِ تمامِ دارایی خُو مقرر مونه. ^{۴۸} لیکن
اگه اُو یگ غلامِ شریر بَشه و قد خود خُو بُگیه، 'بادار مه طال
خورده،' ^{۴۹} و شروع دَ لَت-و-کوبِ غلامای کنه که همکار شی
آسته و قد شرابخورا مصروفِ خوردو و وچی کدو شنه،

٥٠ بادارِ امزُو غُلامِ ميبه، ولے دَ روزی که او هيچِ اِنْتَظارِ شی
 ره ندره و دَ ساعتی که او هيچِ خبرِ ندره؛ ٥١ اوخته بادارِ شی او
 ره تکه تکه کده قد رباکارا دَ یگ جای پورته مونه، دَ جایی
 که چخرا و دندو خیی آسته.

مَثَلِ دَه دُخترِ جوان

٢٥ دَ او زمانِ پادشاهی آسمو رقمِ دَه دُخترِ خانه موبشه
 که چراغای خُو ره گِرِفته دَ دَمِ راهِ دامادِ رفت. ٢ پَنجِ ازوا نادان
 بُود و پَنجِ شی دانا. ٣ دُخترِ نادانِ چراغای خُو ره گِرِفْت،
 ولے هيچِ روغو قد خُو نَبُرد. ٤ مگم دُخترِ دانا ظرفای پُر از
 روغو ام قد چراغای خُو بُرد. ٥ وختیکه آمدونِ دامادِ طال
 خورد، تمامِ ازوا ره خاو گِرِفْت و اونا خاو رفت. ٦ دَ نيمِ شاو
 یگ آواز بلند شُد که مَوگُفت: 'اینه دامادا! دَ دَمِ راهِ شی
 ببید.' ٧ اوخته تمامِ امزُو دُخترِ خانه باله شُدِه چراغای خُو ره
 آماده کد. ٨ و دُخترِ نادان دَ دُخترِ دانا گُفت: 'کم وری
 امزُو روغون خُو دَزِ مو ام بَدید، چراکه چراغای مو دَ حالِ کُل
 شُدو یه.' ٩ مگم دُخترِ دانا دَ جوابِ ازوا گُفت: 'نموشه،
 چُون اوقَسِ نبیه که ام مو ره بس کُنه و ام شُمورِه؛ بهتر آسته

که شمو د پيش سوداگرا بوريد و بلده خو بخرید. ^{۱۰} مگم
 وختیکه اونا روغو خریدو رفتد، داماد رسيد و کسای که تيار
 بود قد ازو قتی د توی رفت و درگه بسته شد. ^{۱۱} بعد ازو امو
 دخترين ديگه ام آمد و گُفت: 'صاحب، صاحب، درگه ره بلده
 مو واز کو. ^{۱۲} مگم او د جواب ازوا گُفت: 'ما حقيقت ره دز
 شمو موگم، ما شمو ره نمينخشم. ^{۱۳} پس بيدار بشيد، چراکه
 شمو ازو روز و ساعت خبر ندرید.

مَثَلِ سِه غُلام

^{۱۴} آمدون امزو روز رقم يگ آدم آسته که قصد دشت سفر
 کنه. او غلامای خو ره کوی کد و دارایی خو ره د پيش ازوا
 ايشت: ^{۱۵} د يگ شی پنج قنطار دد، د ديگه شی دو قنطار و د
 سومنه شی يگ قنطار، يعنی د هر کدم ازوا برابر توانایی شی
 دد. اوخته سون سفر خو رفت. ^{۱۶} آدمی که پنج قنطار ره گرفته
 بود، رفته قد ازوا تجارت کد و پنج قنطار ديگه فايده کد.
^{۱۷} د امزی رقم آدمی که دو قنطار ره گرفته بود، ام دو قنطار
 ديگه فايده کد. ^{۱۸} مگم آدمی که يگ قنطار ره گرفته بود،
 رفته زمی ره کند و پيسه بادار خو ره د اونجی تاشه کد.

^{۱۹} بعد از یگ مُدَتِ کَلو بادارِ امزُو غُلاما پس اَمَد و قد ازوا
حِسَاب-و-کِتَاب کد. ^{۲۰} اوخته آدمی که پَنج قَنطار ره گِرِفته بُود
پیش اَمَد و پَنج قَنطارِ دِیگه ره ام گِرِفته اُورَد و گُفت:
'صاحب، تُو بَلدِه مه پَنج قَنطار دَدی، اینه، پَنج قَنطارِ دِیگه ام
فایده کُدم.' ^{۲۱} 'بادار شی دَزُو گُفت: 'آفرین، آی غُلامِ خُوب و
صَادِق! تُو دَ امزی چِیزای کم صداقت خُو ره معلوم کدی؛ آلی
تُو ره مَسئُولِ چِیزای کَلو جور مُونم. بیه و دَ خوشی بادار خُو
شَرِیک شو!' ^{۲۲} 'امو کسی که دُو قَنطار گِرِفته بُود، ام پیش
اَمَد و گُفت: 'صاحب، تُو بَلدِه مه دُو قَنطار دَدی؛ اینه، دُو
قَنطارِ دِیگه ام فایده کُدم.' ^{۲۳} 'بادار شی دَزُو گُفت: 'آفرین آی
غُلامِ خُوب و صَادِق! تُو دَ امزی چِیزای کم صداقت خُو ره
معلوم کدی؛ آلی تُو ره مَسئُولِ چِیزای کَلو جور مُونم. بیه و دَ
خوشی بادار خُو شَرِیک شو!' ^{۲۴} 'اوخته آدمی که یگ قَنطار
گِرِفته بُود، ام پیش اَمَد و گُفت: 'صاحب، ازی که ما تُو ره
مِیسنَختم که تُو یگ آدمِ سَختگِیر اَسْتی، از جای که هیچ
کِشت نَکدی دِرُو مُونی و از جای که هیچ تُخم پاش نَددی
حاصِل جم مُونی. ^{۲۵} 'امزی خاطر ما ترس خوردُم و رفته امو
یگ قَنطار تُو ره دَ زِیرِ زمی تاشه کُدم. اینه، پِیسِه تُو.'
^{۲۶} 'لیکن بادار شی دَ جوابِ ازُو گُفت: 'آی غُلامِ شَرِیر و

بیکاره! تُو مُوفامیدی از جای که ما کِشت نکدیم دِرو مُونم و
از جای که تُخم پاش نددیم حاصلِ جم مُونم. ^{۲۷} امزی خاطر تُو
باید پیسه مَره دَ صرافا میددی تا وختیکه پس آمده بُودم،
پیسه خُو ره قد فایده شی قتی پس میگریتم. ^{۲۸} آلی امویگ
قنطار ره ازو بگریبید و دَ کسی بدید که ده قنطار دَره، ^{۲۹} چُون
هر کسی که دَره دَزو دیگه ام دده مُوشه تا پریمو دشته بشه،
مگم هر کسی که ندره حتی چیزی ره که دَره ام از شی گرفته
مُوشه. ^{۳۰} و امی غلام بے آرزش ره دَ تریکی بُرو پورته کنید، دَ
جایی که چخرا و دندوخیی آسته.

روزِ قضاوت

^{۳۱} وختی «باچه انسان» دَ بزرگی-و-جلال خُو قد تمامِ ملایکه
های خُو مییه، اوخته او دَ تختِ پُر جلال خُو میشینه. ^{۳۲} تمام
مِلت ها دَ حُضورِ ازو جم مُوشه و او اونا ره از یگدیگه شی
جدا مونه امو رقم که یگ چوپو گوسپندو ره از قد بُزا جدا
مونه. ^{۳۳} او گوسپندو ره دَ دستِ راست و بُزا ره دَ دستِ چپ
خُو ایستلجی مونه. ^{۳۴} اوخته پادشاه دَ کسای که دَ دستِ
راست شی آسته مَوگیه: 'ای کسای که از طرفِ آته مه برکت
یافتید، بیید و وارثِ امزو پادشاهی شنید که از شروعِ دُنیا بلده

شُمو آماده شُدِه. ^{۳۵} چُون گُشنه بُوډم شُمو مَره نان دَدِيد، تَشْنه

بُوډم شُمو مَره آو دَدِيد، مُسافِر بُوډم شُمو مَره جاي دَدِيد، ^{۳۶} لُچ

بُوډم شُمو دَز مه کالا دَدِيد، ناجور بُوډم شُمو خبرگير مه

اَمَدِيد، بَندي بُوډم شُمو دَ دِيدون مه اَمَدِيد. ^{۳۷} اوخته مَرډمَي

عادل دَ جواب شَي مُوگيه: 'يا مولا، مو چي وخت تُو ره گُشنه

دِيدي و بلده تُو نان دَدِي، يا تَشْنه دِيدي و دَز تُو آو دَدِي؟

^{۳۸} مو چي وخت تُو ره مُسافِر دِيدي و تُو ره جاي دَدِي يا لُچ

دِيدي و تُو ره کالا دَدِي؟ ^{۳۹} چي غَيْت تُو ره ناجور يا دَ

بَندي خانه دِيدي و دَ پيش تُو اَمَدِي؟ ^{۴۰} اوخته پادشاه دَ جواب

ازوا مُوگيه: 'ما حَقِيقَت ره دَز شُمو مُوگم، هر چيزي که بلده

يکي از ريزه تَرين امزي برارون مه کديد، دَ حَقِيقَت دَز مه

کديد. ^{۴۱} بعد ازو دَ کساي که دَ دِسْتِ چَپ شَي اَسْتِه مُوگيه:

'اَي لَعَنْتِي ها! از مه دُور شُنيد و دَ آتَشِ اَبَدِي که بلده اِبليس

و ملايکه هاي شَي آماده شُدِه بُوډيد: ^{۴۲} چُون ما گُشنه بُوډم دَز

مه نان نَدِيد، تَشْنه بُوډم دَز مه آو نَدِيد، ^{۴۳} مُسافِر بُوډم دَز

مه جاي نَدِيد، لُچ بُوډم دَز مه کالا نَدِيد، ناجور و دَ

بَندي خانه بُوډم خبرگير مه نَمَدِيد. ^{۴۴} اوخته اونا ام دَ جواب

شَي مُوگه: 'يا مولا، مو چي وخت تُو ره گُشنه يا تَشْنه يا

مُسافِر يا لُچ يا ناجور و يا دَ بَندي خانه دِيدي و دَز تُو خِدْمَت

نَکدی؟^{۴۵} اوخته اُو دَ جوابِ ازوا مُوگیه: 'ما حقیقت ره دَز
 شُمو مُوگم، هر چیزی که بلده یکی از ریزه‌ترین امزیا نکدید، دَ
 حقیقت دَز مه نکدید.'^{۴۶} و اونا دَ عذاب-و-جَزای اَبدی موره،
 مگم مردُمای عادل دَ زندگی اَبدی."

نقشه قتل عیسی

۲۶ وختیکه عیسی تمام امزی تورا ره گفته خلاص کد،
 اُو دَ یارای خُو گُفت:^۲ "شُمو میدنید که دُو روز بعد عیدِ پَصَح
 آسته و «باچه انسان» تسلیم دده مُوشه تا دَ صلیب میخکوب
 شُنه."

۳ دَ امزو وخت پیشوایونِ عالی مقام و ریش سفیدای قوم دَ خانه
 پیشوای بزرگ که قیافا نام دشت جم شد^۴ و جلسه کد که
 عیسی ره تاشکی گرفتار کُنه و دَ قتل برسنه.^۵ مگم اونا
 گُفت: "ای کار دَ روزای عید نَشنه، چُون امکان دَره که دَ
 بینِ مردُم شورش بُفته."

مَسَحَ شُدونِ عيسیٰ دَ بَیتِ عنیا

^۶ وختیکه عيسیٰ دَ بَیتِ عنیا دَ خانِه شِمعونِ کولی گِرفته بُود،

^۷ یگ خاتو قد یگ بوتل عَطَرِ قِیمَتبای دَ پِیشِ شی آمد و

غَیتیکه عيسیٰ دَ سِرِ دِستَرخو شِشت، اُمُو خاتو عَطَرِ رِه دَ سِر

شی شیو کد. ^۸ لیکن وختی یارای شی ای کار ره دید، قار

شُدِه گُفت: ”چرا ای عَطَرِ ضایع شُد؟“ ^۹ چُون مُوشد که امی

عَطَرِ دَ قِیمَتِ کَلو سَودا شُنه و پِیسِه شی دَ غَربیا دَدِه شُنه!“

^{۱۰} عيسیٰ ای توره ره پَی بُرده دَزوا گُفت: ”چرا ای خاتو ره

آزار مِیدید؟ اُو یگ کار نیک دَ حقِ ازمه کده،“ ^{۱۱} چُون غَربیا

همیشه قد شُمو آسته، ولے ما همیشه قد شُمو نِیسْتُم. ^{۱۲} و ای

خاتو دَ وَسِیلِه شیو کدونِ امزی عَطَرِ دَ بِلِه جِسمِ مه، مَرِه بِلدِه

دَفن کدو آماده کد. ^{۱۳} ما حقیقت ره دَز شُمو مُوگم، دَ هر جای

دُنیا که ای خوشخبری اِعلان شُنه، کارِ امزی خاتو ام دَ عِنوان

یاداوری ازو نقل مُوشه.“

خِیانتِ یهُودایِ اِسْخَریوطی

^{۱۴} اوخته یکی امزو دوازده یارا که یهُودایِ اِسْخَریوطی نام

دَشت، دَ دِیرِ پِیشوایونِ عالی مقام رفت ^{۱۵} و گُفت: ”اگه

عیسیٰ ره د شمو تسلیم کنم د ز مه چند میدید؟ " اونا سی
سکه نقره دزو دد. ^{۱۶} بعد امزو وخت یهودا د دُمبال فرصت
میگشت تا عیسیٰ ره دزوا تسلیم کنه.

آخری شامِ عیسیٰ قد یارای شی

^{۱۷} د روزِ اوّلِ عیدِ فطیر یارا د پیشِ عیسیٰ آمده گُفت: " د کجا

میخاهی بلده تُو آمادگی بگیری تا نانِ پصح ره د اونجی

بُخوری؟ " ^{۱۸} عیسیٰ د جوابِ ازوا گُفت: " د شار د پیشِ فلانه

نفر بورید و دزو بگید: اُستاد مَوگیه، وخت مه نزدیک شده؛

ما نانِ پصح ره قد یارای خُو د خانه ازتو مَوخورم. " ^{۱۹} یارا امو

رقم کد که عیسیٰ دزوا هدایت دده بود و نانِ پصح ره تیار کد.

^{۲۰} وختیکه شام شد عیسیٰ قد دوازده یار خُو د سرِ دسترخو

ششت. ^{۲۱} د حالیکه اونا دَرَو نان مَوخورد، عیسیٰ گُفت: " ما

حقیقت ره دز شمو مَوگم، یکی از شمو مَره تسلیم مونه. "

^{۲۲} اونا غدر کوئیوبار شد و یگ بعد از دیگه ازو پُرسان کد:

" یا مولا، ما خُو نیستُم، یا اَسْتُم؟ " ^{۲۳} او د جوابِ ازوا گُفت:

" کسی که دست خُو ره قد ازمه قتی د کاسه غوْته مونه، امو

کس مَره تسلیم مَوکنه. ^{۲۴} «باچه انسان» امو رقم که د باره

شی نوشته شده از دُنیا موره. مگم وای د حال کسی که «باچه

انسان» د وسیله ازو تسلیم موشه! بلده ازو نفر بهتر بود که هیچ زیده نموشد. ”^{۲۵} اوخته یهودا که او ره تسلیم کدنی بود، د جواب شی گفت: ”اُستاد، ما خو نیستُم، یا اَسْتُم؟“ عیسی د جواب ازو گفت: ”خود تو گُفتی.“

^{۲۶} د حالیکه اونا دَرَو نان موخورد، عیسی نان ره گرفت و بعد از شکرگزاری او ره ٹوٹه کده د یارا دد و گُفت: ”بگیرید و بخورید، ای جسم مه آسته.“^{۲۷} بعد ازو جام ره گرفت و

شکرگزاری کده دزوا دد و گُفت: ”پگ شمو ازی وچی کُنید؛^{۲۸} چون ای خون مه آسته که بلده عهد نو د راه بخشش

گناهای غدر مردُم ریختنده موشه.^{۲۹} ما دز شمو موگم که بعد ازی امزی میوه تاگ انگور دیگه وچی نمونم تا روزی که او ره قد شمو د پادشاهی آته خو از نو وچی کنم.“^{۳۰} و اونا سرود خنده سون کوه زیتون ریی شد.

پیشگویی د باره انکار پترس

^{۳۱} اوخته عیسی دزوا گُفت: ”امشاو پگ شمو بخاطر ازمه فراری موشید، چون نوشته شده:

و گوسپندوی رمه تیت پَرَک موشه.

^{۳۲} مگم بعد ازی که دُوباره زنده شُدَم، از شُمو کده پیش دَ جلیلیه مورُم. “^{۳۳} پترُس دَ جواب شی گُفت: “حتی اگه پگ بخاطرِ ازتو فراری شُنه، ما هرگز دُوتا نَمُونُم. “^{۳۴} عیسی دَزُو گُفت: “ما حقیقت ره دَزتو مَوگُم، امی امشاو پیش از بَنگ خروس سه دفعه مره انکار مونی. “^{۳۵} پترُس دَزُو گُفت: “حتی اگه لازم شُنه، ما قد تو مومرُم، ولے تو ره هرگز انکار نَمُونُم. “ و دیگه یارا ام امی رقم گُفت.

دُعای عیسی دَ باغ گتسیمانی

^{۳۶} اوخته عیسی قد یارای خُو دَ یگ جای دَ نام گتسیمانی رفت و دَزوا گُفت: “دَ امینجی بشینید تا ما رفته دَ اُونجی دُعا کُنُم. “^{۳۷} او پترُس و دُو باچه زیدی ره قد خُو قتی بُرد و غدر غمگی و کوئیوبار شُد. ^{۳۸} اوخته دَزوا گُفت: “جان مه از شدتِ غم نزدیک آسته که بمره. شُمو دَ امینجی بُمینید و قد ازمه بیدار بشید. “

۳۹ بعد از و کم وری پیش رفت و قد زوی خو د زمی اُفتد و دُعا

کده گُفت: ”ای آته مه، اگه امکان دَره ای جام ره از مه دُور کو، مگم نه د خاستِ ازمه بلکه د خاست-و-اراده خود خو.“

۴۰ اوخته د پیش یارای خو آمد و دید که اونا خاو رفته؛ پس د پترس گُفت: ”آیا نمیتنستید که یگ ساعت قد ازمه بیدار

بمنید؟“ ۴۱ بیدار بشید و دُعا کنید تا د آزمایش قرار نگیرید؛ روح واقعاً میخایه، ولے جسم ضعیف آسته.“

۴۲ او دفعه دُوم رفت و دُعا کده گُفت: ”ای آته مه، اگه امکان

ندرِه که ای جام بدون وُچی کدو از مه دُور شنه، بیل که

خواست-و-اراده از تو انجام شنه.“ ۴۳ وختی عیسی پس آمد بسم

اونا ره د خاو دید، چراکه چیمای ازوا از خاو گرنگ شد.

۴۴ پس اونا ره باز ام ایله کده رفت و بلده دفعه سوم قد امزو

توره دُعا کد. ۴۵ اوخته د پیش یارا آمده دزوا گُفت: ”شمو

هنوز ام خاو استید و استراحت مونیید؟ اینه، ساعت شی رسیده

که «باچه انسان» د دست گناهکارا تسلیم دده شنه. ۴۶ باله

شنید که بوری. اونه، کسی که مره تسلیم مونه میرسه!“

گرفتار شدنِ عیسیٰ

^{۴۷} دَ حَالِیکه عیسیٰ هنوز توره مُوگفت، یهُودا یکی امزُو دوازده یارا رسید و قد ازو قتی یگ دَلِ کُنه که سوټه و شمشیر دشت از طرفِ پیشوایونِ عالی مقام و ریش سفیدای قوم اَمَدَد. ^{۴۸} و امو کسی که عیسیٰ ره تسلیم مُوكد قد ازوا یگ نشانی ایشه گفتد: ”هر کسی ره که ماخ کُدم، اونمو آسته؛ او ره دستگیر کنید.“ ^{۴۹} فوری یهُودا دَ پیشِ عیسیٰ اَمده گفت: ”سلام اُستاد.“ و او ره ماخ کد. ^{۵۰} عیسیٰ دَزُو گفت: ”رفیق، بلده کاری که اَمده، انجام بدی؟“ اوخته اونا پیش اَمد و دَ بله عیسیٰ دست اَندخته او ره دستگیر کد.

^{۵۱} دَ امزُو وخت یکی امزُو کسای که قد عیسیٰ بُود، دست دَ شمشیر خُو بُرده او ره کشید و غلامِ پیشوای بزرگ ره زده گوشِ ازو ره مُنٹی کد. ^{۵۲} اوخته عیسیٰ دَزُو گفت: ”شمشیر خُو ره دَ جای شی بیل، چون هر کسی که شمشیر بکشه قد شمشیر کُشته مُوشه. ^{۵۳} آیا فکر مونی که ما نَمیتنم از آته خُو درخواست کنم که کلوتر از دوازده لشکرِ ملایکه ره یگدفعهیی بلده کومک مه ربی کُنه؟ ^{۵۴} مگم دَ او صورت نوشته های که مُوگیه ‘امی چیزا باید رُخ بدیه‘ چطور پوره شنه؟“

^{۵۵} دَ امزُو ساعت عیسیٰ دَ امُو جمعیتِ گُفت: ”آیا ما راهزن
آستُم که قد شمشیر و سوټه بلده دِستگیر کدون مه امید؟ ما
هر روز دَ خانه خُدا شِشته تعلیم میددُم و شُمو مَره گِرِفَتار
نَکدید، ^{۵۶} مگم تمام امزی واقعه ها رُخ دَد تا نوشته های انبیا
پوره شنه. “ دَ امزُو وخت تمام یارا او ره ایله کده دوتا کد.

محاکیمه دَ حُضورِ شورایِ یهود

^{۵۷} کسای که عیسیٰ ره دِستگیر کد، او ره دَ پیشِ قیافا
پیشوای بزرگ بُرد دَ جایی که عالمای دین و ریش سفیدا جم
بُود. ^{۵۸} مگم پترُس از دُور او ره دُمال موكد تاکه دَ خانه
پیشوای بزرگ رسید و داخل شده قد پیره دارا شِشت تا بنگره
که آخرِ کار چی موشه.

^{۵۹} پیشوایونِ عالی مقام و تمام اعضاءِ شورا دَ تلاشِ ازی بُود
که یگ شاهی دروغ دَ ضدِ عیسیٰ پیدا کنه تا او ره دَ قتل
برسنه. ^{۶۰} مگم اونا هیچ شاهی پیدا نَتست، باوجودِ که غدر
شاهدای دروغی پیش آمده شاهی دَد. بلاخره دُو نفر پیش
آمده ^{۶۱} گُفت: ”ای نفر گُفته که ما میتنم خانه خُدا ره بیرو
کده دَ مدتِ سه روز دوباره آباد کنم. “ ^{۶۲} اوخته پیشوای

بزرگ باله شد و د عیسیٰ گفت: "آیا تو هیچ جواب نمیدی؟

ای چیز خیل آسته که امیا د ضد تو شاهدی میدیه؟" ^{۶۳} مگم

عیسیٰ چپ مند. اوخته پیشوای بزرگ دزو گفت: "تو ره د

خدای زنده قسم میدم دز مو بگی که تو مسیح باچه خدا آستی

یا نه؟" ^{۶۴} عیسیٰ دزو گفت: "خود تو گفتی. بعد ازی شمو

«باچه انسان» ره مینگرید که د دست راست قادر مطلق ششته

و د بله آورهای آسمو مییه."

^{۶۵} اوخته پیشوای بزرگ کالای خو ره پاره کده گفت: "او کفر

گفت! دیگه مو د شاهد چی ضرورت دری؟ شمو امی آلی

کفرگویی ازو ره شنیدید. ^{۶۶} صلاح شمو چی آسته؟" اونا د

جواب ازو گفت: "او سزاوار مرگ آسته."

^{۶۷} اوخته اونا د روی شی تفت اندخته او ره قد مشت زد و

بعضی کسا قد چپات د روی شی زده ^{۶۸} موگفت: "ای مسیح،

بلده مو نبوت کو، کی تو ره زد؟"

انکار پترس د باره عیسیٰ

^{۶۹} د امزو وخت پترس د برو د حولی ششته بود که بے بلغه یگ

کَنِيز دَ پيشِ اَزُو اَمَدَه کُفْت: ”تُو ام قد عيسای جليلی بُو دی.“
 ۷۰ مگم پترُس دَ پيشِ رُوی پگِ ازوا انکار کده کُفْت: ”ما هيچ
 نَمُوفامم که تُو چيز خيل مُوگی.“ ۷۱ وختیکه پترُس بَر شُدِه دَ
 داليزِ درگه رفت؛ دَ اُونجی يگ کَنِيزِ ديگه اُو ره هُوش کد و دَ
 کسای که دَ اُونجی بُو دَ کُفْت: ”ای آدم ام قد عيسای ناصري
 بُو د.“ ۷۲ پترُس بسم انکار کده قَسَم خورد و کُفْت: ”ما امی
 آدم ره نَمِينَخشم.“ ۷۳ بعد از چند لحظه کسای که دَ اُونجی
 ايسته بُو دَ پيشِ اَمَد و دَ پترُس کُفْت: ”يَقِيناً تُو ام يکی امزوا
 اَسْتی، چُون از لهجَه تُو فاميدِه مُوشه.“ ۷۴ اوخته پترُس دَ
 لعنت کدو و قَسَم خوردو شروع کد و کُفْت: ”ما امی آدم ره
 نَمِينَخشم.“ دَ امزُو لحظه خروس بَنگ دَد.

۷۵ و پترُس توره عيسای ره دَ ياد خُو اُورد که کُفْتد: ”پيش از
 بَنگِ خروس سبه دفعه مَره انکار مُونی.“ اوخته اُو بَرُو رفته
 زار زار چخرا کد.

محکوم شُدونِ عيسای دَ مَرگ

۲۷ وختیکه صُبح شُد، تمام پيشوايونِ عالی مقام و ريش

سفیدای قوم دَ باره عیسیٰ جلسه کد و تصمیم گرفت که او ره بُکُشه. ^۲ بعد ازو عیسیٰ ره بسته کده بُرد دَ پیلاتس، والی رومی تسلیم کد.

^۳ یهودا که عیسیٰ ره تسلیم کد، وختی دید که او محکوم شد، او پشیمو شده اموسى سیکه نُقره ره دَ پیشوایونِ عالی مقام و ریش سفیدا پس دد ^۴ و گفت "ما گناه کدیم، چراکه آدم بیگناه ره تسلیم کدیم." "ولے اونا گفت: "دز مو چی غرض، تو موفامی و کار تو." ^۵ پس یهودا امو نُقره ره دَ خانه خدا پورته کده ری شد و رفته خود ره دَ دار اوزو کد.

^۶ مگم پیشوایونِ عالی مقام نُقره ره باله کده گفت: "پورته کدونِ امزی نُقره دَ خزانه خدا جایز نیسته، چراکه ای خونبها آسته." ^۷ بعد از مشوره کدو، اونا قد امزو پیسه زمین کوزه گر ره خرید تا بلده بیگنه گو قبرستو بشه. ^۸ دَ امزی دلیل امو زمی تا امروز دَ نام «زمینِ خون» مشهور آسته. ^۹ دَ امزی رقم توره که دَ وسیله ارمیا پیغمبر گفته شد پوره شد که موهیه:

"اونا سی سیکه نُقره ره گرفت،

قِيَمَتِ كَسَى رِه كِه قِيَمَتِ شَى دَ وَسِيْلَه بَنَى اِسْرَائِيْل دَ
سِرِ اَزُو اَيْشْتَه شُدُد؛

^{۱۰} و اُونَا اَمُو نَقْرَه رِه بَلْدَه زَمِيْنِ كُوْزَه گَر دَد،

اَمُو رَقْم كِه خُداوْنِد دَز مَه اَمْر كُدُد.

عِيْسَى دَ حُضُوْرِ پِيْلَاْتُس

^{۱۱} اوخْتَه عِيْسَى دَ حُضُوْرِ وَاْلَى رُوْمَى اَيْسْتَه شُد و وَاْلَى اَزُو

پُرْسَان كَد: "اَيَا تُو پَادشَاهِ يَهُودِيَا اَسْتَى؟" عِيْسَى كُفْت:

"خُود تُو مُوْگَى." ^{۱۲} مِگَم وَخْتِيْكَه پِيْشُوَايُوْنِ عَالَى مَقَام و

رِيْش سَفِيْدَا دَ بَلَه اَزُو تَهْمَت كَد، اُو هِيْچ جَوَاب نَدَد. ^{۱۳} اوخْتَه

پِيْلَاْتُس دَزُو كُفْت: "اَيَا تُو نَمِيْشَنُوَى كِه اُونَا چِيْقَس شَاهِدَى هَا

دَ ضِد تُو مِيْدِيَه؟" ^{۱۴} لِيْكَن عِيْسَى حَتَى دَ يِگ تَوْرَه اَزُو اَم

جَوَاب نَدَد، بَطُوْرَى كِه وَاْلَى دَزَى بَارَه غَدْر حِيْرُو مَنَد.

^{۱۵} رَسْم-و-رَوَاجِ وَاْلَى اِي بُوْد كِه دَ هَر عِيْد، يِگ بَنْدَى رِه بَلْدَه

مَرْدُم اَيْلَه كُنَه، هَر كَسَى رِه كِه اُونَا مِيْخَاسْت. ^{۱۶} دَ اَمْرُو غَيْت

يِگ بَنْدَى نَامَى دَ نَامِ بَارَابَاس دَ بَنْدَى خَاْنَه بُوْد. ^{۱۷} وَخْتِيْكَه

مردم جم شد، پیلاتس ازوا پرسان کده گُفت: "شمو کدم شی ره میخاید که بلده شمو ایله کنم؟ باراباس ره یا عیسی مشهور د مسیح ره؟" ^{۱۸} چون او پی بُرد که اونا عیسی ره از روی همچشمی تسلیم کده.

^{۱۹} د حالیکه پیلاتس د چوکی قضاوت ششتد، خاتون شی دزو پیغام ربی کده گُفت: "قد امزو آدم بیگناه کار ندشته بش، چون امروز از خاطر ازو د خاو غدر عذاب شدم."

^{۲۰} د عین حال پیشوایون عالی مقام و ریش سفیدا مردم ره تشویق کد تا اونا درخواست کنه که باراباس ایله شنه و عیسی کشته شنه. ^{۲۱} پس والی ازوا پرسان کد: "کدم امزی دُو نفر ره شمو میخاید که بلده شمو ایله کنم؟" اونا گُفت: "باراباس ره." ^{۲۲} پیلاتس دزوا گُفت: "پس قد عیسی مشهور د مسیح چیز کار کنم؟" پگ ازوا گُفت: "د صلیب میخکوب کو!" ^{۲۳} اوخته والی گُفت: "چرا؟ چی بدی کده؟" اونا کلوتر چیغ زده گُفت: "د صلیب میخکوب کو!"

^{۲۴} وختی پیلاتس دید که کوشش شی هیچ فایده ندره، بلکه شورش شروع موشه، او آو طلب کد و د پیش روی مردم دست

خو ره ششته گُفت: ”ما د باره خونِ امزی آدم، بے گناه آسْتَم!
شمو موفامید و کار شمو!“^{۲۵} تمام مردُم د جواب شی گُفت:
”خونِ ازو د گردونِ ازمو و اولادای مو بَشَه!“^{۲۶} پس باراباس
ره بلده ازوا ایله کد و عیسی ره بعد از قمچی زدو د عسکرا
تسلیم کد تا د صلیب میخکوب شنه.

عسکرا قد عیسی ریشخندی موکُنه

^{۲۷} اوخته عسکرای والی عیسی ره د حولی قصرِ والی بُرد و
تمام عسکرای یگ قشله د گرد شی جم شد. ^{۲۸} اونا عیسی ره
لُچ کده یگ چپنِ ارغوانی د جان شی دد ^{۲۹} و از خیمچه خاردار
یگ تاج بافته د سر شی ایشْت و یگ نی ره د دستِ راست
شی دده د پیشِ روی ازو زانو زد و ریشخندی کده گُفت:
”دروُد د پادشاهِ یهودیا!“^{۳۰} اونا د بله ازو تَف کد و یگ نی
ره گِرِفْتَه د سر شی د زدو شد. ^{۳۱} بعد ازی که او ره ریشخند
کد، اونا چپنِ ره از جان شی بُر کد و کالای خود شی ره د
جان شی دد و او ره بُرد تا د صلیب میخکوب شنه. ^{۳۲} وختیکه
اونا بُرو مورفت قد یگ آدمِ قیروانی د نامِ شمعون روی د روی
شد و او ره مجبور کد که صلیبِ عیسی ره د شانِه خو بُره.

عیسی دَ صلیب کُشته مُوشه

^{۳۳} وختی اونا دَ یگ جای دَ نامِ گلگُتا که معنای شی «کاسه سر» آسته رسید، ^{۳۴} اونا شرابِ انگور ره که قد چیزِ تلخ گُت شُد دَزُو دَد؛ مگم وختیکه اُو ره مزه کد اُو نخواست که وچی کنه. ^{۳۵} امی که اونا عیسی ره دَ صلیب میخکوب کد، اونا پشک اندخته کالای شی ره مَنه خُو تقسیم کد ^{۳۶} و دَ اُونجی بلده نِگاهوانی ازُو شِشت. ^{۳۷} جُرمِ ازُو ره نوشته کده باله تر از سر شی سخت کد که اینی رقم نوشته شُد: ”اینمی عیسی آسته، پادشاهِ یهودیا!“

^{۳۸} دَ امزُو غیت دُو راهزن ام قد ازُو دَ صلیب میخکوب شُد، یکی ازوا دَ دِستِ راست شی و دِیگه شی دَ دِستِ چپِ ازُو. ^{۳۹} کسای که ازونجی تیر مُوشد اُو ره توهین-و-تحقیر کده سر خُو ره شور میدد و ^{۴۰} مُوگفت: ”تُو که خانه خُدا ره خراب مُوکدی و اُو ره دَ مَدَتِ سه روز آباد مُوکدی، خود ره نجات بدی. اگه تُو باچه خُدا آستی از صلیب تاه بیه!“ ^{۴۱} دَ عینِ رقم پیشوایونِ عالی مقام، عالمای دین و ریش سفیدا ام ریشخندی کده مُوگفت: ^{۴۲} ”اُو دیگرو ره نجات دَد، مگم خود خُو ره نجات دده نَمیتنه. اُو پادشاهِ اسرائیل آسته، امی آلی از صلیب

تا بیه و مو دزُو ایمان میری! ^{۴۳} اَو دَ خُدا تَوکُل دَره، بیل که
 خُدا اَو ره امی آلی نجات بدیه، اگه واقعاً از شی راضی
 آسته، چُون اَو مُوگفت 'ما باچه خُدا آسْتُم!' ^{۴۴} "اُمُو دُو راهزن
 ام که قد ازو دَ صلیب میخکوب شُدُد، اَو ره دَو-و-دَشنام
 میدد.

مَرگِ عیسیٰ

^{۴۵} از ساعتِ ششم تا ساعتِ نهم، تریکی تمامِ زمی ره گرفت.
^{۴۶} و نزدیکِ ساعتِ نهم عیسیٰ قد آوازِ بلند چیغ زده گفت:
 "ایلی، ایلی، لَمَّا سَبَقْتَنی؟" یعنی "خُدا ی مه، خُدا ی مه،
 چرا مَره ایله کدی؟"

^{۴۷} بعضی کسای که دَ اُونجی ایسته بُود وختی ای ره شنید،
 گفت: "الیاس ره کوی مونه." ^{۴۸} "فوری یکی ازوا دَویده یگ
 اِسفنج ره گرفت و اَو ره پُر از سِرکه انگور کده دَ سِر یگ نی
 بند کد و دزُو پیش کد که وُچی کُنه. ^{۴۹} ولے دیگرو گفت:
 "بیل که بِنگری که الیاس مییه تا اَو ره نجات بدیه یا نه!"
^{۵۰} عیسیٰ بسم قد آوازِ بلند چیغ زد و روحِ خُو ره تسلیم کد.

۵۱ دَ امزُو لحظه پرده خانه خُدا از باله تا زیر دُو پاره شُد؛ زمی
لرزه کد و سنگا شَق شُد ۵۲ و قبرها واز شُد و غدر جِسَم های
مُقَدَّسین که مُرده بُود دُوپاره زنده شُد. ۵۳ بعد از دُوپاره زنده
شُدونِ عیسیٰ، اونا از قبرها بُرو آمد و دَ شارِ مُقَدَّس داخل شُد
و دَ غدر کسا ظاهر شُد.

۵۴ وختی قومندان و نفرای شی که از عیسیٰ نگاهوانی مُوکد،
زلزله و امو واقعه های دیگه ره دید، اونا سخت ترس خورد و
گفت: ”راستی که ای آدم باچه خُدا بُود.“

۵۵ غدر خاتونو ام دَ اُونجی بُود که از دُور تُوخ مُوکد؛ اونا از
جلیلیه از پُشتِ عیسیٰ اَمُد تا او ره خدمت کُنه. ۵۶ دَ مینکل
ازوا مریمِ مَجَدَلِیه و مریمِ اَبه یعقوب و یوسف بُود و امچنان
اَبه باچه های زیدی.

دَفن کدونِ عیسیٰ

۵۷ دَ وختِ آفتو شِشتو، یگ آدمِ دَوْلتمند که از شارِ رame بُود و
یوسف نام دَشت رَسید؛ او ام پیرو عیسیٰ شُد. ۵۸ اوخته او دَ
پیشِ پیلاتس رفت و جَسَدِ عیسیٰ ره ازو طلب کد؛ و پیلاتس

أمر کد که دَزُو دَدَه شُنه. ^{۵۹} پس یوسُف جَسَد ره باله کده بُرد و
 اُو ره دَ یِگ رَختِ کَتانِ پاک پیچَنده ^{۶۰} دَ قَبْرِ نَوی که بلده خود
 خُو دَ قاده کَنده بُود، ایشْت و یِگ سنگِ کُنه ره دَ دانِ قَبْرِ لول
 دَد و رفت. ^{۶۱} مَریمِ مَجَدَلِیه و اُمُو مَریمِ دِیگه ام دَ اُونجی پیشِ
 رُوی قَبْرِ شِشْتُد.

پیره‌داری از قبر

^{۶۲} صَباحِ امزُو روز که یِگ روز بعد از روزِ آمادگی عید بُود،
 پیشوايونِ عالی مقام و فَرِسیا دَ پیشِ پِیلاُتُس جَم شُدِه
^{۶۳} گُفت: ”صاحبِ دَ یاد مو آسته که اُمُو آدمِ گُمره کُننده
 وختیکه زنده بُود گُفت: ‘بعد از سه روز دُوباره زنده موشم.’
^{۶۴} پس امر کُو که تا سه روز از قَبْرِ نِگاهوانی شُنه؛ نَشنه که
 یارای شی دَ غَیتِ شاو آمده اُو ره دُزی کُنه و بعد از دَ مردُم
 بُگیه که اُو از مُرده‌ها دُوباره زنده شُدِه و ای گُمره‌ای آخِر از
 اوّل کده بدتر بشه. “ ^{۶۵} پِیلاُتُس دَزوا گُفت: ”پیردارا ره بگیری
 و بورید و هر رقمِ که میتنید از قَبْرِ مُحافِظَت کُنید. “ ^{۶۶} پس
 اونا قد پیردارا رفت و سنگِ دانِ قَبْرِ ره مُهر-و-لاک کد و قَبْرِ
 ره مُحافِظَت کد.

دوباره زنده شدونِ عیسیٰ

۲۸ بعد از روزِ آرام، دَ وختِ روز واز شُدو دَ روزِ

یگشمبِه، مریمِ مَجْدَلِیَه و اُمُو مریمِ دِیگه بَلدِه دِیدونِ قبر رفت

۲ و دَ اُونجی بے بلغه یگ زلزله شَدید شُد، چُون یگ ملایکه

خُداوند از آسمو نازل شُدِه اَمَد و سنگ ره از دانِ قبر لول دَدِه

دَ بَله شی شِشت. ۳ چِه ره شی رَقَمِ آتَشکِ گُرگُردراغ بُود و

کالای شی رَقَمِ بَرَف وَری سفید. ۴ از ترسِ اَزُو پَیرِدارا دَ لَرزه

اَمَد و رَقَمِ مُردِه جور شُد. ۵ مگم ملایکه دَ خاتُونو کُفت: ”شُمُو

ترس نَخورید، چُون ما مِیدَنُم که شُمُو عیسیٰ ره مُوبالید،

کسی ره که دَ صلیب میخکوب شُد. ۶ اُو دَ اینجی نیسته. اُو

دوباره زنده شُدِه، اُمُو رَقَمِ که اُو کُفتد. بیید، جایی ره که اُو

خاو بُود، تُوخ کُنید ۷ و زُود رفته دَ یارای شی بُگید که اُو از

مُردِه ها دُوباره زنده شُدِه و از شُمُو کده پیش دَ جلیلیه موره و

شُمُو اُو ره دَ اُونجی مینگرید. اینه، ما دَز شُمُو کُفتُم.”

۸ اوخته خاتُونو دَ عَجَله قد ترس و خوشی کَلو از قبر ریی شُد

و دَویدِه رفت تا دَ یارای شی خبر بَدیه. ۹ بے بلغه عیسیٰ قد

ازوا رُوی دَ رُوی شُد و کُفت: ”سلام.” و خاتُونو پیش اَمَدِه دَ

پایای اَزُو اُفتد و اُو ره سَجده کد. ۱۰ اوخته عیسیٰ دَزوا کُفت:

”ترس نَخوَرِيد. بوَرِيد و دَ بَرارون مه بُگِيد که دَ جَلِيليه بوره؛
دَ اُونجی اونا مَره مِينگره.“

رِشَوَت دَدو دَ پِيره دارا

۱۱ دَ حالیکه خاتُونو مورفت، بعضی از پِير دَ اَرار دَ شار رفت و
تمام چيزای ره که رُخ دَدَه بُوَد، دَ پيشوايونِ عالی مقام نقل
کد. ۱۲ بعد ازی که پيشوايونِ عالی مقام قد ريش سفيدا جم
شُدِه دَ بَيْن خُو مشوَره کد، اونا یگ مقدار پيسه بلده پِير دَ اَرار
دَد ۱۳ و گُفت: ”شمو بُگِيد که ‘يارای شی دَ وختِ شاو آمده اُو
ره دُزی کد دَ غَيْتِيکه مو خاو بُوَدی.‘ ۱۴ و اگه ای توره دَ
گوشِ والی رسيد، مو اُو ره راضی مونی و شمو ره از جنجال
دُور نگاه مونی.“ ۱۵ پس اونا پيسه ره گِرِفت و امو رقم که
بلده ازوا گُفته شُدُد، امو رقم کد. ای قِصّه تا اِمروز دَ بَيْن
يهُوديا گُفته موشه.

وَضِيْفَه بَزْرُگ

۱۶ اوخته يازده يار دَ جَلِيليه دَ امزُو کوه رفت که عيسی بلده
ازوا هِدَايَت دَدَه بُوَد. ۱۷ وختِيکه اونا عيسی ره دِيد، اُو ره

پرستش کد. مگم بعضی های شی شک کد. ^{۱۸} اوخته عیسیٰ

پیش آمد و قد ازوا گپ زده گفت: ”تمام اختیار-و-قدرت د

آسمو و د رُوی زمی دز مه دده شُده. ^{۱۹} پس بورید و تمام مِلَّت

ها ره پیرو جور کده اونا ره د نام آته و باچه و روح اَلْقُدْس

غُسلِ تعمید بدید ^{۲۰} و دزوا تعلیم بدید تا از تمام چیزای که دز

شُمو امر کدُم اطاعت کُنه. و بدیند که ما همیشه قد شُمو

اَسْتُم، تا آخر زمان.“